

# ХЕДЪР ГРЕЪМ ПОКОРИ НОЩТА

Част 2 от „Семейство Греъм“

Превод от английски: [Неизвестен], —

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПРОЛОГ

**18 март 1286-ма**

По небето се носеха буреносни облаци. Цветът им непрекъснато се менеше, от яростно, мрачносиньо премина в сиво, а най-после и в странно, мъгливо червено. Цвета на кръвта. Някои от придворните, които напускаха в този час Единбург, бяха сериозно разтревожени и убедени, че Александър не бива да тръгва тази вечер на път. През целия ден на небето, сякаш върху палитрата на художник, се бяха сменяли различни оттенъци на червеното и дори нощният мрак не можа да заличи този цвят на смъртта.

Целият ден бе предвещавал буря и сега тя се разрази. Снежната фъртуна подчертаваше мрачното червено, изпълваше въздуха, обгръщаше страната, пречеше на хора и животни да виждат добре. След заседанието на съвета хората на краля се взираха в бушуващата стихия. Сред съветниците на Александър имаше мъдри и образовани хора. Той стоеше начело на държава, създавана векове. Сега, въпреки различния си произход, всички нейни обитатели смятаха себе си за шотландци. Всъщност богатите барони, които притежаваха земи и в Англия, се чувстваха поданици на двама крале. Норманското влияние беше сред основните причини те да са добре осведомени и начетени.

Но защото във вените им течеше и кръвта на древните пикти, скоти, британци, гали и келти, нощ като тази не можеше да не събуди суеверието им.

Епископ Уишърт, когото кралят високо ценеше и който му беше искрено предан, го увещавахе да отложи пътуването.

— Останете в Единбург, господарю. Идва буря — червена, тъмна, дива и опасна.

Александър потупа успокояващо епископа по рамото.

— Ах, скъпи приятелю, младата ми съпруга ме очаква. Кой мъж не би пренебрегнал и вятъра, и лошото време, за да прегърне хубавица като Йоланд?

Уишърт го погледна и въздъхна. Четиридесет и четири годишният Александър Шотландски — привлекателен и як мъж — беше в разцвета на силите си. Първата му жена, сестра на английския крал Едуард I, беше починала, както и невръстните ѝ синове, както и нейната дъщеря, кралицата на Норвегия. Наследничка на Александър беше станала неговата внучка.

Маргарет, дъщерята на Ерик Норвежки. Александър беше настоял неговите барони да потвърдят писмено, че ако умре, ще признаят Маргарет за кралица на Шотландия. Регентство от шест души трябваше да я съветва, ако се наложеше тя да се възкачи на престола още дете. Никой от тези шестима мъже не биваше да предявява претенции за трона.

Но ето че кралят се ожени повторно, за хубавата и млада Йоланд. А се чувстваше и достатъчно як, за да стане отново баща. Обичаше жена си, която го очакваше сега в съпружеското легло, и си пожелаваше синове — силни и умни, способни да бранят кралството от по-могъщи врагове. Беше, не ще и дума, приятно задължение, да даде живот на такива синове. В този миг мислеше само за това и не се вслуша в гласа на разума.

— Повярвайте, господарю, вашата съпруга ще ви очаква и в друг ден — заклеваше го епископът.

— Прав сте, наистина ще ни връхлети буря, дива като шотландец. Обичам тази страна с нейните мочурища, планини и долини, прекрасните багри през пролетта и лятото, яростните бури през зимата. Шотландия трябва да пребъде, Уишърт. И като се обърна към храбрите си рицари, Александър продължи:

— Приятели, ще препуснем към сала в Куинсфъри, ще продължим към Кингхорн и аз ще спя до жена си.

— Да, сър! — отвърна ескортът.

Само един от мъжете не каза нищо — съвсем младият, едва наскоро издигнат в рицарски сан, сър Арин Греъм. Вече беше яхнал бойния си кон — подарък от Александър, и се взираше тревожно в небето.

Един паж доведе бързо жребеца на краля. Александър го яхна и изгледа Греъм. Още съвсем млад и не само много висок, но вече изпитан в битки, той изглеждаше сега не по-малко потиснат от Уишърт.

— Мислиш ли, че не бива да тръгваме, Арин? — попита кралят. Младежи рядко проявяваха толкова дълбока загриженост.

— Да, господарю, така мисля.

— Защо?

— Небето цял ден ни предупреждаваше, а сега...

— Продължавай!

— Майка ми е от Планинска Шотландия, господарю. Там вождовете на клановете познават небето не по-зле от овчарите. И знаят кога то вещае опасност за страната. Тази нощ тя ще надвисне над нея.

— Е да, планинците винаги дават добри съвети. Но ние шотландците сме своеобразна смесица от студ и вятър, безкрайни мочурища и дълбоки клисури, от пикти, скоти и британци. Дори норманите и викингите пуснаха в земята ни нови корени. Тъкмо тази пъстра смесица ни дава сили. Разбираш ли ме, моето момче? И тъкмо затова трябва да потегля тази нощ. — Кралят махна усмихнат на епископа и препусна начело на свитата си по стръмнината пред нея.

Уишърт потрепери и изпрати с поглед малката свита. Той беше божи човек, а не планинец. В сърцето му нямаше място за суеверия. Въпреки това притеснението му растеше. Зимният вятър стенеше като стара жена, снегът се вихреше диво, а нощното небе трептеше кървавочервено. Епископът се прибра потиснат в двореца.

Кралят яздеше начело на хората си и не се терзаше от никакви съмнения. Дълг и радост никога не се бяха сливали така сладко както в брака му с Йоланд, дъщерята на графа на Дроа. След траура по съпругата и децата си сега Александър се радваше на даровете на тази нова любов.

Благородниците-земевладелци може и да са готови да признаят неговата внучка Маргарет, но той искаше да остави за свой наследник мъж, роден вожд, който ще язди като дявол и ще върти меч. Беше горд, че в Шотландия отдавна не е бушувала война и народът нарича царуването му златен век, но знаеше, че съдбата, както и хората, често е капризна. Беше единадесетгодишно момче, току-що сгодено за десетгодишната Маргарет Английска, когато бе отвлечен от стария английски крал Хенри, а по-късно и от шотландски бойци. С Едуард се разбираше добре, но на този свят човек не бива никому да се доверява.

Да, заради бъдещето на Шотландия му трябваше син. Затова препускаше сега в бурната нощ.

— Господарю, виелицата се усилва.

Той се обърна към сър Арин, който яздеше редом с него, докато другите бяха изостанали.

— На колко си години, момче?

— На шестнайсет, господарю.

— Изглеждаш ми много мъдър за тази възраст, но запомни завинаги — Шотландия никога няма да е един-единствен човек. Шотландия — това са сърцата, пулсът и душите на всички, в чиито вени тече шотландска кръв. Крале се раждат само по желанието на благородниците. Но на шотландска земя всички трябва да са равни. — Той пришпори коня и вдигна вихрушка от сняг и буци пръст. Остави далеч зад себе си дори младия Арин, заслепен от белите облаци.

Очевидно тези пет момчета с него, пък и всички, които още имаха жълто около устата, го мислеха за старец. Но той се усещаше млад и силен, беше и великолепен ездач. Сега смелост му вдъхваше не само якото тяло, защото и любовта окриляваше непоколебимото му желание да види съпругата си. Боже милостиви, беше готов да въстане срещу всички стихии, за да се озове отново в нейните обятия.

Уплашени и останали без дъх, младите рицари го следваха към Куинсфъри. Човекът от сала вече се беше прибрал в колибата, сигурен, че в такова време никой няма да прекосява река Форт. Но Александър заудря по вратата.

— Излезте! Изпълнете дълга си!

Широкоплещестият, мускулест мъж отначало само пооткрехна вратата, но като позна краля, я отвори широко. Спътниците на Александър се бяха скупчили около него и се опитваха, доколкото беше възможно, да намерят подслон от виещия вятър.

— Господарю, тази вечер преминаването със сала е невъзможно... — подхвана мъжът и коленичи.

— За мен няма нищо невъзможно — възрази кралят и мъжът трябваше да отстъпи.

Надигна се притеснен, взе тежкото си палто и забърза към сала. Междувременно бурята така се бе развилняла, че младите рицари трябваше да му помогнат да развърже въжетото.

— Всевишният да ни помага! — каза тихо мъжът на младежите до него. — Щом се налага да служим на неразумни крале!

— Ще можем ли да преминем?

— Само с божията помощ... Простете, млади господине, на стария човек, че още му се живее. Знаете ли да плувате?

— Разбира се.

— Е, тогава няма страшно.

— Не се боя за себе си.

Мъжът хвърли бърз поглед към рицаря.

— Хубаво, сър, но стойте по-близо до този луд, който нарича себе си крал.

Разговорът им можеше да се изтълкува като предателство към короната, затова двамата млъкнаха — останалите също се бяха приближили и се бяха заловили да воюват с въжетата. Пенестите вълни се издигаха високо, блъскаха се шумно в дъските на сала, а момчетата, които си разменяха съвети, трябваше да крещат, за да надвият на боботенето и воя на бурята.

Мъжете качиха най-сетне конете си на борда. Навалиха се с цялата си тежест на въжетата, с които се управляваше салът, и се забориха с вятъра. Снегът ги беше измокрил до кости. Лицата им пламтяха от студа. След половин вечност стигнаха отсрещния бряг. Свитата приветства възторжено своя крал, а той се зарадва на успеха си. Беше доказал, че може да тръгне на път, когато пожелае, защото е непобедим предводител.

— Пристигнахме, господарю — извика салджията. Улови с благодарност монетата с лика на краля, която Александър му хвърли, и се поклони. Задъхваше се от напрежението. Въпреки ледено студения въздух над устната му бяха избили капчици пот.

— Точно така, ето че преминахме, както го бях предрекъл — натърти в чудесно настроение Александър и подкани хората си да побързат.

Те яхнаха конете и помахаха на салджията, той също вдигна ръка за поздрав. На лицето му се беше изписал странен израз, който накара сър Арин да побърза да последва своя крал. Уф, и кралете могат да са глупаци — помисли си той. Сърцето му биеше учестено.

Александър препускаше както винаги начело, а спътниците му го следваха с мъка.

— Боже милостиви. Фин, виждаш ли го? — извика Арин на мъжа, които препускаше зад него.

— Хайде, по-бързо! — извика нетърпеливо фин от Пърт. — Трябва да го настигнем!

— Но вече не го виждам! — оплака се Джон от Селкърк.

Обзети от лоши предчувствия, те се взираха в заслепящата вихрушка, която им приличаше на непроницаема бяла стена. Изтръпнали от страх, дръпнаха юздите на конете, които риеха неуморно снега и почнаха да викат името на своя крал.

— О, господи, та ние го загубихме! — надви вятъра Фин.

— Не, само не това! — възкликна Джон. — Да го потърсим, да тръгнем в различни посоки. Защото загубим ли краля...

— ... ще загубим Шотландия — допълни Арин и препусна.

Александър не обръщаше внимание на развихрилата се стихия. Вместо това си мислеше за пламтящ огън, греяно вино и топлата кожа на младата си жена. Мислеше, че знае пътя и беше уверен, че конят му си стъпва сигурно на краката. Междувременно червената жарава на небето беше угаснала и нощта беше вече само бяла и черна.

Изведнъж конят се олюля и се спъна, а кралят излетя с ругатни от седлото. И най-смелият мъж не желае да погледне смъртта в очите. Дори когато конят му го хвърля от стръмна скала в пропастта. Александър също се възпротиви на мисълта, че ще трябва да умре там долу, защото дори кървавочервената буря не го накара да се замисли за опасността.

Но червенината вече не трептеше...

Той се удари болезнено в скалата — адски болки, мрак... Разкъсаното му тяло се отъркали още по-надолу. Цветът на кръвта се оказа предвестник на изпитанията, които очакваха неговата страна.

Както трупът на краля, и бъдещето на Шотландия лежеше сега в тъмна бездна, в която светлината щеше да проникне само с червеното на пролятата кръв.

**Замъкът Сикерн край Селкъркската гора,  
Лето господне 1297-мо.**

Кира стоеше пред огъня в голямата зала сред старата каменна кула на Сикерн. Червеникави и златисти, пламъците танцуваха според желанието и капризите на вятъра, който профучаваше безпрепятствено през крепостта.

Не. Не. Никога.

Тези две простички думи изпълваха цялото ѝ сърце. Желанието ѝ беше да изкрещи толкова силно, та гредите на тавана и стените да се разлюлеят. Изтича по витата стълба до параклиса.

Известно време стоя, втренчена в олтара. После пристъпи бързо вдясно, към мощехранителницата на светата дева и коленичи, обгърната от широките поли на роклята си.

— Не, не, не! Не го допускай, майко божия! Помогни дай ми сили. Прости ми, но съм готова да сключа договор и с дявола, само и само да избегна тази съдба. О, господи, по-добре да умра...

Млъкна объркана, защото чу как в главната порта на замъка шумно заблъска таран. Крепостта беше яка, допълнително засилена от всеки неин обитател, защото беше издигната в спорните гранични земи, където вече се бе изредил да властва, изглежда всеки от познатите в Шотландия родове. Сега, под непрекословното господство на Едуард I, Сикерн беше английски. Но в Шотландия, където след смъртта на наследничката от Норвегия царяха вълнения, всеки миг можеше да пламне люта битка. Крепостта щеше да принадлежи на мъжа, който я превземе, независимо от неговата народност.

— Милейди.

Кира се обърна към Ингрид, своята камериерка, която се беше втурнала в параклиса.

— Какво има?



— Вече са тук, тези убийци, мародери и диваци! Езичниците от планините! — Възпитано в манастир, това яко момиче с едри гърди беше убедено, че всички мъже са варвари, а шотландците най-опасни зверове.

Кира изтича до една амбразура. Да, наистина, множество рицари, някои с ризници и брони, други в кожени доспехи щурмуваха с кънтящи бойни викове крепостта. Въоръжени бяха с лъкове и сърповидни пики. Вече бяха влезли в двора и се биеха с шепата защитници, които лорд Кинси Дароу бе оставил в замъка. След смъртта на баща ѝ крал Едуард беше поверил Кира на грижите на този англичанин.

Тя наблюдаваше ужасена ръкопашния бой, чуваше виковете на умиращите, виждаше как кръвта капе от мечове и бойни секири. Някой изкрещя, че който се предаде, ще бъде помилван и може да се надява на отношение по-добро от онова към шотландците под английска власт.

— Бог да ми е на помощ! — прошепна Кира и се дръпна от амбразурата.

— Милейди, те искат да ви пленят, защото лорд Дароу... — подхвана камериерката.

— Млъкни, Ингрид! — прозвуча енергичен мъжки глас. — И да не сте продумала на господарката си ни дума повече.

Кира се обърна към отец Кориган, който беше влязъл тихо в параклиса. Качулката на расото засенчваше лицето му. Кира отдавна подозираше, че този ирландец симпатизира на шотландците и се моли за тях. С усилие на волята запази спокойствие.

— Какво значение имат вече думите на Ингрид! Те ни победиха. Мъжете на лорд Дароу са мъртви или се предават. Врагът всеки миг ще нахлуе тук и ние ще умрем до един от ръцете на тези езичници...

— Убеден съм, че не са тук, за да ни убият.

— Отче, нима не виждате какво става там долу?

— Разбира се, милейди, нападнали са ни изпълнени от жажда за мъст, защото искат да превземат този замък, който е галски. Освен това, ако мога да си позволя забележката — преследват и вас.

Въпреки че качулката закриваше лицето му, тя знаеше, че я наблюдава. Дали сърцето му не преливаше от същия гняв, който

бушуваше в душите на враговете там в двора? Или просто очакваше тя да зарони сълзи и да се хвърли, отчаяна, от крепостната стена?

— Нашите войници са готови да дадат живота си за вас — продължи той. — Но наистина ли го възхищаваше храбростта на тези мъже? Или преценяваше язвително дали Кира заслужава те да умрат за нея?

Тя вдигна с достойнство глава.

— Не е необходимо. Ако варварите ни пощадят...

— Лейди Кира, Дароу е натъпкал и войни, и селяни в една плевня, а после е заповядал да я запалят. След всичко това няма да е лесно да молим за пощада.

— Отче, да молиш за милост не е трудно. Въпросът е само дали врагът е способен на милосърдие.

— Лейди Кира!

Тя се обърна към капитан Тайлър Милър, който беше паднал на колене пред нея.

— Бог ми е свидетел, милейди, че с радост ще дадем живота си за вас. Но много се боя, че ще е напразно. Та си мисля, че бихте могли, може би, да избягате.

— Моля ви, станете, капитане. Ако има надежда да ви помилват, предайте се заедно с хората си.

— Ако дадем живота си за вас, лейди, ще имате по-големи шансове да избягате...

— Никога не бих приела подобна жертва. Не бих обременила душата си с толкова мъчително чувство за вина. Бранете, докато бъде възможно, крепостта от варварите, но от името на лорд Дароу ви заповядвам, ако всичко бъде загубено — капитулирайте.

Тайлър се поклони и излезе от параклиса.

— Неговите бойци много скоро ще бъдат победени — изпророкува отец Кориган.

— Всевишният да ми е на помощ! — изрече Кира. — Наистина ли е молила напразно светата дева? Боже милостиви, какво да прави сега? — Всевишният да ми е на помощ! — прошепна още веднъж.

Може господ в този миг да не даваше ухо, но духовникът чу нейните думи и се усмихна.

— Нали знаете, дете мое, че бог помага на онзи, който си помага сам.

— Наистина ли, отче? В такъв случай ще се опитам с неговата помощ и сама да си помогна.

— Сложете оръжието! — извика Арин. Когато събориха част от външната стена и се озоваха в двора, първият му противник беше едър, силен и опитен войн. Но сега срещу него се бе изправило младо момче, което въртеше доста непохватно меч.

— Не, не мога! — заяви то и вдигна отново оръжието беше само смел жест, защото не улучи целта — корема на неприятеля.

Арин яхаше ръждиво-кафеникавия си боен жребец, който беше взел преди години от загинал английски кавалерист. Нямаше да му струва голямо усилие да прободне с меч и това младо момче.

— Предайте се, победен сте.

— Така е, победен съм. Но да се предам? Да загина сред пламъци? Или на въжето? Или на кладата?

— Сложи оръжието, млади глупчо! Никога не наказвам деца виновни само, че са се родили.

Момъкът се поколеба, но остави меч а си да падне. В същия миг Арин чу как някой го вика и обърна хубавия си жребец.

Джей Макдоналд, който предвождаше отряда на своя клан, тичаше през двора към него.

— Лорд Дароу не е тук! Току-що ми казаха, че като разбрал за намерението на варварите да нападнат, веднага избягал.

Значи плъхът е избягал от капана — каза презрително Арин и плю в прахта. Яростта и разочарованието му причиниха почти физическа болка. Сърцето му се сви, душата му простена. Стореното от Кинси Дароу беше непростимо и не можеше да се забрави. И всичко това сторено с благословията на английския крал! Ако тези престъпления не противоречат на закона, този закон трябва да бъде премахнат. В страна, в която няма справедливост, на един мъж не му остава друго, освен да отмъщава. Бог му е свидетел, ако не днес, все някога Дароу щеше да си плати. Кинси Дароу щеше да загине от неговата ръка. Или той, Арин, ще загине в битка. Не би могъл да продължи да понася тези кошмари. Нощ след нощ чуваше нейните викове и те щяха да го преследват до последния му дъх, кой знае, може би и за вечни времена.

— Не ме ли чу, Арин? — попита Джей. — Жалкият и страхлив лакей на крал Едуард не е тук.

— Сигурен ли си?

Джей посочи един край на двора, където бяха застанали защитници на замъка. Оръжието им лежеше на земята пред тях. Наблюдаваха нервно неприятелите шотландци.

— Попитай този юноша, Арин. Тази заран лорд Дароу е напуснал замъка.

— Вярно ли е?

Арин не виждаше лицето на момчето, а Кинси Дароу беше богат рицар и притежател на обширни земи, което му позволяваше да въоръжава отлично войниците си. Младежът носеше шлем с наличник и бойна ризница. Върху наметалото се открояваше в познатите цветове гербът на Дароу.

Воинът свали шлема. Както Арин бе предположил, англичанинът беше много млад. Въпреки страха беше вдигнал високо глава.

— Да, сър, така е. Лорд Дароу беше дошъл да види своята годеница. Но малко по-късно получи вест от граф на Харингфорд и напусна Сикерн с половината от хората си.

— Своята лейди ли казахте? — Арин вдигна вежди и се наведе над шията на бойния си кон, за да види по-отблизо луничавото лице на младежа.

— Точно така, сър.

— Успя ли да се види с нея?

— Да, сър.

— Тя последва ли го?

— Не, сър.

— Останала е тук? — Арин хвърли бърз поглед на Джей.

— Да, сър.

— За лейди Кира ли говорим?

— Да разбира се, че за лейди Кира, сър. — Младежът въздъхна отчаян. — Сикерн е принадлежал някога на нейния баща, при царуването на Александър, а по-късно и на Едуард. Но понеже нашият крал отдавна е мъртъв, а Бейлиъл е унижен и затворен... е, замъкът остана в ръцете на англичаните.

— Да, известна ми е историята на замъка. Но в момента ме интересува само лейди Кира.

— Но, сър!... — възкликна уплашено младежът. Беше естествено да е загрижен за своята господарка. Греховете на Дароу не можеха да бъдат простени. А някои хора твърдяха, че е убивал и грабил със съгласието на лейди Кира.

— Застани до стената, момче! — заповяда Арин. — И няма да ти се случи нищо лошо.

— Сър, струва ми се, че не разбирате...

— Върви! — подкани го Арин.

Все така с гордо вдигната глава, младежът се присъедини към другите пленници.

— Навярно искаш да потърсиш сега дамата на лорд Дароу, нали, Арин? — попита Джей.

— Точно така.

— Мислиш само за мъст, но с пълно право...

— Вярно.

— Искаш да вземеш нещо, което му принадлежи. Но те умолявам, размисли. За разлика от Кинси Дароу ти не си някой презрян нехранимайко.

Арин вдигна нетърпеливо ръка.

— Вземам и замъка, и жената. Ти на мое място какво би направил?

— Ах, Арин! — ухили се неочаквано Джей. — Замъкът вече го превзехме. Скоро и годеницата на Дароу ще е твоя. Ами ако е грозна като греха?

— Е, не е изключено.

— Богатството не всякога е съчетано с младост и хубост.

Арин изгледа с въздишка приятеля си, но не можеше да сподели иронията му.

— Ако ще да е грозна като греха и сбръчкана като гнила слива — няма значение. Тя е годеница на Дароу. Само това е важно. Аз ще помилвам тези почти деца, които е трябвало да останат тук и да бранят Сикерн. Но...

— Но какво? — попита Джей.

— Но тя не трябва да се надява на милост — отвърна Арин с горчивина.

— Милост! — С шлема в ръка Джей прокара с въздишка ръка през гъстата си кестенява коса. — Изглежда и в Шотландия вече са

забравили тази дума.

— Трябва ли да пощадя жената, насърчавала кървавите му престъпления?

— Арин, може би...

— Мили боже! — Арин се удари в гърдите с юмрука си в ръкавица. — Не мога нито да забравя, нито да простя стореното. Ако е грозна, ще я пресрещна в тъмното и ще ѝ надяна чувал на главата. Ела, дворът на замъка вече е наш, но трябва да превземем и кулите!

Арин яхна жребеца си, Джей също изтича към своя кон.

Разярен, неукротим, с душа все така преследвана от демони, Арин препусна към главната кула и заповяда на хората си да разбият вратата с таран. Над главите им бранителите се заканваха да ги залееят с врящо олио и да ги обсипят с горящи стрели, а един от младежите изкрещя, че всички техни врагове щели да се пържат в ада.

— Вземете големия дъбов щит и строшете портата! — извика Арин. Хората му побързаха да се прикрият с огромния щит от масивно дъбово дърво, добра защита от стрелите, които долитаха от амбразуриите.

Портата се разлюля, пламъците угаснаха, олиото се стичаше по щита. Таранът се блъсна за втори път с трясък в портата.

— За бога, спрете, предаваме се!

Арин вдигна забралото и погледна нагоре. Мъжът, който само допреди малко го заплашваше с вечния огън на ада, сега предлагаше с треперещ глас пълна капитулация.

— Не сте ли длъжен да браните годеницата на лорд Дароу, сър? — попита подигравателно Арин. — Толкова лесно ли се признавате за победени?

— В двора вие обявихте пощада за войниците. Аз съм Тайлър Милър, командир на стражата на замъка. Както чувам, държите на думата си, сър Арин. Ако се закълнете да ни пощадите, ще отворя портата. Така ще можете да превземете един непокътнат замък.

— Добре, заклевам се да ви помилвам. Но какво ще стане с вашата господарка?

— Капитулирам по нейна заповед. Тя също ще трябва да приеме от вас милост или немилост. Войниците ни са твърде малко, олиото и стрелите ни свършиха, ние сме зле въоръжени... — Капитан Тайлър се поколеба за миг, преди да продължи. — Сър Арин, знаем каква съдба е

била отредена на много от вашите хора. Но кълна ви се, ние не бяхме сред мъжете, нападнали вашите позиции. Живеем тук, в дълбоката провинция, но във вените ни наистина тече и английска кръв. От друга страна, мнозина от нас са шотландци, които са се клели във вярност на покойния лорд, на добрия баща на нашата господарка. Да, той беше англичанин, но в нашите редици няма да откриете само зли зверове.

— Е, тогава отворете портата! — заповяда Арин.

— Давате ли честната си дума?

— Нали вече ви я дадох.

Двете огромни крила се разтвориха със скърцане. Арин мина с бойния си кон през портата, последван от Джей, който го предупреди:

— Внимавай! Може да е капан.

— И така да е, трябва да вляза. — Арин извади меча и пришпори коня. Заканителният жест се оказа излишен. Петимата войници във вътрешния двор бяха свели оръжие и един от тях пристъпи напред. С шлема в ръка той предаде меча си на завоевателя. Придружен от Натан Фицхю и Патрик Маккалг, Джей пристъпи зад него. Другите стражи също предадоха мечовете си на победителите.

— Къде е лейди Кира? — попита Арин, все още на майчиния си галски език.

— В параклиса — отговори неохотно Тайлър. Когато Арин понечи да мине покрай него, капитанът извика: — Сър, обещахте да ни помилвате!

— Само вас.

— Но...

— Джей, изведи тези бойци при останалите! — заповяда Арин.

— Добре, Арин — каза Джей и изпрати с поглед приятеля си, вече запътен към стълбата. — Внимавай, Арин! Може би се излагаш на риск.

— Срещу тази опасност ще се изправя сам. Ти осигури крепостта!

Тласкан от силно вълнение, Арин изкачи бързо стъпалата към параклиса. Къс коридор го отведе до вратата. Пред олтара беше коленичила жена, която се молеше, навела глава. Но тя чу стъпките му. Видя я как изправя гръб — широк гръб.

— Лейди Кира!

Тя стана бавно. Обърна се още по-бавно към него. Не беше грозна — щеше да е пресилено да се твърди. Напомняше му кой знае защо, як работен кон. Едрите гърди, изпъкналите скули и ъглестата брадичка съответстваха на широките рамене. Не, не беше отблъскваща, по-скоро привлекателна колкото тлъста крава.

Не бъди толкова безсърдечен, посъветва се той. Жената не беше напълно лишена от привлекателност, имаше светлоруса коса, небесносини очи, трепереща малка уста. Но в никакъв случай не приличаше на мъдра, властна жена, която би се решила да поставя изисквания на мъж като Дароу. Наистина ли е била способна да го тласка към ужасни дела, за да умножи под английска власт богатството си? Едва ли.

Беше тук, за да си отмъсти. А тази жена също носеше вина за безброй трагедии. На този свят всичко си има цена. Заедно със земите си тя принадлежи на Дароу. Арин искаше да попречи нейната собственост да увеличи неговото могъщество — могъщество, което би му позволило да убива и измъчва колкото шотландци си пожелае. Той свали шлема и нагръдника на бронята сложи и двете на пейката в параклиса. После прибра меча в ножницата и се приближи към жената.

— Та значи вие сте лейди Кира?

Тя го гледаше, неподвижна и мълчалива. Изглежда не разбираше неговия галски език. Пристъпи още по-близо до нея, но усети, че му прилява. Тази тук е годеницата на Дароу — каза си — измъчай я, забий нож в плътта и в душата на Дароу, също както тези двамата измъчиха теб... Щеше ли да е способен на това? На бойното поле беше убивал доста често. Но да убие жена, дори да е убеден, че тя има вина за убийството на неговата съпруга, — това явно превишаваше всичко, на което беше способен.

— Вече няма кой да ви защити — добави той и се взря в нейното безизразно, грубо издялано лице. — А сега трябва да дойдете с мен. — Когато посегна към нея, видя как нещо устремено към него изскача като сянка от тъмното. Успя да се обърне достатъчно бързо, за да отблъсне някаква фигура в черно наметало, вдигнала срещу него нож.

— О, най-сетне един защитник!

Благодарение на самообладанието си успя да отскочи при първото нападение. Но маскираният противник вече го нападаше отново, мълниеносно и твърдо решен да забие ножа в гърлото му. Този



път Арин награби наметалото на противника и го отблъсна. След това имаше достатъчно време, за да извади меча.

Под качулката не можеше да се види добре лицето, защото мъжът носеше шлем с пуснато забрало.

— Предайте се! — заповяда Арин и вдигна меча.

Тогава мъжът извади на свой ред меч изпод наметалото. Явно нямаше намерение да капитулира. Е, добре, каза си Арин, значи ще трябва да умре. Пристъпи разгневено напред, окрилен от мисълта за ужасите, на които трябваше да стане свидетел. Онези ужасни престъпления срещу хиляди хора, които го караха да си задава отново и отново въпроса как е могъл всевишният на небето да допусне всичко това. Всяка нощ чуваше в кошмарите си виковете на умиращите.

*Александра!*

Този път той ще победи, а врагът ще се види принуден да се покори. Или да умре.

Втурна се решително в битката, отблъскваше всеки удар на меча на противника. Момъкът беше смел и отличен фехтовчик. Скочи без усилие на една от пейките в параклиса, биеше се дори на стъпалото към олтара. През това време лейди Кира пышкаше и пелтечеше странни закани, стенеше уплашено.

Но Арин не я чуваше. Противникът му скочи пъргаво от стъпалото на олтара и размахна оръжие. Арин избегна в последната секунда удара на меча, а момчето отново се озова на пода.

Арин се обърна и мина в настъпление. Мъжът беше нисък и слаб, но изключителен боец. *Моята сила ще ми осигури в края на краищата победата*, реши Арин. Ще ми помогне и да унищожа Кинси Дароу.

Стъпка по стъпка принуждаваше врага си да отстъпва все повече. Но момчето парираше всеки удар на неговия меч. Това не разтревожи Арин. Колкото и добре да се биеше, с всеки удар, който трябваше да отблъсне, силата на ръката му отслабваше. Най-сетне се озова с гръб опрян на стената и сведе оръжие.

— Значи предавате се, нали? — прошепна дрезгаво Арин. Но момчето веднага замахна с меча и за малко не го заби в брадичката на Арин. Той едва успя да отскочи в последната секунда.

— Да се предам ли? Никога... — Противникът профуча покрай него към вратата на параклиса.

— О не, няма да ми избягате! — извика Арин, настигна го, хвана наметалото и го дръпна толкова силно, че мъжът загуби равновесие и падна на студения каменен под — точно пред изкусно резбованата статуя на светата дева. Мечът се изплъзна от ръката му.

— Предавате ли се?

Загърнатата фигура поклати глава. Държеше, за да се прикрие, и ръка пред шлема. Но не носеше броня. Арин вдигна меча и насочи стоманеното му острие към сърцето на противника.

— Няма ли най-сетне да продумате? Наистина сте добър фехтовчик, но търпението ми се изчерпи. Ужасни зверства ме доведоха в този замък и нищо няма да ми попречи да си отмъстя.

— Тогава защо не ме пронижеш, шотландски варварино? — изсъска войнът.

Арин вдигна смаяно вежди.

— Значи предпочитате меч в сърцето пред въжето на палача? Може би искате да ви разпоря корема или да ви кастрирам? Това са само някои от мъченията, на които Дароу е подложил с такава наслада своите врагове. Вършил го е, нали?

— Не! — прошепна лейди Кира.

Без да сваля върха на меча от гърдите на противника си, Арин я изгледа учуден.

— Искате да пощадя този престъпник? Да не би да е случайно ваш любовник, милейди? Загрижен за вас, след като лорд Дароу ви е изоставил така позорно в беда?

Явно потисната, жената сведе глава. Но когато Арин вдигна леко меча и се престори, че иска да го забие в гърдите на беззащитния противник, тя извика:

— Недейте!

— Кой сте вие? Искам да ви видя. — Арин коленичи, свали рязко шлема от главата на момчето и се вцепени.

Защото погледът му срещна не мъж, а жена. От големите ѝ смарагдовозелени очи сякаш изскачаха искри, разрошена златисто-червена коса обрамчваше красиво лице.

От смайване дъхът му секна. После си спомни къде е и бързо добави:

— Аха, значи единственият мъж сред тези страхливи англичани е жена. — И като се наведе нея: — Коя сте вие?

Тя не отговори. Беше загубила меча. Но все още имаше ножа. Лежеше напрегната на пода, готова да скочи и да забие острието му в неговото гърло.

Той я стисна безмилостно за китката и ѝ отне ножа.

— Аз съм сър Арин Греъм. Познавате ли ме, госпожо?

Тя продължаваше да го гледа втренчено и безмълвно. Той се усмихна, но в момента не беше готов да мине от галски към английския език.

— Кажете коя сте или ще ви отрежа ушите, а после и носа. Малък номер, който научих от лорд Дароу.

Тя стисна упорито устни. Когато той вдигна ножа, яката руса жена извика:

— Тя е лейди Кира!

— Ооо... Наистина?

Беше всъщност очевидно. Прочете го в святкащите смарагдовозелени очи на червенокосата хубавица, простряна в краката му. Въпреки яростта и омразата усети как кръвта му се задвижи по-бързо по жилите му.

— Лейди Кира — повтори той бавно.

Не, не беше грозна. Беше и по-храбра от мъжете, които трябваше да я бранят.

На главата на тази дама нямаше да му се наложи да нахлузва чувал.

— Да, аз съм! — изсъска тя, блъсна ножа в ръката му и стана. Отметна ядосано от лицето си разрошената златночервена грива. — Да, аз съм лейди Кира. Но не ви познавам, сър.

Гордостта ѝ, предизвикателният ѝ поглед го развеселиха. Но само за секунди.

— О, скоро ще ме опознаете, лейди — отвърна ѝ той, после стана, хвана я рязко за ръката и я накара да стане. — От днес ще познавате единствено мен. За да си платите за пролятата кръв на хора, загинали по ваша вина сред ужасни мъчения, ще ви се наложи да ме опознаете много добре.

## 2

Дали го познаваше? Разбира се! Беше излъгала. Знаеше твърде много за него, повече, отколкото би желала да знае.

Сега стоеше срещу него — висок, широкоплещест мъж в грубо изплетена поизтъркана ризница, под която носеше кожена броня. Наметалото му се беше свлякло, докато се биеха. Още преди това си беше свалил шлема и Кира можеше да гледа лицето му с толкова характерни черти — издадена брадичка и широко разположени тъмносини очи. Къдравата гарвановочерна коса му стигаше до раменете. Беше гладко избръснат, тъй че пронизващият поглед и волевата брадичка се набиваха в очи. Грубиян, помисли си тя, недодялан варварин, див воин като неговите прадеди — викингите или брутален като пиктите, онези татуирани мъже от Севера, чиято кръв също течеше в жилите на неговия клан. Все родоначалници — нецивилизовани и диви като конете, препускали в древни времена през тази страна. Дори римляните не са успели да се справят с тези недостойни за внимание хора подобни на животни.

Да, нямаше съмнение, че и този мъж...

*Е животно?*

Така го беше описал Кинси. Той така описваше всички шотландци. Най-вече планинците от Юга, принудени да приемат най-сетне английската култура. И все пак предпочитаха да говорят галски, пренебрегвай и бог, и закони, и се държаха като същински варвари.

Значи от такъв тип трябва да очаквам спасението си, помисли си Кира. Отново я обзе паника. Беше се молила от сърце да се случи нещо, което да промени живота ѝ. Но това? Всемогъщият сякаш си правеше с нея лоша шега. И все пак не беше ли заявявала, че е готова да се съюзи дори с дявола?

Онова, което ѝ бяха разказвали за Греъм, не я плашеше чак толкова — по-скоро онова, което му бяха причинили. Всичко в името на справедливостта и на краля, твърдеше Кинси Дароу. Нищо чудно — той беше верен на Едуард, срещу когото шотландците се бореха

яростно и отчаяно. Шотландци като този тук. Идиоти, беше издевателствал Кинси, защото английският крал щял да накара, по един или друг начин, Шотландия да коленичи.

— Който убива шотландци, не убива хора — беше заявил високомерно лорд Дароу в голямата зала на този замък. Беше подчертал, че Кира не бива да го забравя нито за миг. Понеже те били животни. Нали хората колят само животни. Та те трябвало да загинат до един с прерязани гърла, да бъдат кастрирани разкъсвани, изгаряни... Както го беше правил той.

Докато гледаше Греъм, усети по гърба ѝ да минават тръпки сякаш лъчи на леденостудено слънце. С мъка издържа оценяващия поглед на кобалтовосините му очи и стисна зъби, за да пребори страха си. Изведнъж си даде сметка колко силно обича живота, макар да не признаваше, че се бои от смъртта.

Ако я заплашва екзекуция, ще посрещне с достойнство съдбата си, защото го дължи на своето положение — да премине в отвъдното с гордо вдигната глава.

Господи, защо се страхува толкова? Когато човек не гледа смъртта в очите, е много по-лесно да бъде храбър. Но не я ли очаква още по-голям ужас? Щеше ли да изтърпи мълчаливо изтезанията? Навярно не.

Какво ли ще реши Греъм, след като са му причинили толкова силна болка — в името на Едуард I, който наричаше себе си чук срещу шотландците? Също и в името на Кира, разбира се, защото е наследничка на английски лорд. Въпреки че майка ѝ беше шотландка, тя самата беше поданичка на английския крал.

Как ли ще ѝ отмъсти Греъм? Дали ще я обеси, ще заповяда да я разкъсат с коне на четири части. Или, защото е жена, ще нареди да я изгорят като магьосница на клада?

За бога, само не пламъци, само не тази бавна смърт... Състрадателен палач ще стегне колкото може по-бързо въжето около шията ѝ...

— Какво сте намислили? Искате да ме видите обесена на някоя от гредите на тавана в голямата зала?

— Чисто и просто да ви обеса, милейди? — отговори ѝ Арии Греъм. — Може да сме варвари, но се налага все пак да допуснете, че имаме и малко фантазия.

— Не се съмнявам, че притежавате твърде развинута фантазия. Освен това замъкът сега е ваш. Но ви моля да се позамислите — мъжете тук нямат нищо общо с... — Неволно млъкна и избегна погледа му — със скорошните събития във вашите земи. — Не искаше да изглежда плаха и се накара пак да го погледне.

— Те може би не, но вие сте имали, разбира се, нещо общо.

Това въпрос ли беше или твърдение? Думите на Греъм произнесени на нормандския френски на лондонския двор, объркаха Кира повече от грубия галски, който бе предпочитал до този миг. Защото сега думите му звучаха по-меко, но толкова заплашително. Тя се поколеба, разбра и яростта му, още повече болката му от преживяната загуба, накърнената гордост. За малко да признае своята мъка и да се хвърли в краката му.

— Името ми беше използвано, но аз...

— За вас няма прошка — прекъсна я той тихо.

— Моля?

— Никаква прошка, лейди. Тези думи изрече вашият добър крал Едуард в Бъруик на распети петък, на 30 март 1296-та. Сигурно сте чували за това. Той нападна града и изстреби безмилостно жителите му. Близо четиридесет хиляди умряха в тази нощ. Едуард бил разярен, защото племенникът му паднал убит от стрела. Дори собствените му свещеници го умолявали да спре клането. Съгласил се едва когато станал свидетел на раждането на дете, чиято майка току-що била насечена на парчета.

— Да, зная... — Кира сви в юмруци треперещите си ръце. — Страховита кървава баня... Но хората тук не са извършили никакво престъпление. Нима изстребването на невинни е част от вашето отмъщение, сър?

— Как може да е невинен някой, който служи на господар като Кинси?

— В замъка останаха само хората от някогашната свита на моя баща и техните семейства. Тези хора никога не са яздили редом с Кинси и ви се кълна, че нямат вина за... — Тя млъкна смутена, защото видя как в очите му пламна ярост примесена с отчаяние.

— За смъртта на жена ми и на моето дете?

Вече не можеше да издържа погледа му. Крал Едуард я беше обещал на Кинси. Но сватбата още не се беше състояла. По времето,

когато тя стана пълнолетна, английският крал премаза най-безскрупулно Уелс и въпреки споровете с Франция се обърна и срещу шотландците. Англия и Шотландия бяха воювали и преди за пограничните земи. Но никога толкова яростно. Кира знаеше колко жестоко е бил сравнен със земята Хоук'с Керн — домът и земите на Арин Греъм. Заключени в плевня, неговите воители са били изгорени живи. После англичаните запалили и дома му.

Кинси твърдеше, че не знаел, че бременната съпруга на Арин Греъм се намирала сред тези стени. И все пак... Дали се е задушила от дима, или е загинала сред бушуващите пламъци?

— Обитателите на тази крепост нямат вина за това.

— Възможно. Но вие се надявате, може би, че ще имате смелостта да ми се съпротивлявате, макар аз да вярвам, че съм ви победил.

Тя сви смаяно чело.

— Какво значи това? Та нали желанието ви е да си отмъстите на мен. Щом е така, сторете го, покорете и хората ми — едва ли ще е трудно, защото в сърцата си те са повече шотландци, отколкото англичанин. Сигурно ще ви благодарят за милосърдието и ще ви служат вярно. Но мъртви няма да са ви от полза. Тъй че отмъстете на мен!

— Разбира се, лейди — увери я той и тръгна със широки крачки към вратата на параклиса.

В същия миг в него се втурна тъмнокоп воин, хванал шлема под мишница.

— Арин, откри ли я?... — Видя Кира и млъкна.

— Да, намерих я — заяви Арин и се обърна към Кира. Новодошлият се втренчи в нея, после се прокашля.

— Е, да...

— Отведи я в източната кула — заповяда Арин и я изгледа отново с безстрастни сини очи.

— Веднага ли?

— Да, веднага. Тя предложи да я обесим. На което й отговорих, че може да сме варвари, но имаме малко повече фантазия.

— Но моля те, Арин...

— Отведи я в стаята на върха на източната кула, Джей. Нека ме чака там.

Ингрид изтича, разстроена, към господарката си.

— Милейди, ще дойда с вас...

— Вие ще слезете в залата! — отсече Арин.

— Не! — извика Кира и се вкопчи в камериерката си. — Да не сте й сторили зло, тя е невинна...

— Тя не може да остане с вас. — Как се казвате? — обърна се Арин към уплашеното русо момиче. — Името ви?

— Ин... Ин... Ин...

— Боже милостиви! — простена той. — Та аз само ви попитах как се казвате.

— Това е моята камериерка Ингрид — обясни Кира.

— Изпратете я в залата или ще заповядам да я смъкнат по стълбата.

— Слез долу, Ингрид — помоли я Кира. — Виж дали не трябва да свършиш нещо. Сигурна съм, че няма нищо да ти сторят. — Взря се в леденостудените очи на Арин с искрената надежда, че той казва истината. На негово място Едуард не би пощадил нито жените, нито децата. Как можеше да обещае сега на Ингрид, че няма да ѝ се случи нищо лошо, след като знаеше каква е била съдбата на съпругата на този човек?

Не, няма значение. Може би камериерката не знае за загубата на Греъм. Както и да е, но ето че Ингрид изтича покрай него към вратата на параклиса, а той я проследи с поглед.

— Може би се боите, че тя ще намери оръжие и ще се върне, за да ви нападне? — чу се Кира да пита предизвикателно, но веднага съжали. Дали няма да застраши с резките си думи живота на момичето?

— Нима мислите, че се боя от уплашената Ингрид, госпожо? Но що се отнася до вас, наистина ви нямам доверие нито за секунда. Само глупак би застанал с гръб към вас. Но с този проблем ще се занимаем по-късно. — Той вдигна без дума повече наметалото си, метна го през рамо и излезе от параклиса.

Кира остана сама с мъжа, който трябваше да я отведе в източната кула.

— Милейди... — подхвана той.

— Той откъде знае за източната кула? — прошепна Кира. — Там не е стъпвал никой, откакто баща ми...



— В по-добри времена той е познавал вашия баща.

— Не е възможно! Щях да си го спомням.

— Тогава бяхте много млада и служехте на кралицата. А сега бихте ли ме придружили?

— Моят баща никога не е общувал в хора извън закона.

— По онова време ние не бяхме извън закона — отвърна с усмивка високият рицар. — Защото тогава Едуард още не беше окупираше без всякакво право тази страна.

— Но вашият предводител е...

— Той не е нецивилизован варварин от планините, милейди, въпреки че произхожда от див род. Кълна ви се, че на времето беше добре дошъл в този замък при вашия баща, затова го познава много добре.

— Каквото и да е ставало някога, сега всички вие сте бунтовници и сте извън закона.

— Бихте ли ме придружили, моля?

За човек извън закона правеше впечатление на учудващо добре възпитан. Чертите на лицето му бяха много по-меки от тези на неговия вожд. Греъм беше недодялан дивак и нямаше да я пощади. Но тя е невинна и ще продължи да се бори, докато е възможно.

— А ако не ви последвам, сър? Ще ме убие ли още тук и сега? Или трябва може би да си пожелаем тъкмо това? Ще умра от бърза смърт, а на вашия господар няма да му се наложи да напруга варварското си въображение, за да ми отреди по-ужасен край.

Тъмнокосият воин се усмихна и за пръв път от нахлуването на враговете, Кира видя макар и плах лъч надежда.

— Ако позволите да ви се представя, милейди. Името ми е Джей. А сега ще ме придружите ли?

— Защо трябва да облекчавам задачата ви — на вас и на вашите спътници, готови да убият и мен, и моите хора, когато им скимне?

— Защото в противен случай ще се върне и той ще ви отведе в кулата, след като му обясня, че не сте послушали мен... — В думите му звучеше недвусмислена закана.

— Тръгнете пред мен, сър, ще ви последвам.

— Не, вие ще вървите пред мен.

— Значи смятате, че съм опасна? — сви вежди Кира.

— На врага си човек не бива да се доверява.

— Дори на невъоръжен враг?

— Моля ви, милейди... — Джей се поклони и посочи вратата.

Тя се призна за победена и излезе от параклиса. На площадката на стълбата изпита изкушението да спре и да погледне надолу, за да види какви щети са нанесли бунтовниците в залата. Не го направи и продължи да върви с високо вдигната глава. След малко се обърна към Джей.

— Бихте ли ми казали дали отец Кориган, моят духовник, е оживял след битката?

— Милейди, не е редно да ви осведомявам за каквото и да било.

— А Тайлър Милър, храбрият предводител на моята охрана?

— Вече ви казах, нямам право...

— Не можете ли да ми отговорите поне на тези простички въпроси?

— При тези обстоятелства — не мога.

— Да не би да сте марионетка на Греъм, сър?

— Милейди, няма да успеете да ме подведете, та да измамя сър Арин по какъвто и да било начин — беше хладнокръвният отговор.

Ядосана на тази лоялност, тя продължи да върви, но бликналите изведнъж сълзи я заслепиха. Щеше да ѝ е много по-лесно да мрази противниците, ако бяха чудовища. Но те бяха учтиви, дори образовани и владееха нормандския френски език не по-зле от своя роден галски.

Как да разбере каква е била съдбата на двамата мъже, които ѝ бяха най-предани? Ако не беше склонила Тайлър да капитулира, той щеше да пожертва живота си за нея. А отец Кориган щеше да вярва, че тя все още се крие в гробницата на своя баща, а пък Ингрид заема мястото ѝ. Отецът щеше да се опита да укроти отмъстителите. Изглежда свещеникът предполагаше, че завоевателят на замъка няма да се занимава с Ингрид и ще я пусне да си върви...

Кира трябваше да успее някак да спаси хората, които я бяха отбранявали, готова беше да умре, докато се опитва да го стори. Не, няма да се оттегли боязливо в онази стая горе. Обърна се мълниеносно и хукна към стълбата, чу Джей да ругае объркан, но не му обърна внимание. След миг се озова в голямата зала, където се бяха събрали много воини. Бяха си свалили шлемовете, но още носеха езическите си брони и скромните наметала с цветовете на своите кланове, а не на един единствен владетел. Мъжете бяха насядали около дългата

дървена маса пред огнището. Кучетата, които трябваше да пазят замъка, вече бяха свикнали с новите господари. Спяха мирно върху рогозките, с които беше покрит подът. Само едно душеше ръцете на завоевател, който похапваше пушено месо и пресен хляб от килерите на Сикерн. Пийваше си и бира. Слугите явно бяха поднесли вечеря на изгладнелите бунтовници.

Тя се огледа внимателно. Арин Грем не беше седнал с хората си. Стоеше пред камината, опрял на нея ръка, загледан в пламъците. Изглежда усети погледа на Кира, защото се обърна към нея. Ледената студенина в сините очи я накара да потрепери. Оживената глъчка изведнъж секна.

— Съжалявам, Арин... — подхвана Джей, който беше последвал Кира в залата, и сви смутено рамене. Тя разбираше много добре какви са чувствата му в момента. Не успя даже да отведе беззащитна жена от първия етаж по стълбата нагоре до спалнята в източната кула.

— Няма нищо, Джей. Както виждам, лейди Кира има желание да се запознае с новите си защитници.

Докато сър Арин вървеше бавно към нея, сърцето ѝ биеше лудо. Усещаше дълбоката му омраза, събраната енергия, готова да избухне всеки миг и да ѝ приготви мъките на ада... Но той само и хвана за ръката. Много ѝ се искаше да се отскубне. Но предпочете нещо, поне на първо време много по-добро.

— Колко съм неучтив — добави той и я заведе до масата. — Разбира се, че трябваше да ви покана на вечеря... Приятели, това е лейди Кира от Сикерн, дъщерята на покойния лорд Хю Бонифейс и на лейди Мери Макгрегър от клана Дамфърлайн, понастоящем сгодена за един английски лакей на име лорд Кинси Дароу. Милейди, вече познавате Джей Макдоналд. Вляво от мен са Натан Фитцхю и Патрик Маккълouw вдясно от мен — Тан Макфадън и Рейгуър Грант. Храбрите рицари в края на масата се казват Роджър Комин и Хейдън Мактигю.

Докато ѝ ги представяха, мъжете кимаха с глава. Грем я накара да седне на един от красивите резбовани столове.

— Хайде, седнете при нас, лейди. — Но той остана прав. Сложи крак в ботуш на ръба на съседния стол, вдигна сложената пред Кира кана с бира и отпи, после я побутна към нея. — Пийте с нас! За нашата победа!

Тя се престори, че не вижда каната.

— Къде е моят духовник? Какво сте му сторили?

Откъм края на масата се чу тих смях и Кира си прехапа устната. За малко да скочи и да побегне. Но не искаше да стане за смях. Освен това щяха грубо да я задържат. Арин се наведе усмихнат към нея.

— Искате да получите още сега предсмъртно миропомазване?

Когато тя стана, той ѝ препречи пътя. Въпреки опасната му близост, тя намери смелост да заговори.

— Настоявам за отговор на моя въпрос. Какво е станало с отец Кориган?

— Охо, та настоявате за отговор, значи?

— Да, сър, искам да зная...

Ръката, която легна на рамото ѝ, беше тежка като олово.

— Налага се, изглежда, да ви обясня в какво положение се намирате. Вие изобщо нищо няма да искате, лейди Кира. Също като кучетата пред камината можете да се радвате на онова доброжелателство, което ви оказваме. Огледайте се! Всеки рицар в тази зала имаше роднини в Хоук'с Керн. Чувала ли сте за Хоук'с Керн? Семейното имение на рода Грем. За станалото там сте осведомена много добре, нали? Твърдите, че хората на вашия баща не са участвали във варварското престъпление. Но както сама признахте, знаете какво се е случило. Вашият годеник се би срещу шотландците. Не сте ли наточили със собствените си ръце меча му преди тази битка? Служите си много добре с това оръжие, много по-добре от онези клетки мъже, чиято съдба е била да намерят смъртта си в служба на английския крал... Но сега това вече няма значение, защото тази крепост принадлежи отново на шотландците.

— Така е! — възкликна Роджър Комин.

— Роджър е далечен роднина на Джон Бейлиъл, шотландския крал, когото Едуард принуди да абдикира — обясни ѝ Арин.

— Вярно е, сър — отговори Кира — случиха се наистина ужасни неща. Не отричам. Но може би ще си спомните, че първата съпруга на Александър беше сестра на Едуард, а той е брат на дядото на девойката от Норвегия, която трябваше да се омъжи за неговия син и наследник. Защото той се чувстваше задължен на Шотландия...

— Задължен! — извика Арин толкова високо, че тя за малко не седна пак на стола. — Задължен да прогони шотландците от техните земи и да им настани англичани под носа?

Тя цялата трепереше, но си наложи да се успокои.

— Приживе на Александър баща ми беше господар на Сикерн — англичанин и въпреки това лорд при крал Александър...

— Заради вашата майка, заради шотландската кръв във вашите вени — нещо, което очевидно сте забравили в желанието си да помогнете на своя годеник да завоюва тази страна, да я зароби в името на Едуард!

— Нищо не съм забравила! Тези земи са мои, наследство от моята майка. А вие...

— Значи вие, а не Дароу, сте владетелка тук, но това едва ли има значение. Според шотландския закон те ще ви бъдат отнети, на вас и на вашия презрян крал, който иска да играе тук ролята на суверен. Остава ви само едно, лейди — да приемете съдбата, която съм ви отредил.

Тя грабна разярена каната с бира и я стовари шумно на масата. Изпълнена отново от желание да се съпротивлява, изсъска:

— След смъртта на моя баща сър Джон Бейлиъл ме направи господарка на този замък — законният шотландски крал, когото предполагам, уважавате, е по майчина линия пряк потомък на древните крале...

— О, да — прекъсна я Арин — претенциите на Бейлиъл са законни. Но въпреки че е законният наследник, той гние сега в английски затвор. Направи всичко възможно, за да бъде добър крал, но се оказа твърде слаб и не можа да се пребори с Едуард.

— Вие сте хора извън закона, всички до един! — изкрещя Кира. — Това сте и нищо повече. Онова, което очевидно не проумявате, сър, е че кралят на Шотландия се призна за васал на Едуард...

— Беше принуден да го стори, както и всички шотландски лордове и магнати, които се постараха толкова неразумно да запазят титлите и имотите си.

Кира се дръпна от масата. Малко ядосан и малко развеселен, Арин, изглежда, не се боеше, че тя може да побегне. И как ли би могла? Неговите приятели бяха настанали и я бяха заобиколили. Джей Макдоналд пазеше стълбата, Рейгуър Грант, и той едър як мъжага, беше застанал вдясно от нея, а Тан Макфадън, малко по-слаб, вляво от нея. Но тя изобщо нямаше намерение да бяга, та да я награбят като чувал мръсно пране. Стоеше, гордо изправена, пред Арин Грѐм.

— Ако Джон беше предпочел да уважава Едуард...

— Онова, което очевидно не проумявате, лейди — прекъсна я той отново, — е че Джон не престана да уважава английския крал, докато не се поколеба да му даде войници и пари за войната с Франция. Кръвта започна да се лее, когато Бейлиъл най-сетне се надигна срещу английския крал. И защо? Защото ние не сме англичани, а шотландци. Едуард няма никакво право да ни владее и ние никога няма да коленичим пред него.

— Както навярно си спомняте, кръвопролитие то започна, когато шотландците нападнаха Англия.

Студените сини очи на Арин се присвиха.

— Джон беше по изключение крал, когото народът му обичаше, той потегли на юг и нападна англичаните, за да се противопостави на заповедите на Едуард, който настояваше да му се дадат шотландски войници и оръжие за неговите войни. Да, вярно е, отрядът на Бейлиъл проля кръв, а и плякосваше в пограничните земи. Но нямаше нито едно клане.

— Така е! — намеси се рязко Рейгуър и отметна дълъг черен кичур от челото си. — Тогава не умряха нито селяни, нито търговци или жени и деца, за да задоволят прищевките на човек, който смята себе си за всевишния!

— Нима не знаете, че шотландските земевладелци са на страната на крал Едуард? Кланът Брус, втори в списъка на претендентите за шотландския престол, са дали на английския крал клетва за вярност.

Рейгуър сви намръщен чело, но Арин ѝ отвърна:

— Да, защото се надявах да се възкачат на трона. Но скоро ще проумеят, че Едуард ще търпи в Шотландия един единствен крал — себе си. Освен това тук не живеят само мъже, които се страхуват да не загубят властта си, ако предизвикат гнева на английския крал, но и хора, които ценят своята свобода. Каквото и да се опита да стори, за да ни накара да паднем на колене, в края на краищата ще победим ние. Защото това с нашата страна.

— Без съмнение — съгласи се Кира. — Но въпреки това не бива да се лее кръв.

— О! — измърмори Арин.

Тя не долови промяната в гласа му.

— Онова, което вие и вашите неразумни приятели не разбирате е, че Едуард е прекрасен крал и велик воин. Неговото желание е да

прояви смелостта и силата си в името на тъкмо тази, на вашата страна...

— Ах, какви глупости дрънкате, милейди! — Арин поклати състрадателно глава. — Едуард може да с могъщ крал и силен мъж, но той е английски крал, той с англичанин.

Сега се намеси и Патрик.

— Той измами шотландците по най-долен начин. Чуйте ме, милейди, и помислете преди да говорите! Векове наред в Шотландия са господствали крале от една и съща династия, много по-дълго, отколкото в Англия. Но след смъртта на Александър, а после и на внучката му в Норвегия, ни се наложи да се върнем няколко генерации назад, за да намерим законен крал, още повече, че съветът на регентите се боеше от гражданска война.

Кира възрази разпалено на този аргумент.

— Кого, кажете ми, ще си изберете? Само вижте благородниците си! Та те се въртят като ветропоказатели на вятъра!

Междувременно Джей Макдоналд се беше приближил отново към масата.

— Лейди Кира, нашият коронован крал лежи в лондонски затвор, а Едуард предава шотландските замъци в ръцете на английски лордове, ако законните им владетели откажат да се покорят на един жесток завоевател.

— Добре казано! — възкликна Рейгуър.

— Така е и нека прием за това! — предложи Патрик.

Кира гледаше смутено тези млади, яки, решителни войни. Най-силен страх ѝ внушаваше мъжът, който стоеше пред нея. Арин ѝ протегна с нерадостна усмивка каната с бира. Тя изпита, вече не за пръв път, странната власт на погледа му и знаеше, че той я наблюдава изпитателно.

— Докъде трябва да ни доведе този разговор, милейди? За вас всичко това вече няма никакво значение, въпреки че щяхме да сме ви благодарни, ако бяхте вникнали в положението си. Замъкът вече не ви принадлежи. Загубихте и свободата си. Опитвате се да продължите да браните нещо, което сте притежавали. Но сте била достатъчно глупава да поверите съдбата си на същински дяволи. Затова ще трябва да горите в ада заедно с тях. За съжаление насочихте и гнева, и високомерието си в погрешна посока. Сега всичко свърши. Примирете

се със съдбата си. Ще си отмъстя на вас, така както го заслужавате. Коего остане от вас, ще го хвърля на лешоядите. Хайде, лейди, пийте с нас за Шотландия. — Той продължаваше да се смее, но очите му оставаха студени.

На средата на масата лежеше нож. Тя посегна мълниеносно към него. Но в мига, в който пръстите ѝ стигнаха целта, някой силно я дръпна. Арин за малко да ѝ счупи китката, когато я принуди да изтърве ножа.

— Дори ако забиете острието в собственото си сърце, пак няма да избягате от съдбата си, госпожо. Ако се самоубиете, пак ще се озовете в ада. — Той стисна безмилостно ръката ѝ и я притегни толкова близо до себе си, че тя усети не само студенината на ризницата му, но и трескавата топлина, която излъчваше този мъж...

— Искях да забия този нож не в своето сърце, а във вашето — изсъска тя.

Безверниците избухнаха в подигравателен смях.

— Пийте с нас — отново настоя Арин. — За Шотландия и за един шотландски крал.

Тя пое с треперещи пръсти каната и плисна бирата в лицето му. За нещастие съдът се оказа почти празен и по бузите на Арин се стекоха само няколко капки, а той ги избърса дори без гримаса. После награби Кира през кръста и я метна през рамо. Сред одобрителните викове на хората си я отнесе до стълбата, там спря и се обърна.

— Ще можеш ли да я пазиш в кулата, Джей, или отново ще станеш жертва на капризите ѝ? В момента имам по-важна работа от тази да се занимавам с годеницата на Дароу.

— Втори път няма да ми избяга — обеща Джей и го последва.

Дълбоко оскърбена, Кира се опитваше да се брани, но Арин вече беше стигнал бързо до първия стаж и отиваше към стълбата за източната кула. Само след секунди отвори вратата на владетелските покои и грубо я накара да стъпи на крака. Тя се олюля за миг, после си възстанови равновесието и се озърна. В камината гореше огън. Широкото легло беше застлано с чисти чаршафи. С мириса на новите рогозки на пода се смесваше свежият ветреца, проникващ през високите прозорци. Арин беше заповядал бързо да приготвят стаята. Естествено, помисли си потиснато тя. Дошъл е тук като завоевател и ще живее в покоите на владетеля. Какво ще стане с нея, вече ѝ заяви.



След като си свърши работата с нея, ще я хвърли на лешоядите... Тя се извърна отчаяна към него.

— Сър, за много неща останахте с погрешно впечатление. Но знаейки колко много е трябвало да страдате в тази война и съм готова да платя за това. С живота си.

— Радвам се, че се покорявате на съдбата си — отвърна учтиво той.

— Тогава отмъстете си на мен.

— Тъкмо това смятам да направя.

Тя го гледаше притеснено. Той не се беше приближил нито крачка. Тя отново се опита да се оправдае.

— Случилото се в Хоук'с Керн е било ужасно, сър Арин, но...

— За него не могат да се намерят думи.

— Но лорд Дароу ви нападна само защото беше загинал негов роднина.

Беше явно грешка да му го напомня. Очите му заблестяха още по-студени от преди.

— Ако вярвате, че съм заклал хладнокръвно роднината на Дароу или когото и да било, лъжете се, госпожо. Срещу мен стоеше воин, ние се бихме и той умря.

— И все пак, сър...

— Повече от наясно сте за онова, което се случи в Хоук'с Керн — отсече той.

За някои подробности около това клане наистина беше слушала достатъчно често. Избегна, потисната, погледа на Арин и съжали, че не си е мълчала.

— Правете с мен каквото пожелаете — прошепна тя. — Но ви умолявам, пощадете хората в този замък. Те нямат вина за онова престъпление...

— Докато вие, милейди, носите най-малкото вината за тези безкрайни, безсмислени приказки! — прекъсна я нетърпеливо той. — Е, стига толкова! По-късно ще се занимаем с вас.

Докато той отиваше към вратата, тя за свое учудване побърза да го последва.

— Моля ви, почакайте! Опитвам се отново и отново да ви обясня...

— Какво именно? — обърна се той с въздишка към нея. — Искате да ми кажете, че вашият капитан Тайлър Милър е изпоклал невинни момци и девойки, които са работили по нивите? После е обезглавил ковача, който с положителност не е сторил на лорд Дароу нищо лошо?

— Не е възможно, навярно се лъжете... — прошепна тя. — Но кажете ми, какво сторихте на Тайлър? На отец Кориган? — Тя преглътна конвулсивно и сведе очи пред пронизващия му поглед. — Не, не сте толкова жесток и не сте убил тези хора. Искате само да ме предизвикате...

Най-неочаквано той я хвана за раменете и я разтърси толкова силно, че зъбите ѝ изтракаха.

— Не подценявайте моята решителност, милейди! За бога, внимавайте! Само не си въобразявайте, че ще проявя милосърдие!

Тя видя как тупти вената на шията му. Извика болезнено, когато пръстите му се впиха още по-силно в раменете ѝ. После той вдигна ръка и тя помисли, че ще я удари. Затвори очи. Каквото и да ѝ стори, вече няма да вика.

Но той не я удари. Кира бавно отвори очи. Пръстите му се плъзнаха по красивата ѝ, бродирана синя ленена рокля. С едно единствено рязко движения той я разкъса от деколтето до подгъва. Тя го гледаше, объркана и ужасена, обърна се и се опита да избяга, въпреки че не знаеше накъде.

Не стигна много далеч. Той дръпна памучната ѝ тъмносиня фуста, почти я смъкна от нея и тя се спъна в полите. Падна полугола на пода, посегна без дъх към разкъсаната дреха, за да прикрие гърдите си и отчаяно се сви.

В очите му не прочете необуздана страст, а само студена ярост. Значи нямаше да я награби, още не.

— В момента нямам време, лейди Кира. Но не се лъжете, това съвсем не значи, че бъда милостив. Не молете за пощада. Усилията ви ще бъдат напразни.

Без да дочака отговор, той излезе от стаята. Вратата се затръшна шумно зад него и тя чу тежките резета да изскърцват.

### 3

Застанал пред вратата, Джей наблюдаваше как Арин слага резетата.

— Как да допусна, че ще ми избяга? Нали знае колко много наши хора пазят замъка...

— Изглежда дамата е още по-коварна от Дароу, а несъмнено и по-храбра.

— Боже милостиви, не очаквах да срещна тук такава жена.

Арин също не го беше подозирал. Беше красива и умна, бранеше се като тигрица, умееше да си служи с оръжие. Беше съвсем сигурен, че е съпричастна на срамните престъпления на своя годеник. Може дори да е поощрявала Дароу, да му е помогнала да замисли похода срещу Хоук'с Керн.

— От слухове разбрах, че лейди Кира се смятала за едно от най-красивите божии създания на този свят — добави Джей. — Но притежава и други качества — достойнство, гордост и огнен темперамент. Безрезервно предана е на своя английски повелител, защото го смята за велик крал. Тъй че лоялността ѝ е разбираема.

— Тук не сме в Англия, а в Шотландия.

— В пограничните земи.

— Да, в шотландските.

— Добре де, но нейният баща е бил англичанин и ако я чуеш как говори...

— Ако се вслушваш в нейните твърдения, скоро ще изневериш на собствената си кауза — предупреди го Арин. — По-добре си спомни какво се случи. Тя го знае и не опроверга категорично участието си в престъплението. Твърди само, че хората от Сикерн нямали вина.

— За бога, Арин, как мога да забравя какво е сполетяло брат ми, преди сестра ми да успее да избяга от горящата къща и всичко да ни разкаже.

— Да... твоята сестра Катарина. Тя сигурно щеше да умре заедно с другите, ако не се беше измъкнала незабелязана. Е, и сега? Нима ми предлагаш да простя на лейди Кира, само защото е наистина толкова хубава, колкото се говори? Или защото остава вярна на подлия си крал? Или защото е достатъчно храбра и се брани?

— Моля те само за едно — не бъди прекалено жесток към нея.

— Каквото и да й казах, аз никога не бих екзекутирал жена.

— Разбира се, че не.

— Но тя няма да се омъжи за Дароу. Богатството ѝ не бива да се озове в ръцете на този нехранимайко.

— Каквото и да имаш на ум, Арин, нали няма да убиваш невинни хора? Моля те също да не забравяш, че като си отмъстиш на лейди Кира, това няма да възкреси Александра.

Мина време, докато Арин наруши мрачното си мълчание.

— За да оправдае ужасните си деяния, Дароу заяви, че е раздавал справедливост от името на Едуард и на лорд Сикерн. Сега бащата на Кира е мъртъв. До сватбата тя ще се разпорежда с наследството си. По всичко личи, че се е сгодила по свое желание за Дароу. Затова трябва да се отнасяме с нея като с враг... — Свил ръце в юмруци, той се опитваше да овладее чувствата които смразяваха отново и отново душата му. — Познаваш ме и знаеш, че няма да бъда жесток с нея — продължи той с горчивина. — Но няма да се откажа да си отмъстя.

— Пази дамата, приятелю, и я пази добре. Отивам да осигурия отбраната на замъка, въпреки че не вярвам някой да има намерение да го напада. Само войската на Едуард би се осмелила да го стори, но тя се сражава по други бойни полета. Въпреки това искам да взема мерки. Не обичам да се оставям да ме изненадат, докато спя.

— Как мислиш, колко време ще можем да удържим крепостта?

— Ако Едуард пожелае да си я върне, не много дълго. Тъй или иначе трябва да запознаем хората си с отбранителните съоръжения на Сикерн.

— Разбира се. Можеш спокойно да вървиш. Дамата няма отново да ми избяга.

Арин кимна, но докато слизаше бързо по стълбата, си каза, че неговият приятел може да се озове в плен на хубавата лейди. Все пак няма защо да се тревожи. Дори да успее да се измъкне покрай Джей, стражите на първия стаж ще я задържат.

В края на каменната стълба за кулата Арин сви вляво и тръгна по коридора към крепостната стена. Оттам виждаше вътрешния двор и външните степи. Преди да дойдат бунтовниците, селяните бяха прибрали добитъка от пасбищата под защитата на тези стени и бяха донесли от селото достатъчно провизии, за да подготвят хората в замъка за обсада. Сега портите пак бяха отворени, добитъкът се връщаше по ливадите. От новите господари на замъка можеха да не го пазят. Бавно се смрачаваше, но след изпълнения със събития ден в двора още кипеше живот. Срутени по време на сражението части от стената трябваше да бъдат иззидани отново. Наоколо куцукаха ранени, рибарски жени се опитваха да продадат улова на съпрузите си.

На югозапад от замъка, успоредно с обиколния път покрай крепостната стена, течеше река. Арин си спомни, че Сикерн никога не е бил превземан откъм тази страна. Откъм речния бряг нападателите би трябвало да се изкатерят по каменния вал, а това не можеше да стане незабелязано и безпрепятствено. Замъкът можеше да бъде превзет само откъм север, както беше сторил този ден отрядът на Арин. Необходими бяха, разбира се, отлични воини, а той едва през последния месец успя да събере подходящи мъже.

Сикерн...

Този замък и стария лорд познаваше още от времето преди Едуард да реши да разори Шотландия, както вече го беше сторил с Уелс. Тогава между двете страни цареше мир. Замислите на Едуард — силен крал с остър ум — станаха ясни едва след като той ги осъществи.

Арин вървеше бавно по крепостната стена, загледан в околния пейзаж. Пристъпът започна по обяд. Сега пълната луна се бе издигнала високо в небето и осветяваше речните вълни, зелените хълмове и гори. Каква прекрасна страна, и толкова мирна...

Не, каза си той, ако войската на Едуард ни нападне тук, няма да удържим крепостта. Затвори за миг очи и стисна зъби. Нападна Сикерн, за да убие Кинси Дароу. Но се оказа, че Дароу бил извикан от графа на Харингфорд и веднага е тръгнал. Мисълта, че сега тези двамата може да са нападнали някое село или чифлик, тревожеше Арин. Не беше изключено и да са тръгнали да търсят в гората край Селкърк Уилям Уолъс и неговите хора, за да ги изстребят до крак.

Арин потрепери и наведе глава. Ще успеят ли шотландските въстаници да освободят някога родината си от английско иго?

Мислеше си и за смъртта на Александър. Ако знаеше в какъв ад ще тласне страната си, щеше ли кралят да се реши да заложи толкова лекомислено своя живот?

— Шотландия няма никога да се състои от един-единствен човек — му каза Александър през онази ужасна бурна нощ. — Сърцата, пулсът и душите на всички ще я бранят с правото, което им дава тяхната кръв. — Арин беше скътал тези думи в сърцето си. Нямаше никога да ги забрави, въпреки че вече плати толкова скъпо за борбата си с англичаните. От смъртта на краля бяха минали цели десет години, — десет години, изпълнени с насилия, люти битки и траур. Въпреки всички трагедии, които сигурно тепърва предстояха на въстаниците, те трябваше да воюват с Едуард и с мъже като Дароу и съучастниците му, трябваше да ги поставят на колене, тях и лоялните англичанки като господарката на Сикерн.

Въпреки че Едуард прати в затвора краля на Шотландия, не беше по силите му да сломи и духа на шотландците. Навсякъде се надигаха нови и нови въстаници — на север Андрю де Морей на юг — Уилям Уолъс.

Сър Джон Греъм, братовчед на Арин, се беше сприятелил доста отдавна с Уилям Уолъс, на когото дори някои шотландци гледаха твърде скептично, докато за други той беше душа на свободата. В борбата с англичаните печелеше все повече привърженици. Сражаваше се неуморно за сър Джон Бейлиъл, затворник в Лондон, въпреки че този шотландски крал се оказа толкова слаб. Разочарован от Бейлиъл, Арин се възхищаваше все пак на храбрия Уолъс и вече го бе подкрепял в много военни походи.

Уолъс уважаваше все така пленения крал, но се съмняваше дали Бейлиъл ще си върне някога свободата. Затова се сражаваше под знамето на победоносния лъв — символа на Шотландия. Арин командваше свой отряд от рицари и свободни граждани. Дълбоко уважаван от хората си, държеше извънредно много на моралните принципи. В тази ужасна война и от двете страни загинаха твърде много невинни хора. Отрядът на Арин никога не би позволил да го тласнат към такива жестокости. Но той позволяваше на войните си да плякосват и крадат колкото си щат. Нали трябваше да имат от какво

да живеят. Да оживееш ставаше все по-трудно. Беше опожарявал крепости до основите, беше откъмвал запаси от храна, беше обирал бижутата на изтънчени дами, но не беше убил нито една.

Преди около година, скоро след като Едуард принуди шотландския крал да абдикира и настоя всички шотландци да му се закълнат във вярност, Арин срещна братовчеда на Кинси Дароу, лорд Ангъс Дароу. Биха се на един мост. Арин му надви. Полудял от гняв, Ангъс отново го нападна и Арин го хвърли от моста — право в обятията на смъртта. На привържениците на Ангъс и на хората му не сториха нищо лошо, само им взеха златото, бижутата и скъпите платове — всичко това, откраднато от Шотландия, враговете искаха да отнесат на юг, в Англия.

Преди този двубой Арин тъкмо се бе оженил за младата Александра, братовчедка на приятеля му Джей Макдоналд, който беше неин настойник. Отначало мислеше, че ще има твърде малко време за съпругата си и затова няма право на този брак. Но знаеше и колко много го обича тя и колко безрезервно му се доверява още от дете. Останала от малка сираче, тя го бе привличала с нежността и усмивката си. Няколко месеца преди сватбата баща му загина при едно пътуване на север. Никой не разбра как. Откриха трупа на Робърт Греъм в един подмол. На смъртта му нямаше свидетели. Арин скърбеше дълбоко и предположи, че баща му е бил убит. Но не можеше нищо да докаже.

С Хоук'с Керн той получи богато наследство. Време беше да създаде семейство. Дотогава бе имал връзки с няколко жени — овдовели собственички на просторни земи, хубави млади момичета, самотни, страстни жени. Сега копнееше за съпруга, която ще обича и уважава, с която ще може да води нощни разговори, която ще се грижи за дома му и ще го дари с деца, ще се смес заедно с него и заедно с него ще остаре.

Плаха и сдържана като дете, Александра се превърна в чудесна, уверена в себе си жена с тъмни очи на сърна и буйна кестенява коса. Беше все така мила и спечели сърцето му с нежността си. Притежаваше качества, които му липсваха — търпение, готовност да се съобразява с другите и вътрешно равновесие, гледаше с радостно очакване на бъдещето и беше толкова щастлива, когато скоро след сватбата разбра, че чака дете.

Междувременно тя бе превърнала занемареното му имение Хоук'с Керн в уютен дом. Докато той се биеше на север редом с Морей, Дароу нападна семейното му гнездо. По-късно Арин научи от малкото оцелели, че нападателите са изнасилили съпругата му, изоставили са я безпомощна в нейната спалня, а после са я изгорили жива.

Дори сега, година по-късно, още потреперваше, когато си представяше какво е трябвало да изтърпи Александра. На тази съдба я бе обрекъл той. Умря само защото беше негова съпруга. Нощ след нощ съвестта му го мъчеше, докато се взираше буден в мрака и чувството за вина го преследваше и в сънищата му. Понякога я виждаше да върви към него, чуваше я да шепти името му... После тя почваше изведнъж да гори пред очите му, цялата в пламъци, а изпълнените ѝ с болка викове проникваха дълбоко в неговата душа.

От тези мисли му ставаше ту студено, ту горещо, ръцете му почваха да треперят. До последния му дъх щяха да го преследват тези породени от въображението картини. А сега годеницата на Дароу го молеше за пощада...

С наведена глава извърна поглед от хубостта на тази страна, за която бе пожертвал, изглежда, не само своята душа, но и душата на Александра.

Дароу и неговите хора я бяха убили по ужасно жесток и долен начин. Но Арин трябваше да признае все пак, че приятелят му Джей е прав. Ако си плати за стореното със същата монета, това ще е победа за англичаните и поражение за него. Не, никога няма да отнема безпричинно човешки живот, никога няма да убива невинни жени и деца.

Само годеницата на Дароу не биваше да щади. Чрез нея можеше да окаже известно влияние върху съдбата на Шотландия. Почне ли да се колебае дали да отмъсти, трябва просто да затвори очи... Да види Александра сред пламъците и да чуе пронизващия ѝ вик...

Когато се обърна с гръб към стената, видя един от стражите, застанал на кулата над господарските покои, и го поздрави. После слезе бързо по стълбата в двора и викна Брендън, оръженосеца си. Той беше негов втори братовчед, юноша, когото намери полумъртъв пред стените на Хоук'с Керн. Докато бранел вратата към кулата на своята господарка, Брендън бил повален с бойна брадва. За голямо учудване



оживя, макар и толкова тежко ранен. Беше на шестнайсет, възрастта на Арин в нощта, когато загина крал Александър. Въпреки младостта си вече бе доказвал неведнъж, че е храбър и винаги готов да рискува живота си за други.

— Доведи ми Пикт, Брендън.

— Веднага.

За щастие Арин все още притежаваше Пикт, едрия боен кон, който му подари крал Александър. В деня, когато това стана, Арин тъкмо бе посветен в рицарско звание след завършил с победа сблъсък на границата. Тогава баща му беше още жив, преди да намерят край един път труповете на мъже, които бяха отказали на английския крал да му се закълнат във вярност.

— Да дойда ли с теб, Арин? — попита Брендън, когато се върна с коня.

Арин се поколеба. Колко си приличаха с този братовчед! Беше високо, яко момче с черна коса и сериозни тъмносини очи. В Хоук'с Керн той беше учил дни наред Брендън да си служи с бойно оръжие. След като англичаните избиха почти цялото семейство на момчето, борбата с тях беше станала и негова съдба.

— Мисля, че е винаги добре да те следва някой мъж — добави то.

— Особено ако е момче на място като теб — отвърна засмяно Арин. — Не, този път ще тръгна сам.

— Както кажеш, Арин.

Наистина тръгна сам. Най-напред обиколи вътрешната стена, после заповяда на хората си да вдигнат подвижната решетка на портата към вътрешния двор и огледа външните отбранителни съоръжения. Сикерн беше внушителна крепост, издигната по времето на нормандските завоеватели на крал Дейвид.

Докато огледа цялата външна стена, взе да се зазорява. Поприказва с обитателите на крепостта, останали будни, за да се грижат за ранените, после и със своите стражи на най-важните, ключовите места.

Най-сетне се върна във вътрешния двор, спъна Пикт, отведе го в конюшната и му сложи първокласен английски овес.

В залата го очакваше Рейгуър, за да му докладва. Рейгуър, също приятел от детските години, беше едър мъж, с руса коса, червеникава

брада и сини очи, издаващи викингския му произход.

— Замъка ли обиколи? — попита той.

— Да, на сигурно място сме.

— Аз пък се погрижих за войниците на лейди Кира, за слугите, свещеника и ранените. Загубили сме трима мъже, седем са ранени. Настанени са в дома на отец Кориган, до външната стена.

— Минах оттам и поприказвах с една селянка.

— Отнесоха мъртвите в гробницата. На студа няма да се разложат толкова бързо и ще имаме време да се погрижим да ги погребем като християни. Защитниците ще оплачат само петима мъже, десет са тежко ранените, петима леко. Що се отнася до слугите, те дадоха до един клетва за вяност. Знаят, разбира се, каква съдба ги очаква, ако ни измамят. За щастие, въпреки голямата победа, проляхме съвсем малко кръв.

— Да, но за съжаление Дароу не беше тук.

— Не знаеше, че готвим нападение, а е трябвало да се озове на повикването на своя главнокомандващ.

— И все пак...

— Арин, всички знаем колко е важно за теб да го убиеш. Наистина, този път ти се изплъзна, но завоювахме грандиозна крепост, която ще ни е от полза в борбата с англичаните. Господарят на Сикерн е бил английски лорд, но не е могъл да превърне местните хора в англичани. Мисля, че повечето от тях се радват на нашата победа. Докато старият лорд е бил още жив, хората му може и да не са разсъждавали така, но сега си спомнят отново за шотландския си произход.

— Да се надяваме. Не искам да омаловажа успеха на нашите хора, но дали наистина постигнахме победа? Ако Едуард настъпи с войската си, ще трябва да напуснем замъка. С толкова превъзхождаща сила не можем да се справим. Освен това, колкото и да е тъжно, но мнозина от нашите благородници мислят единствено за печалбите си, а не за доброто на страната. Това е нашата слабост, която дава предимства на Едуард. Нашите най-богати и най-могъщи аристократи са готови да се подчинят на Едуард, стига той да им осигури трона. Затова се люлеят като клони на вятъра, вместо да се изправят срещу английския завоевател. Ако продължим да се сражаваме в името на някой слаб шотландски крал, усилията ни ще се окажат напразни.

Арин поклати с въздишка глава.

— Това го знае дори Роджър, член на клана на Джон Бейлиъл. Бейлиъл преклони глава пред Едуард и се отказа от претенциите си за Шотландия. Как може такъв човек да вдъхновява шотландските бойци? Не, ние не се сражаваме за крал, а за Шотландия, бием се, защото нямаме друг избор. Всички земи, които Едуард успя да откъсне от Шотландия, той предаде на своите английски лордове. А те си присвоиха всичко шотландско — нашите жени и дъщери, нашите души. Как могат истински мъже да продължат да живеят с толкова малко чест?

— Имаш право, така е.

— За съжаление силата, която ни движи, не е честта. Но ако не се опрем на англичаните, те ще ни смажат. Тъй че става дума всъщност само как да оживеем.

— Целият ни живот ли ще премине в сражения? — попита уморено Рейгуър. — Има ли още надежда за нас, освен в горите, където ни се налага да се крием от превъзхождащите сили на англичаните? Ако не искаш да се закълнеш във вярност на Едуард, ти си извън законите, а е превземането на Сикерн си се обявил открито за негов враг. Затова той ще си присвои всички твои имоти.

Арин трябваше да се съгласи с приятеля си. Скоро след като падна Бъруик, Едуард поиска от всички шотландски земевладелци да му се закълнат писмено във вярност. Мнозина отказаха, но повече от две хиляди се оказаха готови да го сторят, предимно мъже, които се надяваха с помощта на Едуард да се възкачат на шотландския трон. Оттогава много от шотландците, които не се заклеха, бяха избити от изпратените в Шотландия английски чиновници. Арин беше уверен, че същата съдба е сполетяла и неговия баща. Но не можеше да докаже, нито това, нито престъпните планове на Ангъс Дароу. Все пак някои от отказалите да дадат на Едуард клетва за вярност бяха останали живи. Също като Арин и те въставаха все по-смело.

— Не, Рейгуър, колкото много и да ни открадне Едуард, един ден Шотландия отново ще е наша. Пък и какво ли още може да ми отнеме? От моето имение останаха само овъглени развалини и опожарени ниви. Малкото мои хора, оживели след клането, сега се крият в гората по планинските склонове.

— Ти продължаваш да се грижиш за тях.

— С онова, което успявам да плячкосам.

— Когато ограбваме английски обози, ние само си връщаме онова, което ни принадлежи по закон.

— Така е. А някой ден ще си върнем и своята страна.

— Това мечта ли е? Или можем да храним основателни надежди?

— Какво говориш, Рейгуър? — попита гневно Арин. — Или воинът се е превърнал в песимистично настроен поет?

Рейгуър се засмя.

— Не бой се, потомък съм на буйни и смели мъже, готови да се бият неуморно дори когато не знаят за какво. Но ние двамата се молим за една Шотландия, която ще принадлежи, рано или късно, отново на шотландците.

— Точно така!

— А сега да пием за живота! В този замък имат чудесна тъмна бира. — Рейгуър отиде до една голяма делва, напълни две халби и двамата се чукнаха.

— За живота! — натърти Арин и пресуши халбата си. Слепоочията му пулсираха болезнено. Беше будувал цялата нощ. Вече започваше нов ден и той копнееше да заспи дълбок сън без сънища и да се забрави поне за няколко часа. Целият в спекла се кръв, мечтаеше откън душа и за гореща баня. — Викни някой слуга, Рейгуър, някой доверен човек. Кой пази кулата над нас?

— Младият Ниъл от рода Пъртшир. До зазоряване на стража беше Томас Грант.

— Добре. По обяд Джошуа Мартин да смени Ниъл. На крепостните стени трябва да пратиш хората е най-остър поглед. Не очаквам заплахата, но трябва да сме сигурни...

— До обяд аз ще стоя на пост. После ще предам командва нето на Джей. Няма от какво да се боиш, Арин. Ще те пазим, докато си отспиш. — Сега в източната кула ли отиваш? — попита малко притеснено Рейгуър.

— Да. Защо?

Рейгуър се загледа в огъня в камината.

— Не че ти оспорвам правото да си отмъстиш, но тази лейди Сикерн... ми изглежда наистина изключителна жена. Не го очаквах.

— Наистина ли? — Арин се запита ядосан защо ли трябва да го интересува какво мислят другите за годеницата на Дароу.

— Признай, Арин. Предполагахме, че ще намерим някоя мършава, прогнила от кръвосмешение идиотка, или някоя студенокръвна пресметлива Ксантипа, подстрекаваща Дароу да пролива колкото може повече кръв, за да спечели благоволението на Едуард. Тя не е нито едното, нито другото, а невероятно привлекателна жена. По този въпрос всички мъже са единомдушни. Смела е и страстна, с боен дух, който липсва на войниците й.

— Както разбирам, всички сте обсъждали лейди Кира, така ли?  
— попита Арин и не можеше да се обясни защо това го ядосва.

— Да.

— Харесвате я значи?

— И то много.

— Е, някои хора харесват и Едуард, въпреки че е жесток.

— Прав си, но бъди спокоен. Може и да се възхищаваме на дамата, но споделяме гнева и мъката ти. Никога няма да забравим какво се случи в Хоук'с Керн. Вземи онова, което принадлежи на Дароу. Малко ще му е сто пъти да умре и вечно да гори в ада. Неговата жена е твоя собственост по право. Но не се ли боиш да умреш в съня си — с нож в гърлото?

— Бъди спокоен, няма да рискувам — увери го Арин. — Никой няма да ме надхитри.

Рейгуър още не бе напълно убеден, но кимна. Двамата чуха стъпки и се обърнаха. В залата влезе мъж с прошарена коса и тъмни очи, носеше скромно палто и топъл вълнен панталон. Арин имаше, кой знае защо, чувството, че познава новодошлия, а той е свалил само преди малко наметало с герба на Дароу.

— На вашите заповеди... — подхвана мъжът, но после се вгледа в него. — Сър Арин?

— Да, аз съм. Срещнали ли сме се?

— Разбира се, сър. Може би не ме помните. Аз съм Гастон — британецът, който се грижеше преди години за конете в Сикерн. Докато гостувахте тук с вашия баща, яздехме заедно. Откакто за малко не ме смляха конски подкови, работя в къщата. Тогава вие ме измъкнахте в последния миг от двора, иначе сивият жребец щеше да направи лицето ми на пихтия.

— Спомних си — отвърна весело Арин. — Сега сигурно мразите всички коне и наистина не бива да стъпвате в конюшния.

— Продължавам да мразя тия зверове, сър. Преди всичко, защото те не ме понасят.

— Затова сега надзиравате прислугата?

— От време на време.

— Само от време на време?

— Когато идва тук, лорд Дароу си води негови слуги.

Арин хвърли на Рейгуър многозначителен поглед. Дали не биха могли да се възползват от съперничеството между хората от прислугата.

— Когато е бил наскоро тук, неговите слуги ли го придружаваха?

— Да, сър, те го следват навсякъде. Аз съм британец и според лорд Дароу, не толкова усърден като неговия управител, който е саксонец. Повярвайте ми, сър, аз не само съм усърден, но и ужасно се радвам, че превзехте Сикерн, а не се каните да изтребите неговите обитатели.

— Защо трябва да убивам невинни хора? Що се отнася до мен, Гастон, докажете ми, че сте усърден и ми пригответе гореща баня в източната кула. Донесете ми там и голяма кана от нашата превъзходна бира. Искам да си отпивам от нея, докато седя във ваната.

— Да, но... — Британецът смръщи притеснено чело. — Казаха ми, че в източната кула щяла да живее лейди Кира.

— Вярно е.

— Сър, както знаете, работех при стария лорд и познавам дъщеря му от дете. Винаги е била добра християнка...

— Ние всички сме добри християни, нали, Гастон? А сега идете да изпълните заповедите ми.

— Да, сър, веднага. — Британецът се поклони дълбоко, излезе от залата и забърза към кухните.

— Значи дамата има привърженици — отбеляза Рейгуър.

— Така изглежда. Налей ми още малко бира.

Рейгуър напълни халбите.

— За Шотландия! За нашите жестоко изклани братя.

— За всички, които изгубихме.

— Защо да не пием за отмъщението?

— Добре, за отмъщението. — Арин пресуши халбата си. Найсетне усети в кръвта си успокояващото въздействие на чудесната напитка. Облегнат на камината, той се взираше в танцуващите

пламъци, които стопляха огромната зала. Човекът има нужда от огъня, за да се брани от студа и за да готви. Но огънят може и да убива... Затвореше ли очи, сякаш долавяше мириxa на дим, лютата смрад на изгорена плът...

— Аз наистина трябва да отмъстя.

— На годеницата на Дароу... — измърмори неохотно Рейгуър.

Арин се обърна ядосано към него. Да не би лейди Кира да омагьосала всичките му хора?

— Може би трябваше да я оставя на войниците, щурмували стените на Сикерн. Та да видим какво ще остане тогава от годеницата на Дароу...

— Ти няма да го направиш.

— Защо не? — отсече с горчивина Арин. — Защо трябва да сме по-милостиви от нашите врагове?

— Дароу ще се ожени все пак за тази дама, за да си присвои нейното богатство и нейните земи — както английските, така и шотландските.

— Ако той убие достатъчно много шотландци, Едуард ще го награди тъй или иначе със злато и земи.

— Да, но тук ти заемаш неговото място и неговата годеница ти принадлежи. Някой ден сигурно ще успееш да го подмамиш, и да го пратиш в ада. Сега обаче се качи горе, трябва да си починеш. Още нещо, Арин...

— Кажи.

— Внимавай. Тя иска да те убие.

— Зная. — Арин докосна силното рамо на Рейгуър. — Веднъж вече се опита. В този замък може да има неколцина глупаци, готови да паднат в краката й, но мен тя няма да омагьоса. Тъй че — не бой се.

Докато Арин отиваше към стълбата, неговият приятел го следваше загрижено с поглед. Как ли ще си отмъсти? Рейгуър знаеше много добре какви демони го терзаят.

Защо не побърза да загърби онова, което е решил да стори? Защо не вземе пример от Цезар, който след победата при Цела заявил: дойдох, видях, победих? Лейди Кира беше пленница в кулата. Той ще се наслади там на желаната баня, без да затваря очи. Не беше изключено тя да се е снабдила с втори нож.

Откъм крепостната стена долетя шум, глух удар прекъсна мислите му. Вместо да се качи на кулата, побърза да излезе навън.

Крепостната стена беше на около трийсет стъпки под стаята в кулата. На покрива имаше страж. Но по обиколния път покрай зъберите Кира не видя нито един човек. Оттам не се виждаше нищо. Но войникът горе на кулата би забелязал всеки конник който се приближава към замъка — независимо от коя посока.

Междувременно бяха изнесли труповете от двора. Беше започнал нов ден. Въпреки че толкова неща се бяха променили, някои си оставаха същите. Както обикновено търговците си гледаха продажбите, благодарни, че битката ги е пощадила.

Затворена в стаята горе, Кира почти цялата нощ се беше разхождала напред-назад и при всеки шум беше потръпвала от страх, че Греъм може да се върне. За кратко заспиваше изтощена в креслото пред камината, но само след малко отново се събуждаше уплашена.

Вече се зазоряваше.

Ако се добере до крепостната стена, може да изтича в двора, да се смеси с рибарките и хлебарките и да избяга. Бръкна трескаво под кожената завивка на леглото, извади въжето, което беше навързала от чаршафи. Нейният мъчител беше разкъсал роклята ѝ, но тя намери в гардероба старо палто на баща си.

Беше оплела много внимателно въжето. Сега овърза края на шнур от перде около краката на тежкия дъбов стол, който сложи до прозореца. Провери още веднъж всеки възел, защото не искаше при опасния опит да рискува живота си. Наметна палтото и си пое дълбоко дъх, прекачи се през прозореца и погледна нагоре. На върха на кулата зърна само главата на стража. Значи беше невъзможно той да я види.

Плъзна се бавно по въжето, изпълнена от страх, че то може да се скъса.

Трябваше да побърза, но не биваше и да избързва. Въпреки студа по челото ѝ беше избила студена пот.

Още съвсем мъничко... Най-сетне можеше да скочи. Стъпи тихичко на земята. Опря със затворени очи длани о каменната стена на кулата. Цялата трепереше. Беше преодоляла невредима началото на бягство. Още малко и ще е свободна.



А после какво? Не мисли сега за това, каза си тя. Гледай само да се смесиш час по-скоро с хората на двора...

Отвори решително очи и затаи дъх. Беше там — проклетото гадно копеле, което толкова би искала да премахне. Беше наблюдавал, изглежда, отчаяната ѝ борба с въжето. Стоеше, облегнат небрежно на стената, отпиваше бира от халбата и я гледаше с ледените си сини очи.

Тя понечи да избяга, но той я хвана за косата и я привлече към себе си. По лицето му е набола четина се четеше огромна умора, дан, която трябваше да плати за дългите часове на последните ден и нощ.

— Колко неучтиво... — подхвана той саркастично. — Наистина ли имахте намерение да напуснете замъка, без да се сбогувате?

— Не знаех къде сте, затова не можах да ви кажа довиждане. Колко неучтиво от ваша страна да ме задържате.

Опитваше се напразно да освободи косата си от пръстите му.

— Запитахте се значи къде ли може да съм? Съжалявам. Не е лесно и отнема доста време да превземеш крепост и да поемеш властта. Тъкмо се канех да дойда при вас.

— Жалко, защото аз трябва да вървя.

— О не, ще останете тук.

— Причинявате ми болка — оплака се тя.

— Тъкмо това искам.

— Ако ме пуснете, ще се върна по стълбата в кулата — обеща тя.

— Ще го сторите и без да ви пусна.

Гласът му не търпеше възразение. Този мъж щеше да изпълни каквото бе намислил. Тя знаеше каква съдба ѝ готви. Ще стори намисленото, а после ще я хвърли на лешоядите...

Тя прехапа отчаяна устна и се взря в него. Беше ѝ стиснал толкова грубо ръката, че сякаш предпочиташе да я хвърли от стената, вместо да я завлече в спалнята. Трябваше да го откаже някак от намерението му. Защото желанието му беше всъщност да отмъсти на Дароу.

— Заплашвате ме само за да сторите зло на Кинси, нали, сър? Но вие просто не разбирате какво ще стане. Тъй като е обладан от същото болезнено честолубие, от каквото и аз, той ще се ожени въпреки всичко за мен. Освен това зная, че предпочита бременни жени...

— А знаете ли, че убива такива жени веднага щом си е направил удоволствието с тях? — прекъсна я той.

— Убедена съм, че не е искал да убие съпругата ви...

— О, не се съмнявам, че дълбоко се разкайва. Оттогава сигурно често пада на колене и умолява всемогъщия за прошка.

Хапливият му сарказъм накара за няколко секунди дъха ѝ да секне.

— О, исках само да кажа, че не е замислял смъртта на съпругата ви. Разбирам, че ви вдъхвам ужас, но не проумявам какво се надявате да постигнете? Искате да омърсите девствената годеница на Кинси? С това няма да постигнете нищо. Защото единственото, което можете да ѝ сторите, е да я убие...

— Още не съм изключил и тази възможност. Само от благоприличие се опитвам все пак да ви предупредя.

— Нямате намерение да ме убие?

— Не — отвърна безизразно той. — Но стане ли нужда, нищо няма да ме спре. Ще се качим ли горе?

— Защо не приключите е това още тук? Покажете колко сте зъл! Хвърлете ме от стената.

— Не се решавам. Ако паднете върху нечия глава, сериозно ще го нараните.

Леденият му хумор наистина не можеше да я успокои.

— Моля ви...

Той пусна изведнъж косата ѝ.

— Качвайте се горе!

Докато отиваше към стълбището за кулата, тя го погледна през рамо.

— Уверявам ви, това изобщо няма да направи впечатление на Кинси.

— Наистина ли? Въпреки това ще се наслажда на отмъщението си. Но и вие очевидно му се радвате, иначе нямаше да сте вече полугола.

Лицето ѝ пламна от гняв.

— Ще ми позволите ли да ви напомня, че дължа оскъдното си облекло на вашата грубост.

— Оттогава минаха няколко часа. Нямахте ли време да си позакърпите дрехите?

— О, разбирам.

Той посочи възлите на въжето, увиснало от прозореца на стаята горе на кулата. После докосна палтото, наметнато на раменете ѝ.

— Собственост на баща ви, нали? — осведоми се учтиво. После присви очи. — Или дрехата е на Кинси?

Не разбра защо толкова побърза да отговори.

— На баща ми е.

— Качете се горе.

Обладана от гняв и отчаяние, тя опря изведнъж ръце в гърдите му.

— Няма да се оставя да ме водят като овца на заклание! — Успя само за кратък миг да го отблъсне. Той я сграбчи отново за косата и я повлече безмилостно по стълбата нагоре.

Джей стоеше пред вратата на стаята.

— Слава тебе, господи — измърмори той и хвърли на Кира поглед, който ясно показваше, че е загубила един от тайните си обожатели. Беше направо вбесен от опита ѝ за бягство.

Но какво искат тези шотландци? Нали трябва да знаят на какво я задължава нейното чувство за чест? Или трябва да приеме безропотно съдбата, която те са ѝ отредили?

— Бъди сигурен, Арин, че не е излязла от стаята през тази врата — натърти Джей. — Открих, че я няма едва когато слугите донесоха ваната...

— Прехвърлила се е през прозореца, Джей — обясни Арин — видях я съвсем случайно. Не очаквах от нея подобна глупост.

— Глупост ли? — изсъска Кира и пак се опита да издърпа косата си от пръстите му. — Не беше глупост, а просто отчаяние. Сър, мое задължение е да ви избягам.

— Както виждам, нямате търпение да намерите час по-скоро Дароу и да се озовете в неговите обятия — каза Арин. После обгърна грубо бедрата ѝ и я блъсна в стаята.

С помощта на няколко яки момчета Гастон беше качил от кухнята старата, резбована в норвежки стил вана и няколко кофи вода. От ваната, сложена пред камината, се вдигаха облаци пара. Над пламъците висеше врящ котел, а пред ваната лежеше дебела мечка кожа — с една дума — уютен домашен декор. Леглото с табла от дъбово дърво беше току-що застлано.

Гастон се обърна отчаян към Кира. Можеше ли тя да предположи, че той пръв откри бягството ѝ, но се помъчи да скрие

това от шотландците? Но Джей се беше втурнал подире му в стаята и британецът вече нямаше как да ѝ помогне.

Тя му се усмихна измъчено. После сведе бързо поглед. Враговете не биваше да забележат мълчаливото им съгласие.

— О, сър, ето я и милейди! — възкликна радостно Гастон. — Банята ви очаква. Сложил съм и голяма кана бира, сър, с две от най-хубавите ни сребърни чаши. Да ви наля. — Подаде първо на Кира пълната чаша, която тя с благодарност пресуши, после поднесе чаша и на Арин. На шотландеца това не му направи впечатление. — Да ви помогна ли да си свалите ризницата, сър? — предложи услугите си британецът.

— Не, с това ще се заеме дамата.

— Дамата няма да си мръдне пръста — възрази Кира. — Как би могла? Ризницата е толкова тежка!

— Не се съмнявам, че отлично ще се справите. Оставете ни сами, Гастон.

Джей стоеше на вратата.

— Докато се къпеш, ще пазя пред вратата, Арин...

— Няма нужда. Моля те, Гастон...

— Ама лейди Кира е права, тази тежка ризница...

— Изчезвайте, Гастон!

Британецът се беше опитал според възможностите си да помогне на своята господарка, но претърпя поражение.

— Слушам, сър — каза тихо и хвърли на Кира извиняващ се поглед.

Тя се опита да му внуши все някак с гримаса, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Той даде знак на младите слуги да изчезват и излезе от стаята заедно с тях. Нейният приятел си беше тръгнал. А сега щеше да ѝ се случи нещо наистина много лошо.

— Лека нощ. — Джей се отдръпна колебливо и затвори вратата.

Кира остана сама с мъжа, който се бе заканил люто да ѝ отмъсти.

## 4

— Помогнете ми! — заповяда Арин.

— Няма.

— Искам да си сваля ризницата и имам нужда от помощта ви.

— Наистина ли желаете да ви съблека?

— По дяволите, елате веднага тук!

— Може би трябва и сама да се изнася? — предизвика го тя.

— Ще бъдете ли така любезна, да ми помогнете, госпожо?

— Нямам необходимата сила...

— Нищо подобно, вие сте много силна и вече го доказахте, слизайки по това въже. Хайде, идвайте най-сетне!

За свое собствено учудване тя се подчини. Арин ѝ обясни как да разхлаби кожените ремъци, придържащи ризницата на раменете. После той я накара да свали тежката броня през главата му.

Само след миг той се видя вдигнал високо ръце и уловен в ризницата си, която тя беше изхлузила само наполовина. Джей вече не стоеше на вратата. Покорна на някакъв импулс, Кира реши да използва изглежда последната си възможност да избяга.

— Момент — измърмори тя — и хукна към вратата. Тъкмо беше хванала месинговата дръжка, когато ръцете на Арин я сграбчиха. Палтото на баща ѝ се плъзна от раменете ѝ.

С гръб към Арин, тя притегли трескаво остатъците от роклята към гърдите си. Той не помръдна. Тя не чуваше нищо. Най-сетне не можа да търпи повече тишината и се обърна.

Беше свалил не само ризницата. Ризата, панталонът и обувката също лежаха на пода. Той сякаш не забеляза погледа ѝ. Беше гол мъж в разцвета на силите си, целият в кал и съсирена кръв, с тяло на гръцки бог и сякаш загрижен само за банята. Кога ще влезе най-сетне във ваната...

— Ако се опитате още веднъж да отворите тази врата, ще ви сваля по стълбата долу и ще ви обладая пред очите на всички мои бойци и на някои от обитателите на замъка — заяви той. — Това

сигурно няма да се хареса на лорд Дароу, когато разбере, но още по-мъчително ще бъде за вас.

Стиснала зъби, Кира се молеше да намери, въпреки заканата му, смелост да избяга. Беше се втренчила във вратата. Тя не беше залостена, нито охранявана. Мразеше се заради страха си.

Когато се обърна отново към Арин, той лежеше във ваната, облегнал глава на ръба ѝ, затворил очи. Косата му се диплеше на абаносовочерни вълни във водата. Малки белези покриваха гърдите и шията му. Странно — със спуснати клепачи изглеждаше толкова раним... Щеше ли да изскочи гол от ваната, за да я сграбчи пред очите на всички?

— Забравете за вратата, лейди — предупреди той. — Уверявам ви, че наистина ще го направя и то е удоволствие...

Можеше ли, макар да беше капнал, да чете мислите ѝ? Тя успя да отгатне неговите, въпреки че беше отворил очи.

— Налейте ми бира, лейди.

— Не съм ви слугиня.

— Не, но сте моя пленница. Донесете ми бира.

Тя прекоси гневно стаята, забрави за съдраната рокля и се спъна, когато тя се оплете в краката ѝ. Залитна и извика. За неин ужас Арин изскочи веднага от ваната и я задържа. Голата му кожа докосваше нейната. Тя се изчерви притеснено.

— Ударихте ли се? — попита той.

— Пуснете ме! — прошепна тя.

За нейно учудване той изпълни желанието ѝ и се върна при ваната. Погледът на Кира се плъзна по мускулестото му стройно тяло. Побърза да сведе очи. Господи, защо ли не скочи от крепостната стена...

Чу плисъка на водата, когато той седна отново във ваната.

— Все още чакам бирата си.

— Може да чакате и до второ пришествие.

След дълго мълчание той каза:

— Вие сте наистина очарователна жена. Всъщност човек би трябвало да очаква, че ще се опитате да спечелите благоволенieto ми, за да посмекчите отмъщението.

— Би ли имало някаква разлика?

— Ни най-малка.

— В такъв случай налейте си сам бира.

— Значи искате отново да станете от ваната?

— Разбира се, че не. — Впрочем в скъсаната си рокля тя не изглеждаше много по-благопристойно от Греъм. Събра инстинктивно дрипите пред гърдите си.

— Това, което вършите, няма смисъл — забеляза той.

— Кое?

— Усилията ви да запазите благопристойност и морал. Не се съмнявам, че вече сте спала с много мъже. Какво значение ще има за вас един повече или по-малко?

Тя се приближи с презрителна усмивка към каната, наля бира в двете чаши и му донесе едната. Може да беше пийнала повечко, но изведнъж ѝ се дощя да го ядоса.

— Има ли значение дали са един повече или по-малко? Никакво, като се изключи желанието ми сама да си избирам по вкус любовниците. Дали са лордове, или обикновени конярчета — те трябва да ми харесват.

Той сви усмихнато рамене.

— За вашия добър вкус — измърмори той и пресуши отведнъж чашата си. — Последвайте примера ми!

Тя го изгледа с присвити очи. После изпразни чашата си.

— Налейте още! — заповяда той.

— Толкова много бира ли ви е нужна? Толкова непривлекателна ли съм?

— Наистина не сте — натърти той.

Кира взе чашата му, напълни я, после и своята.

— Значи искате да ме напиете, за да понеса по-лесно мъченията?

Той отпи голяма глътка и поклати глава.

— Опитвам се да въоръжа себе си, преди да изпълня неприятното задължение.

Въпреки желанието си тя се почувства уязвена и омразата ѝ нарасна.

— Щом всичко това толкова ви отвращава, трябва да се откажете да откъщавате на Дароу, сър. Освен това, тъй като съм спала с половината мъже в замъка, излишно е да омърсявате девствената ми чистота. Тя е вече изцапана.

— С половината?

— Поне с всички конярчета.

— В такъв случай ще трябва отново да ми налееете.

Той ѝ вдъхваше страх и я вбесяваше.

— Още бира? Разбира се, сър. — Изведнъж забрави всяка предпазливост, грабна каната и изля съдържанието ѝ върху главата на Арин.

Той скочи мълниеносно, сграбчи я, преди да успее да му се изплъзне, разтърси я, докато и последните дрипелчета от роклята ѝ не паднаха като есенни листа от дърво. После я дръпна към ваната и я потопи цялата във водата.

— Щом сте омърсена, драга, трябва да се изкъпете.

Тя искаше да вика, но не можеше. Защото той седна до нея и я докосваше. В очите му горяха сини пламъци. След малко ръцете му и сапунът се плъзгаха по цялото ѝ тяло — по гърдите, бедрата, корема, между краката.

Тя трепереше с цяло тяло, струваше ѝ се, че гори. Когато стана, той пак я дръпна във водата. Галеше зърната на гърдите ѝ, погледът му сякаш палеше огньове в нея. Пръстите му се движеха прекалено интимно между бедрата ѝ. Тя искаше да извика, опита се да отблъсне ръката му.

— Престани, копеле проклето...

Думите не преминаха през устните ѝ. С мъка си пое дъх. Кръвта ѝ сякаш щеше да кипне. От гняв, разбира се, от панически ужас. Но не беше само това, а и този странен огън...

— Престанете! — Трябваше да е безпрекословна заповед, но се чу само тих шепот.

За нейно учудване той се покори, но само за да стане от ваната и да измъкне и нея. От страх да не се просне на пода, тя се вкопчи задъхана в раменете му. Паднаха заедно върху мечата кожа, две притиснати едно към друго, голи, мокри тела. Кира се извърна, бореше се напразно с вибриращите му мускули, с желанието му, с неговия гняв. После той легна върху нея и тя усети коравата му възбуда пред вратата на своята женственост. Когато той проникна рязко в нея, стисна отчаяно устни, за да потисне вопъла си. Не, няма да плаче, въпреки че от болката почти припадна. Под тежестта на тялото му не можеше да помръдне, едва дишаше и усещаше само как той се движи в нея, усещаше горещата му, пулсираща плът, силата на неговите ръце.



Той изведнъж се напегна и за няколко секунди замря, преди гореща течност да изпълни утробата ѝ. Понечи да го отблъсне, но тежкото му тяло я сковаваше, както и пронизващият му поглед.

— Защо?

— Моля?

— Защо излъга?

— За бога, моля те...

— Е? Защо ме излъга?

— Защото знаех, че ти всъщност не ме желаеш. — Тя преглътна конвулсивно. — Помислих си, че ще ме оставиш на мира, ако...

Той най-сетне стана. Тялото ѝ сякаш продължаваше да гори.

— Проклетата малка глупачка! Мислех те за опитна съблазнителка, ощастливила безброй мъже.

Тя извърна глава, за да скрие сълзите си.

— Има ли значение? Ти искаше да ми причиниш болка и успя.

Той мълча толкова дълго, че тя за малко не се изкуши да го погледне отново. Най-сетне той стана и се заразхожда напред-назад като тигър в клетка.

— Смятах за свое право да взема всичко, принадлежащо на Дароу. Също и теб. — Той спря пред камината и се загледа в огъня. — Дали съм искал да ти причиня болка? Всъщност не. Искях само да успокоя собствената си болка, да отпъдя кошмарите, да видя Дароу да умира — много бавно, сред бушуващи пламъци. — Дълбокият му глас сякаш трепереше.

— Дори да не ми вярваш, — прошепна Кира, все още с гръб към него, — но ужасно съжалявам за случилото се със жена ти.

— Току-що те изнасих, лейди. В този миг не би трябвало да съжаляваш за съдбата на друга жена. — Той я видя, че трепери, приближи се към нея и се наведе.

— Не...

— Не бой се, само ще те занеса в топлото легло. — Въпреки протестите ѝ той я вдигна на ръце.

Беше твърде слаба, за да се съпротивлява. Обгърна неволно шията му с ръце, въпреки че би трябвало да се брани от врага, който беше нахлул в дома ѝ, беше я изнасилител.

Той отметна кожата, сложи Кира на хладния гладък чаршаф и я зави. Все още разтреперана, тя отвърна на погледа му и се опита да не

гледа онази част от тялото му, която ѝ бе причинила такава болка. Арин се пхна в леглото до нея и тя се омота по-плътено в една от кожите. Но той не я докосна. Кръстосал ръце зад тила, лежеше по гръб, втренчен в нищото. След половин вечност наруши мълчанието.

— Странно... Кинси Дароу ми открадна всичко. Сега лежа в тази хубава господарска стая, в която бих искал да живея, до неговата годеница и нищо не се е променило. Болката ми не стихва. — Изведнъж се обърна към нея. — Постигнах все пак някаква победа и взех нещо, което той не може да си върне.

— Значи ме използваш, за да го нараниш?

— Толкова силно ли се обичате, че това няма да го смуги? В такъв случай бог да ви е на помощ и на двамата, защото аз няма да си отдъхна, няма да се успокоя, преди да го видя под земята. Ако беше отвякъл Александра, ако я беше държал цяла година до себе си, щях да продължа да я наричам своя жена и нашата любов щеше да е по-силна от всичко, което той би могъл да ѝ стори, за да унизи достойнството ми. Но проклетият звяр я уби!

Потресена от неговото отчаяние, Кира отново се разтрепери. Беше, може би, чудо, че той не я уби, за да си отплати със същото.

— Да бях умряла, Кинси едва ли щеше да е съкрушен от мъка. А кралят сигурно щеше да му предаде цялото ми богатство.

Премълча, че Едуард е уредил годежа, без да я пита. Просто ѝ съобщиха, че трябва да се омъжи за Дароу. Ако се наложеше, щяха да я вържат и да я доведат до олтара, да я накарат да каже „да“.

Изненадана, видя, че Арин се усмихва.

— Не, милейди, ти няма да умреш. Въпреки че стремежът ти към свобода събужда в мен палещо желание да те напердаша, аз ще се овладея.

— Ти какво очакваше? Да ти поднеса без бой наследството на своя баща, само защото съм жена? — В очите ѝ отново пареха сълзи. Колко глупаво от нейна страна! На този свят господства откровено насилие. С една дума или жест английският крал може да отнема човешки живот. Дори ако Грeъм я пощади, Едуард може всеки миг да заповяда да я убият.

— Не очаквах да сваря тук жена като теб — отговори Арин. — Съжалявам, че ти причиних болка.

— Нали това искаше?

— Не, дойдох в Сикерн, за да взема нещо, което принадлежеше на Дароу.

— Странна мисъл в тези времена, когато според каприза или настроението на Едуард могат да отнемат всичко на един мъж.

Той поклати с въздишка глава.

— Не разбираш, изглежда, също като твоя годеник, какъв размах е взело въстанието.

— Ако имаш предвид онзи мъж извън закона на име Уолъс...

Той я прекъсна със смях.

— Да, говоря за Уолъс.

— Той е престъпник!

— Защо? — Когато Арин се опря на лакът и се наведе към нея, тя се дръпна, уплашена от гнева, припламнал в погледа му. — Извън законите, защото е протестираше срещу убийството на баща си? Преди години неговият баща отказа да подпише клетвата за вярност и, много странно, скоро след това бе убит. А онова, което се случи на Марион... Ако все още се чувства виновен, Уилям Уолъс е преследван от кошмари, може би по-ужасни и от моите.

— Да, слушала съм песните на странстващите поети. Разбрах, че жената, което е обичал, е била убита. Но се носи и друг слух, според който Уилям Уолъс иска само да се оневини, задето е убил Хизълриг, пълномощника на краля...

— Не е слух! — отсече Арин. — През онзи ден моят братовчед Джон е бил с Уилям. След сбиване с английски войници двамата се измъкнали през дома на Марион. Хизълриг я убил, за да си отмъсти. Преди да изгори къщата ѝ до основи, той я пребил и я оставил да изгори, както е била в безсъзнание.

— Уолъс също не се слави с милосърдието си. Доколкото зная, изпратил е вече неколцина мъже да умрат сред пламъци.

— Само един. Аз съм свидетел. Тогава англичаните примамиха голям брой шотландци за преговори в Айр. Там обесиха всеки новопристигнал мъж. Предупредиха нашия отряд и ние обърнахме оръжието си срещу тях. Уолъс беше, разбира се, полудял от гняв. Затворихме англичаните в един обор. Изгоряха там заедно с труповете на нашите съотечественици.

— Тъй или иначе — отвърна тихо Кира, — но отрядът на Уолъс е сбирщина от бандити извън закона. А ти сигурно ще загубиш земите

си, задето си нападнал замък на Дароу, който е в земите на Едуард. И сега, както и преди, мнозина шотландци са на страната на англичаните. Робърт Брус и други мъже претендират за шотландския трон, но под властта на Едуард са все богати и влиятелни хора. Ще опиташ ли да победиш такава огромна сила с камъни и стрели?

— Със сърцата И душите на шотландците. Срещу англичаните не се е вдигнал само Уолъс на юг, но и богатият барон Андрю де Морей на север. Наскоро той превзе много замъци в земите на своите предни. Повярвай ми, лейди, вече са надига цяла Шотландия.

— Ако Едуард се насочи насам, няма да удържиш крепостта.

— Той воюва сега във Франция.

— Но ако прати войска срещу Сикерн?

— Не се съмнявам, че ще го направи.

Тя затвори измъчено очи.

— Тогава ще умреш. Когато наказва мъжете, които нарича предатели, кралят няма милост.

— Как мога да предам някого, комуто не съм се клел във вярност? Джон Бейлиъл може да е жалка марионетка и да се е отказал от короната, но по закон той е крал на Шотландия. Ние всички се сражаваме под неговото знаме и пряпорците с неговия герб — победоносния лъв. Робърт Брус наистина е готов да се съюзи и с дявола, за да заеме трона. Но той не може да е едновременно крал на шотландския народ и лакей на Едуард. Така е, лейди. — Кира сви объркана рамене, когато Арин сложи ръка на рамото ѝ, после го погледна. — Уолъс е човек извън законите. Той не е заложил нищо в играта — нито земи, нито титли, нищо, което да го прави уязвим. Не се стреми и към власт или богатство, а само към свободата на Шотландия. Тъкмо защото няма какво да губи, е толкова опасен.

— Англичаните скоро ще го хванат и ще го обесят.

— Ти никога ли не си затваряш устата? — изруга той и заби болезнено пръсти в рамото ѝ.

— Ако ме оставиш на мира, с удоволствие ще мълча.

— Опитвам се само да ти обясня какво ще се случи в тази страна...

— ... и да се оневиниш за онова, което ми стори.

— Не се чувствам и задължен да го правя, след като ти ми заяви, че си преспала с половината мъже в Сикерн.

— Въпреки това не биваше да си въобразяваш, че ще се хвърля драговолно в обятията ти. Трябваше непременно да ме изнасилиш, за да се омъжи Кинси за жена, която не е притежавал пръв. Изобщо не си по-добър от него.

— Радвай се, че съм по-добър — отвърна ледено той. — Но ми кажи как реагира той на непрекъснатото ти дърдорене?

Само да знаеше колко се отвращава тя от този годеник, които ѝ натрапи английският крал. О да, Кинси беше тъкмо мъжът, от когото Едуард имаше нужда за своето господство в Шотландия — зъл и жесток. Той можеше да твърди, че не е докосвал съпругата на Греъм — Кира знаеше, че е изнасилил горката Александра, а после я е убил.

С нея беше донякъде учтив, защото щеше да се ожени за нея. Какво мисли за нейната бърбровост? На няколко пъти за малко да я набие, задето го призова настойчиво да не се отнася така брутално с шотландците. Твърдеше, че те не били хора, а зверове. Въпреки че майка ѝ беше шотландка...

— Не желая да говоря с теб за Кинси — заяви тя, уплашена да не би той да прочете мислите ѝ. — Нито за съдбата на Шотландия. Ти си глупав и ще те стигне смъртта на глупак. А пък аз ще танцувам на погребението си — така ще си отмъстя за Сикерн, за всичко, което ми стори.

— Знаеш за престъпленията на Дароу. И си наясно, че превзех с пълно право този замък.

— По този въпрос сме на различно мнение.

Може би щяха да спорят още дълги часове. Но в този миг някой почука на вратата.

— Какво има? — извика той.

— Братовчед ти пристигна току-що, Арин — чу се гласът на Джей. — Чуваш ли ме, Арин?

Смръщеното чело на Арин издаде, че не беше очаквал пристигането на този роднина.

— Арин, чуваш ли ме?

— Да, Джей, веднага слизам. — Той стана и се приближи към Кира, която притискаше с треперещи ръце кожата към гърдите си. — За бога, лейди, какво ти става?

— Аз, аз съм само малко объркана — изпелтечи тя. Близостта на голото му тяло сякаш щеше да изгори кожата ѝ. Щеше ли отново да

посегне към нея? Не би могла да го понесе. Гледаше потиснато големите му силни ръце, широките, покрити с белези гърди. Странно — въпреки болката, която ѝ бе причинил тя не го мразеше. Беше несъмнено много привлекателен мъж. Бяха ѝ направили силно впечатление и аргументите му. Това ли е причината да изпита изведнъж странното желание да се отпусни в прегръдката му?

— Братовчед ти е тук — прошепна тя и избегна погледа му.

— Да — потвърди той и взе кожата от безсилните ѝ ръце.

— Но нали изобщо не ме желаяш — протестира тя без дъх.

— Не искам да те желая.

— Долу те чака твоят братовчед...

— О, той ще почака малко. — Още не я докосваше. Въпреки това усещаше топлината му, напрежението в мускулите му, виждаше пламъка в неговите очи. После той я привлече към себе си и я вдигна на ръце. Противи се — предупреди се веднага тя. Но се остави безволно да бъде занесена до леглото. Той се отпусна заедно с нея върху кожата и проникна в нея. Този път тя изпита не болка, а необяснимо желание. Не беше в състояние да окаже съпротива. Изобщо не се опита.

Само след няколко минути всичко отмина. Той не се извини, не даде никакво обяснение. Отметна мълчаливо разрошената коса от челото ѝ, а преди да стане, покри с кожена завивка треперещото ѝ тяло.

На мътната светлина на следобеда той се облече и тръгна към вратата — тя виждаше само един тъмен силует. Кира реши, че е забравил за нея и ще излезе, без да я удостои с поглед.

Но чу гласа му. Стоеше с гръб към нея.

— Ако се осмелиш да станеш от леглото, докато ме няма, горчиво ще съжаляваш.

Въпреки топлите кожени завивки, тя потрепери.

— Говоря сериозно, лейди.

Секунди по-късно той затвори зад себе си тежката врата.

След трудния ден сега бойците на Арин се събираха в голямата зала. Към тях се бяха присъединили и неколцина от заловените противници, между тях и ирландския свещеник Майкъл Кориган и Тайлър Милър, началникът на стражата на замъка. Духовникът, изглежда, само слушаше и наблюдаваше, докато младият капитан засипваше с въпроси новодошлия братовчед на Арин.

Скръстил ръце на гърдите, Джон Греъм беше седнал в края на дългата маса. Всички погледи бяха устремени към него.

— Прави сте, приятели, Едуард наистина може да бъде наречен внушителен мъж и забележителен воин — каза той. — Но кралят произхожда от династията на Плантагенетите. Знаете ли, че върху този кралски дом лежи проклятие? Плантагенетите са прочути със зловния си, раздразнителен нрав, с безчестните им постъпки. Когато нашият добър крал Александър почина пред 1286 година, Едуард се кълнеше, че е добронамерен към нас, въпреки че замисляше сватбата на своя наследник с дъщерята на Ерик Норвежки — внучката на Александър. Но малката Маргарита почина. Може би всевишният бе пожелал да ѝ спести брака с този момък. Тогава Едуард отново взе да твърди, че е наш приятел и ще има думата при избора на наш крал. Колко ли се е зарадвал, когато Джон Бейлиъл, един от тринадесетте претенденти за трона — все синове на няколко дъщери на законни крале — бе утвърден за законен крал. Какво щастие за Едуард, че Джон Бейлиъл взе за съпруга дъщерята на Джон де Уеърнес, граф на Съри — един великолепен боец. Едуард принуди шотландския крал да положи клетва. Веднага щом Бейлиъл сложи короната, големият шотландски държавен печат бе строшен, а Шотландия присъединена към Англия. Крачка по крачка Едуард унищожаваше човека, когото сам бе направил крал, и обяви себе си за господар на страна, която не му принадлежи. Всъщност трябваше да го предвидим. Твърде много наши влиятелни лордове застанаха на страната на Едуард, за да запазят титлите и земите си в Англия. Но който се съюзи с дявола, ще трябва горчиво да

съжалява. Всички знаем какви са целите на този крал. Помислете за Уелс! През 1282 година принц Люлин загина на бойното поле и Англия завладя Уелс. Трябва ли да позволим на този крал да постигне същата победа и срещу Шотландия? Никога! Тук живеят не само мъже, които се стремят към короната. Тук има и един мъж извън закона, който не се стреми към лични облаги, който има една единствена цел: свободата на своята страна...

— Да пием за Уилям Уолъс, нали, братовчеде? — предложи Арин.

Джон се обърна смаян към него. Приблизително на възрастта на Арин, и той имаше тъмносини очи и буйна черна коса. И той се бореше самоотвержено за освобождението на Шотландия от английско иго.

— Арин! — възкликна той, скочи от стола и двамата мъже се прегърнаха. — Да пием за Уилям и за чудесната победа, която извоюва ти тук.

— Триумфът ми не беше пълен... Плъхът, когото се надявах да хвана, е изчезнал малко преди да дойдем.

— Превзел си все пак замъка на Дароу.

Арин понечи да обясни на братовчед си, че по право наследничка на крепостта е годеницата на Дароу. Но си спомни забележката на Кира, че когато нещо зависи от настроението и каприза на Едуард, всеки може да си присвои каквото си пожелае и предпочете да премълчи.

— Както и годеницата на Дароу — допълни ухилен Джон. — Надявам се, че моето пристигане не ти е попречило в неподходящ момент. Последвах те в Сикерн, защото търся мъже за голяма битка с англичаните.

— Да не би английската войска да е на път към Шотландия?

— Да, идва да отмъсти за Хизълриг, убит от Уилям.

— Чух, че Уилям Уолъс е измъкнал копелето от леглото и му е прерязал гръкляна — намеси се с удоволствие Милър. Арин изглежда този младеж, който би трябвало да лежи окован във вериги, и капитанът се прокашля. — Повярвайте ми, сър Греъм, Кинси Дароу никога не е бил мой господар. Чувствам се задължен единствено към лейди Кира.



— Готов ли сте да се биете за Шотландия на страната на човек извън закона? — попита Джон.

— Да, сър!

— Откъде да знаем дали можем да ви имаме доверие?

— Тайлър Милър казва истината — увери го отец Кориган. — Също както и Джъстин, Джошуа, Джулиън, Конън и мнозина още, той се отвращаваше от задълженията, които трябваше да изпълнява тук. Ако Уилям Уолъс събира войска, ние всички с радост ще се бием с нашите поробители.

Арин вдигна скептично вежди.

— Който се е разбунтувал срещу Едуард и се остави да го заловят, няма да избегне смъртта.

— На какво са способни английският крал е неговите лакеи, знаем много добре, сър — отговори Тайлър.

— Само не си въобразявайте, че ще яздите редом с милозлив мъж! — предупреди Арин. — Англичаните убиха бащата на Уилям Уолъс и неговия брат, мнозина от неговите привърженици, сред тях жени и деца.

— Готов ли си да напуснеш тази красива крепост и да се биеш за Шотландия, братовчеде? — попита Джон.

— Съмняваш ли се?

Джон поклати усмихнат глава.

— Уилям не е опитен генерал, каквито са някои мъже под командата на Едуард. Но той познава тази страна и ще използва в наша полза всяко дърво и всеки поток. Вярно е, че разчита много на твоята подкрепа и затова те моли да участваш в нашето съвещание в...

— Да прием за това — побърза да го прекъсне Арин и Джон разбра, че братовчед му няма доверие на всички присъстващи.

— За свободата на Шотландия! — извика той.

Гастон напълни халбите и чашите с бира и вино. С какви ли задни мисли ни слуша този британец, питаше се Арин. Всички тези мъже наистина ли са настроени срещу Дароу? Заради омразата си към английския лорд много би искал да повярва. Но в тази война без правила срещу Едуард отново и отново се появяваха предатели.

Ако се противопоставят на краля, най-много щяха да загубят богатите и могъщи мъже. Запази тези мисли за себе си и продължи да празнува с останалите. Отдаде заслуженото на чудесната бира, но с

мярка. Пиха до насита за бъдещето, за Уолъс, за мъртвите шотландски крале и за шотландците, които ще носят короната през идните столетия.

— За всички хора извън закона! — вдигна халбата си отец Кориган и Арин се вгледа в загадъчните очи на седналия срещу него свещеник.

— Да, отче, за всички хора извън закона, които се стремят към чест и свобода!

— За лейди Кира! — извика някой.

В залата изведнъж се възцари пълна тишина. Дамата будеше противоречиви чувства. Обитателите на замъка, които твърдяха, че мразят Дароу, не бяха настроени враждебно към неговата годеница. От друга страна, всички знаеха, че положението на лейди Кира и нейното богатство бяха от полза за Дароу по време на бруталните му нашествия в пограничните земи, които извършваше в името на краля, а хората на Арин знаеха и какво му бе причинил този лакей на Едуард.

Всички присъстващи наблюдаваха Арин. Някои от тях, като ирландския свещеник и пламенният Тайлър Милър, трябваше, несъмнено, да изпитват известен срам, задето празнуват така драговолно с неприятелите.

Той вдигна високо халбата си.

— За лейди Кира, защо не! — присъедини се и той, и повишеното настроение се върна.

Само Арин не се радваше. Начинът, по който бе отмъстил на тази жена, не го задоволяваше. Щеше да е много по-просто да изнасили русата камериерка. Или някоя глупава, разтреперана слугиня. Е да, той наистина искаше да я нарани.

А сега беше ядосан, защото изпитваше чувство на вина. Не беше очаквал, че ще я пожелае. Беше негов враг, освен това продължаваше да обича покойната си съпруга, чиито болезнени викове чуваше нощ след нощ в кошмарите си. Но странният огън, който Кира разпалваше в него... Беше решил никога вече да не я докосва. А сега очакваше трескаво да се върне в стаята на кулата.

Но дотогава щяха да минат няколко часа. Още беше светло и той трябваше да свърши куп работи. Висок смях изпълваше залата, примесен с пиперливи шеги. Арин разбираше ликуването на своите

бойци. Грабеха с пълни шепи от спечеленото в битката. Но защитниците на Сикерн сменяха твърде лесно приятелите си...

Усетил изпитателния поглед на свещеника, той се обърна към него.

— Само ги погледнете — въздъхна отец Кориган. — Вчера се сражаваха едни срещу други, а днес седят мирно и тихо един до друг и пият.

— Дължи се на бирата и виното, отче. Когато утре се зазори, приятелските чувства може и да се изпарят.

— Колко е труден животът, когато не знаеш в кого можеш да имаш доверие...

— Тъкмо това се питам през цялото време. Странно наистина — искрена ли е тази толкова голяма промяна на позициите? Не ме ли проклинате отдън душа, задето нахлух в замъка ви?

— Не, в никакъв случай, сър — отвърна без колебание свещеникът.

— Значи сте истински шотландец и противник на английския крал?

— Аз съм истински ирландец, сър — натърти усмихнато отец Кориган — и противник на английския крал.

— Така, а вашата господарка? — попита Арин. — Не сте ли разгневен от онова, което ѝ сторихме? Превзехме замъка и неговата господарка. Не изпитвате ли желание да я браните от езичници като мен?

Свещеникът го гледа замислено известно време.

— Сър Арин, тя притежава невероятната дарба да се брани сама. Освен това... тя нищо ли не ви каза?

— Напротив, наговори ми куп неща. Но какво по-точно е трябвало да сподели с мен?

— Не ми прилича аз да говоря за това.

— Така ли? Аз пък бях решил, че винаги говорите открито — забеляза студено Арин.

— Как да ви кажа, сър... Бихте ли споделили какво смятате да направите, преди да напуснете тази крепост? Ще я подпалите заедно с нивята наоколо, за да причините загуби на Дароу?

— Още не съм решил. Винаги съм обичал Сикерн.

— Тъй че е изключено неговата господарка да изгори?

— Не съм чак толкова жесток.

Свещеникът помълча, после се наведе напред.

— За да нараните болезнено лорд Дароу, няма нужда да изгаряте годеницата му. По друг начин можете да го нараните много по-болезнено.

— По кой начин?

— Оженете се за господарката, така той ще загуби и Сикерн.

— Отче, аз вече имах съпруга...

— Зная. Загинала е по вина на Дароу.

— Друга не ми трябва.

— Разберете колко сполучлив шахматен ход ще направите, ако се ожените за годеницата на Дароу! Така ще го лишите от наследството, което женитбата с нея би му донесла, и той не ще може да плаща за войници и оръжие. Не ще и дума, той е сред привилегированите английски лордове и Едуард скоро ще му намери друга годеница. Но наследничките от ранга на лейди Кира се броят на пръсти. Много от тях са грозни. Някои толкова стари, че могат да са майки на този лорд. Ако искате истински да разгневите лорд Дароу, отмъкнете му годеницата под носа.

Колкото и убедителни да бяха аргументите на свещеника, подобно решение Арин нямаше да вземе.

— Една или две нощи като отмъщение за невъобразими злодейства и женитба с враг са две съвсем различни неща, отче. Ще ме извините, но ми се налага да оставя и вас, и своите нови приятели, които може и да ми бъдат, а може и да не ми бъдат верни. Имам работа. Не е изключено утрешният ден да доведе ново сражение.

— Бог да ви закриля, синко. През този ден, а също и през нощта.

— Благодаря, отче. — Арин кимна на братовчед си, който веднага стана от масата. Заедно излязоха от залата. — Да пояздим, Джон, и да поговорим.

— Да, трябва да обсъдим някои неща — потвърди Джон.

Двайсет минути по-късно те препуснаха в северна посока, след като хвърлиха поглед към крепостта.

— Великолепно завоевание — каза Джон.

— Така бих казал и аз, ако можехме да задържим Сикерн.

— Така е, войската на Едуард скоро ще бъде тук. — Свежият вятър рошеше косата на Джон. — Но този път няма да ни надвие.

— Той разполага с добре обучени, дисциплинирани стрелци е лък, с кавалерия и пехота, участвали в походите във Франция и Уелс. Ние водим само младоци, при това понякога не особено достойни за доверие — свободни граждани, арендатори, селяни и неколцина рицари. Много от тях ще изчакат, преди да се намесят, за да разберат накъде духа вятърът. Ако изгледите са ние да победим, ще останат на наша страна. Очертае ли се победа за Едуард, ще му се закълнат във вярност и ще твърдят, че никога не са преставали да са на негова страна.

— Да, някои мъже наистина се колебаят. Но виж само колко много постигнахме! От кръвопролитие при Бървик и поражението при Дънбар научихме много. Оттогава и могъщи мъже взеха да се надигат срещу английския крал.

Арин вдигна скептично вежди. После поклати с въздишка глава.

— Най-могъщият привърженик, когото бихме могли да привлечем на наша страна, е младият Робърт Брус. Но той си мисли, че ако се закълне във вярност на Едуард, той ще му позволи да заеме мястото на Бейлиъл. За Уилям Уолъс, душата на нашето въстание, Бейлиъл си остава крал на Англия. Джон, докато шотландците са разединени, няма да извоюваме победа.

— Но все повече храбри мъже се присъединяват към Уолъс и Де Морей. Двамата ще обединят бойните си сили и ще се сражават рамо до рамо. Впрочем Уолъс иска да те види. Можеш ли да се срещнеш с него след четиринайсет дена в Селкъркската гора?

— Да, но ти трябва да внимаваш...

— Разбира се, братовчеде. Както виждам, подарил си живота на мъже, които може и да не са толкова добре настроени към теб, колкото твърдят. Ще си меря внимателно думите, още повече, че всяка връзка с Уолъс означава смъртна присъда.

— Ако Едуард или Дароу успеят да ме спипат, приятелството ми с Уолъс вече няма да ми е необходимо, за да умра...

— Наистина, едва ли... Виж, идва Джей Макдоналд.

Джей ги приближаваше, препуснал в галоп на едрата си сива кобила.

— Хей, Арин! От кулата са видели отряд на Дароу! Приближават се с множество товарни талиги към замъка.

— Дароу дали е с тях?

Джей поклати глава.

— За съжаление не. Но неговите бойци са тежко въоръжени.

— В такъв случай трябва да ги поздравим, нали?

— Да, нашите хора са готови. Но дали да не ги примамим в крепостта и да ги смажем в нейния двор?

— Не е изключено идването им да е хитра уловка — намеси се Джон.

— В смисъл? — попита Джей.

— Троянски кон — обясни Арин. — Сигурно знаят, че сме превзели Сикерн. В товарните коли може да са се скрили още войници, добре въоръжени за атака. Най-добре ще е да направим засада зад дърветата. Там те не ни очакват, а ние можем да останем скрити, докато нападнат крепостта. Върни се, Джон, и призови хората на оръжие. Тежко въоръжение само би ни затруднило. Виж, стрелците е лък да разполагат с достатъчно стрели. Джон, ще ме придружиш докъдето стига пътят — в края на гората. Там ще заемем позиции.

*Бог да ви закриля, сър! Този ден и през тази нощ.* — Арин си спомни изведнъж думите на свещеника. Дали ирландецът беше предвидил завръщането на отряда на Дароу? Или имаше предвид опасност, която може да ги застраши едва след настъпването на нощта?

*От страна на една красива жена — особено ожесточен техен враг?*

— А какво да правим с мъжете от Сикерн, които ни дадоха дума да се сражават на страната на Шотландия? — попита Джей.

Арин се поколеба за миг.

— Вземи ги със себе си. Започнат ли да се колебаят дали да нападнат врага, ще трябва да ги убиете.

— Добре, Арин. — Джей се метна на кобилата, обърна я и препусна обратно към крепостта.

Двамата братовчеди се отправиха един до друг към дърветата.

Кира се събуди изведнъж и се надигна в постелята. Лежеше в голямото легло в господарската спалня, върху тънки ленени чаршафи и покрита с топли кожи. Озърна се потиснато. Арин не се беше върнал. Огънят в камината се бе превърнал в пепел. Той й заповяда, докато го

няма, да не напуска леглото. Защо се бави толкова? Изсумтя сърдито. Трябва ли наистина да го послуша?

Животът ѝ беше в неговите ръце. Но той не я уби. Още не... Нали обеща да не я убива. Пък и щеше ли да успее да избяга? Колкото и първия път! Когато само разпали гнева му и той я изнасили. Тя не се съпротиви, нищо не му даде, но и нищо не му отказа... сега не ѝ се мислеше за това. Но не можеше да мисли за нищо друго. Беше наранена, уплашена, и все пак...

Беше се молила от душа на всевишния и на светата дева да попречат на женитбата ѝ с Дароу, да ѝ помогнат, та никога да не се озове в неговите обятия. Сега поне нямаше да завари невинна и ранима годеница. В очите ѝ пареха сълзи, които веднага преглътна, ядосана на себе си. С плач няма да преодолее трудностите. Целият ѝ живот беше една катастрофа. Сегашното ѝ положение щеше може би да ѝ помогне, да посмекчи трагедията.

Какво ли щяха да си помислят завоевателите на Сикерн, ако знаеха колко отвратителен ѝ е Дароу? Трябваше да използва някак събитията, за да предотврати женитбата с Кинси. Беше се помолила на светата дева и Арин се появи. Изглежда майката божия притежава злобничко чувство за хумор.

— А сега какво? — прошепна тя. Стана решително от леглото. Не желаше да се занимава повече с обстоятелства, които не можеше да промени, по-добре вместо това да гледа към бъдещето. Влезе във ваната, седна разтреперана в изстиналата вода. Не обърна внимание на настръхналата си кожа, разтри енергично цялото си тяло.

В този миг вратата рязко се отвори. Кира замръзна от ужас. Докъде ли ще стигне Арин в отмъщението си? Дали не е предложил вече на хората си: вземете я, направете си удоволствието, тя е годеница на Дароу.

— Милейди! — Беше Ингрид, която тя беше извикала. Момичето коленичи до ваната и прегърна мократа си господарка. — Да можех да убия този отвратителен варварин! Заплаши ли ви, че ще ви убие? Как искам да ви помогна, милейди! Ранена ли сте? По лицето ви не личи. Но пък и кой ли мъж би се осмелил да обезобрази такава хубост? Не, не...

— Успокой се, Ингрид, добре съм.

Ингрид се надигна, учудена, със широко отворени сини очи.

— Значи не ви е измъчвал?

— Не, Ингрид, здрава и читава съм.

— И така да е, трябва да го убием.

— Да го убием? — повтори Кира. Разбира се, че трябваше да прати на онзи свят човека, който ѝ отне невинността. Но по неизвестни причини нямаше желание да го прави. — Ингрид, луда ли си? Ако го убием, неговите воители ще ни отмъстят жестоко.

— Ами нашата чест, милейди? Тези нехранимайковци извън закона се бунтуват срещу краля, убиват, грабят и... — Ингрид млъкна потиснато и остави само лицето ѝ да говори и за други жестокости на неканените гости.

— Прости ми, Ингрид, но не искам да умирам.

Кира се запита изведнъж как ли ще погледне Дароу на станалото и потрепери. Сигурно ще предпочете да я удуши, след като разбере, че най-лютият му враг я е изнасилил. Мразеше я, но я желаше. Вече беше използвала всички възможни хитрини — положението си, църквата, своя изповедник, — за да държи този годеник, който я отвращаваше, колкото може по-далеч от себе си. Той ще продължи ли да я желае, или ще се отвърне от нея, след като е принадлежала на друг? Не ѝ беше трудно да предположи, че е готов да я убие, а после да каже, че е бил заслепен от гняв. Ще се хвърли в краката на Едуард и ще скимти за милост. Кралят ще изпита може би дори съчувствие към него и ще го възнагради за убийството на наследничката на Сикерн с нейните имоти и титлата ѝ.

— Колко ли струва вашият живот, милейди, след като тези езичници владеят страната ни? — изплака Ингрид.

— Това е тяхна земя. Както е била земята и на моята майка. — Боже милостиви, помисли си Кира, започвам май да защитавам своите врагове... — Ингрид, подай ми, моля те една кърпа.

Когато Ингрид изпълни заръката ѝ, Кира излезе от ваната и се зави с голямата ленена кърпа. Отиде до камината, която все още пръскаше оскъдна топлина. Протегна, разтреперана, ръце над тлеещата пепел.

— Какво става долу? — попита. — Разбрах, че няколко наши хора са били убити. А отец Кориган и Тайлър — те живи ли са?

— О, да, милейди — отвърна презрително Ингрид. — Тези жалки страхливци преминаха в лагера на врага. Днес пируваха с онази



измет долу в залата. О, милейди, те ви предадоха!

— Нищо подобно, аз им заповядах да сложат оръжие.

— Наистина, милейди, прекалено сте добра.

— Глупости! Животът е много по-ценен, отколкото някои хора си дават сметка.

— Какво ли ще каже лорд Дароу на всичко това? — завайка се Ингрид.

— Представа нямам — съгласи се Кира. — Хайде, по-добре ми разкажи какво става навън? Вече се здрачава.

— Да, и може би скоро ще заживеем отново нормален живот милейди. — Ингрид се озърна, сякаш се боеше да не би и стените да имат уши. — Имаше високи крясъци и суетене. Мъжете грабнаха оръжие и хукнаха към конете. Нещо има да става, милейди, мисля, че лорд Дароу се връща, за да ви спаси от тези неверници.

— Какво?

— Стражът е зърнал нещо. Абсолютно съм сигурна. Тази суматоха в двора все трябва да значи нещо. Кой освен лорд Дароу би могъл да се връща?

*Кинси!* Беше предупредила Арин за отмъщението на Дароу, но не подозираше, че ще е толкова скоро. Дали Кинси ще успее да победи? Или той изобщо не напредва към замъка? Тъй или иначе тя се съмняваше, че ще се втурне стремително към Сикерн само за да я освободи. Трябваше все пак да разбере какво става долу. В големия скрин намери един вехт панталон на баща си и риза, прекалено широка наистина, но това нямаше значение, откри и връхна дреха.

Облече се трескаво и вдигна косата си на кок.

— Какво сте намислила, милейди?

— Да изчезна.

— На вратата има страж.

— Следователно шотландците смятат, че могат да се лишат от един мъж, така ли? Сигурно няма да е от най-добрите им воини. Помогни ми! — Кира изтича до леглото и натъпка възглавници под кожените завивки, за да създаде впечатление, че лежи под тях. — Викни стража и му кажи да разпали огъня. Помолила съм да не вдига шум, защото трябва да се наспя, та да съм отспала и свежа, когато Арин дойде при мен.

— Умолявам ви, милейди, не ме бива така да се преструвам.

— Напротив, бива те. А сега отвори вратата и ела тук.

Камериерката поклати отчаяно глава, но Кира отвори широко вратата и се скри зад нея.

— Ей, жено, какво има? — извика мъжки глас.

— В камината е останала само жарава — изпелтечи Ингрид. — Господарката ми спи, но я виждам как трепери на сън. Ще може ли да разпалите огъня? Сигурна съм, че сър Арин не би искал да се върне при простудена и хремава жена.

Въпреки че беше протестирала толкова енергично, Ингрид изигра чудесно ролята си. Едър, кокалест, явно по-възрастен мъж докуцука в стаята. Сигурно беше ранен в битка. В тъмните му очи Кира прочете загриженост и тъга. За малко да съжали, че му готви неприятности.

Щом човекът влезе, тя се шмугна тихо през вратата и слезе по стълбата. Но в коридора откъм крепостната стена стояха на пост двама мъже.

Какво да прави сега? Прехапа устни. Няма да се промъкне покрай тези двамата. Пък и от кулата можеше по-добре да наблюдава какво става. Само че оттам, горе, можеше да избяга, само ако скочи в реката...

## 6

Седнал на якия клон на един стар дъб, Арин наблюдаваше. По дърветата наоколо се бяха разположили хората му. Уилям Уолъс беше превърнал Селкъркската гора в отбранителен пункт и както Арин знаеше от опит, тук човек лесно можеше да стане невидим. Щом отрядът на Дароу стигне края на пътя, той ще го нападне и ще плени каруците с провизии. Ако нападението се провали, щеше да изчезне с хората си в гората.

— Хей, Арин — извика Патрик от един по-висок клон.

— Кажи, Патрик?

— След двайсетина минути ще са тук. Счупи им се колело, та ще се позабавят.

— Много ли са?

— Двайсет или трийсет, доколкото мога да видя. В голяма покрита кола може да са се скрили още.

— Ще заповядаш ли на стрелците с лък да нападнат, преди враговете да са се приближили към нас? — попита Джон, който се беше разположил на друг клон наблизо. — Ще ги изненадаме.

— Не, ще им дадем възможност да сложат оръжие.

— Тогава ще имаме повече пленници, отколкото свои войници — предупреди Джон.

— Вярно, а освен това ще трябва да държим под око и новите си съюзници — измърмори Арин и посочи Тайлър, който се беше присъединил към с още няколко души от Сикерн. Ако вече съжаляват, че са се побратимили с шотландците, ще се окажат много близо до стрелците.

— Арин? — извика Джей през пътя.

— Какво?

— Ако се наложи да бягаме...

— Ами ще бягаме...

— Но лейди Кира...

Арин се надигна мълчаливо и забалансира върху дебелия дъбов клон. Когато англичаните се появиха в края на пътя, поздрави ги гръмогласно:

— Добър вечер!

Предводителят носеше конусовиден шлем с вдигнато забрало. Той пришпори бързо коня и се озърна да види мъжа, който го заговори.

— Добър вечер, господа! — извика Арин. — Обкръжени сте, но можете да си спасите живота, ако споделите с нас своите богатства.

— Престъпници! — извика един от мъжете и изтегли меча си. — Шотландски езичници!

— Предайте се! — заповяда Арин.

— Кой, ние ли? — избухна в гръмогласен смях предводителят, който вече беше зърнал неколцина шотландци, скрити по дърветата. — На банда безбожници, която скоро ще се превърне в пиршество за лешоядите?

— Съветвам ви да не ни се подигравате, сър! — посъветва го Арин. — И нека ви предупредя. Аз превзех Сикерн. Лорд Дароу с вас ли е?

Мъжът го гледа с присвити очи.

— Не, лорд Дароу не е с нас. Но когато се върне, ще се радва да види как се печете на шиш над огромен огън.

— Този е от Греъмовци! — обади се един англичанин, който позна Арин и насочи коня си към предводителя.

— Тук има хора не само от Греъмовци — предупреди го заканително Джон. — Та по-добре да поизчакаме, преди да видим кой ще мре този път сред лумналите пламъци.

— На оръжие! — избоботи вражеският предводител.

Джон погледна братовчед си, който му кимна.

— Стрелците с лъкове! — изрева Джон.

Преди англичаните да успеят да изтеглят мечовете си, от вечерното небе се посипаха стрели. Отрядът на Дароу изкрещя като един човек.

— Продължавайте все така! — заповяда Арин.

Отново заваляха стрели. С извадени мечове англичаните слязоха от конете и потърсиха прикритие. От най-голямата товарна кола наскача подкрепление и ожесточената битка започна.

Арин се зарадва, че е забранил на воините си да слагат тежки брони. Така имаха предимство в тясното пространство, защото можеха да се движат по-бързо и по-успешно. Неговите хора познаваха слабите места на английските брони и стрелите им се целяха в шиите и ямките под мишниците, където между броните имаше незащитени места, или отстрани между ребрата където брънките на ризниците не покриват цялото тяло.

Само след миг Арин се видя застанал срещу двама яки противници. В тежките си брони те пристъпваха тромаво към него. Въпреки това нададоха победоносни викове, но скоро паднаха на земята, поразени от мълниеносните удари на неговия меч. Той кимна благодарно на братовчед си, който го спаси от трети нападател. Англичанинът се беше промъкнал незабелязано с намерение да прободне Арин в гърба. Сега към него тичаше предводителят на английския отряд. Арин го остави да се приближи. В последния миг отскочи встрани и мъжът се блъсна в дънера на дъба. Арин заобиколи бързо противника, който размахваше слепешката мечка си.

— Все още можете да се предадете — извика Арин и отскочи пъргаво назад. С пронизващ вик се нахвърли отново срещу мъжа. — Това значи ли, че не искате да се предадете?

— Върви по дяволите, проклет безвернико!

— Е, щом така сте решил. — Острието на Арин се заби във врата на противника, който се строполи мълчаливо на земята.

Арин измъкна бързо мечка от гръкляна на мъртвия, тъкмо за да го забие в корема на следващия нападател. После бързо се обърна, готов да продължи боя.

Междувременно сблъсъкът беше свършил. Арин стоеше в голяма локва кръв, сред хаос от разорана пръст, строшени мечове и трупове. От другата страна на пътя Джей преследваше някакъв мъж, който се опитваше да стигне до коня си. Отрядът на Арин явно не бе претърпял загуби. Арин се огледа внимателно. Войниците от Сикерн не бяха се обърнали срещу шотландците, въпреки че се бе създавало впечатление, че англичаните разполагат с превъзхождащи сили. Чу конски тропот и се обърна. Рейгуър и Тайлър препускаха към него и той побърза да ги пресрещне.

— По дяволите, Арин! — Рейгуър дръпна задъхан юздите на коня. — Тя изчезна.

Арин се обърна инстинктивно към Тайлър, който потвърди умоляващо:

— Представа нямах как е станало, докато не го разбрах от вашия страж, сър. Но той не можа да ни каже накъде е побягнала лейди Кира.

Арин заповяда на братовчед си да поеме командването на отряда и рязко изсвири. Дисциплиниран боен кон, Пикт тутакси дотича откъм гората. Арин се метна на гърба на жребеца и заби колена в хълбоците му. Последван от Рейгуър и Тайлър, препусна към замъка.

Кира не се боеше от високото. Напротив, обичаше много високи кули. Въпреки че малко след нейното раждане баща ѝ беше станал господар на Сикерн, тя беше расла предимно в Лондон. Там опозна красивите нормандски кули и често се изкачваше до върха на Тауър, за да се порадва на гледката. Със същото удоволствие посети замъка Стърлинг и се наслади на гледката към далечните планини отвъд хълмистите поля.

От източната кула на Сикерн също се откриваше приказна гледка. Реката се виеше сякаш до безкрая и проблясваше с чудесните багри на слънчевия залез. Мракът настъпваше бързо и хвърляше лилави сенки над околността.

Тази вечер беше особено красива. Колко жалко, че не можеше да ѝ се наслади в мир и спокойствие. На кулата, съвсем близо до нея, един шотландец стоеше на пост.

За да не привлече вниманието му, Кира се прилепи неподвижно към зъберите и се опита да разбере какво става близо до замъка.

Взираше се напрегнато в пътя долу, който идваше откъм североизток. Гъстата гора пречеше на погледа ѝ. Но между клоните виждаше мъже, препускащи към Сикерн, и множество каруци, някои натоварени с трупове.

Сърцето ѝ се блъскаше болезнено в ребрата. Дали Кинси се е върнал? Изведнъж от гората изскочиха конници, наведени ниско над шиите на конете. Кои ли бяха?

Стражът се приближи към стената и Кира го последва тихо, скрита зад една колона. Притисната към стената, погледна надолу. Боже милостиви, кой препуска към крепостта?

— Милейди!

Тя се обърна стресната, и видя, че стражът на Арин се приближава към нея. После усети с ужас как стената зад нея поддава. Кира се опита пипнешком да намери някаква опора.

Изглежда от години никой не се бе опирал на тази стена Тухлите се ронеха под пръстите ѝ и в следващия миг тя вече летеше надолу.

Вече съвсем близо до външната стена, Арин видя как Кира пада в реката.

— Луда! — възкликна той и дръпна юздите на Пикт. После пришпори отново бойния кон. Ако тази глупачка не си строши врата, ще се удави в ледената вода или ще замръзне.

Той препусна покрай външната стена и стигна до брега. Тя не се виждаше никъде. Погледна нагоре към кулата и откри Гай от Уик, който сочеше на някъде. Скочи от седлото, хвърли наметалото и колана с меч и скочи в реката.

Студената вода течеше бързо, нещо, което обитателите на замъка обикновено ценяха, защото така тя отмиваше веднага всички нечистотии. Най-вероятно беше Кира да се е оплела в тъмните виещи се растения или да е загубила съзнание при удара с водната повърхност.

Проклетата глупачка! Ако умре, ще си го е заслужила, мислеше си той уплашен и разгневен, дважд по-ядосан, че се бои за живота ѝ. Дали е искала да се самоубие? Или е била толкова яростно решена да срещне час по-скоро Дароу, че се беше прежалила да поеме толкова голям риск?

Той се гмурна, затърси в черния мрак, изплува за миг, за да си поеме въздух и отново се потопи. Отново и отново. Не искаше да се откаже от надеждата.

Едва успя да осъзнае, че до него изплува Рейгуър. И други воители бяха скочили в реката.

Когато Арин отново си пое дъх, чу вика на Гай, завъртя се в ледената вода и откри Кира. Беше стигнала до отсрещния бряг. Стоеше задъхана на откоса, в смешно мъжко облекло, което е намерила по всяка вероятност в скрина на покойния си баща. Мокрите дрехи бяха прилепнали към тялото ѝ, а тя, цяла трепереща, с мъка си поемаше дъх.

Погледите им се срещнаха и тя се вцепени. В този миг той беше способен да я удуши. В очите ѝ се отразяваше последната дневна

светлина. Като втора кожа мокрите дрехи подчертаваха чудесната ѝ фигура. От разчорлената ѝ коса висяха водорасли.

Когато се обърна, за да хукне да бяга, Арин отново се хвърли в реката. Прекоси енергично силното течение и стигна другия бряг. Въпреки че тя имаше предимство, хвана я само след няколко секунди. Още преди да я улови, тя извика силно. Арин я сграбчи откъм гърба, двамата паднаха в тревата и се отърколиха по ската. Накрая той се видя легнал върху нея. В зелените ѝ очи Арин съзря същото упорство, което бе проявила преди малко с постъпката си.

— Пусни ме... — изсъска тя.

— За да се самоубиеш, нали!

— Нямах такова намерение.

— Тогава си си изгубила ума! Защо скочи от кулата? Толкова рискована постъпка! Защо? За да хукнеш да търсиш Дароу и да го предупредиш? За какво? Той ще научи достатъчно навреме, че сме превзели крепостта.

— Нищо подобно, не бяха заради Дароу.

— Лъжкия! — От гняв за малко да я напердаши. Но най-много беше ядосан на себе си. По дяволите, защо целият трепери от облекчение? Само защото тя е невредима?

— Аз, аз паднах от кулата — едва измърмори тя, защото зъбите ѝ тракаха.

— Какво? Щом не си искала да търсиш Дароу, защо избяга?

— Заради теб...

Преди да настои за по-подробно обяснение, той чу звука на подкови. Рейгуър беше прекосил река Форт. Вече се приближаваше, повел Пикт за юздата.

— Както виждам, жива е, нали, Арин — каза той и хвърли на Кира унищожителен поглед. — Жива и невредима.

— Да, да. — Арин стана и помогна на Кира да стане. Беше толкова изтощена, че не можеше да се противи.

— Милейди, приличате на котка, която винаги пада на краката си — каза Рейгуър. — Как е могъл този идиот Дароу да ви изостави, та макар и за миг? Малко жени биха скочили в ледена река от копнеж по своя любим.

— Попитайте стража — паднах от стената — сопна се тя.

Арин я вдигна и я сложи на седлото пред Рейгуър.



— Откарай я в кулата и се погрижи да я подсушат. Аз ще се заема с хората на Дароу.

Когато той им обърна гръб, Кира извика:

— Почакай!

Той неохотно се обърна.

— Бил си се срещу Дароу?

— Много от хората му бяха убити, лейди.

— Но него го нямаше, нали?

В гласа ѝ звучеше загриженост. Но странният блясък в очите ѝ го изненада.

— За съжаление.

Тя сведе бързо очи и скри поглед, фактът, че нейният годеник е избегнал смъртоносното сражение, изглежда, не я зарадва особено. Арин наблюдаваше треперещите ѝ, посинели устни.

— Отведи я в замъка, Рейгуър, и се стопли и ти.

— Да, ще го направя. Най-скъпоценните части на тялото ми са премръзнали. А това може да разруши бъдещето на моята династия. — Рейгуър пришпори коня и препусна.

Арин се метна с ругатни на гърба на Пикт. И той целият трепереше от студ и беше капнал. Но на просеката в гората лежаха много трупове. Освен това трябваше да се заеме и с враговете, което му беше още по-неприятно.

— О, милейди, толкова много мъже твърдят, че сте луда! — възкликна отчаяна Ингрид. — Шушукат, твърдят, че сте искали да се самоубиете. Други ви сравняват с Бодицея, британската кралица, която се е борила така самоотвержено срещу римляните.

Кира въздъхна примирено. Поне дузина пъти беше уверявала камериерката, че не е уморена от живота, нито е героиня. Беше чисто и просто паднала от кулата. Но никой не ѝ вярваше.

По обратния път към замъка попита Рейгуър за битката, но получи само уклончиви отговори. Както долови от тона му, той вярваше, че я интересуват само бойците на Дароу и самият Дароу. Арин също нямаше никога да предположи, че се е бояла от завръщането на своя годеник. От евентуалната му победа.

Вече в стаята на кулата, тя взе гореща баня. Ингрид ѝ донесе греяно вино, което стопли Кира и отвътре.

Времето мина прекалено бързо. Сега стоеше пред камината увита в снежнобели хавлиени кърпи. Откъм залата долиташе шумна глъчка и чу, че поднесоха вечерята. Какво ли беше станало с Арин? Мокър и треперещ, той сигурно се е постоплил някъде другаде. Във всеки случай не тук. Може би вече не иска да я знае? Искрено се надяваше да е така.

— Милейди, не бива да се опитвате пак да избягате при лорд Дароу — предупреди я Ингрид.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Аз паднах.

— О, божичко, милейди — Ингрид млъкна и се послуша напрегнато. — Стъпки! По стълбата! Той се връща!

— Не бой се, няма нищо да ти стори — увери я Кира и се запита дали не е лекомислено да дава такива обещания.

— Но на вас...

Кира се приближи усмихната към камериерката си и я погали по закръглената буза.

— Ти си добро, вярно момиче и много те обичам. Но не се бой, и на мен нищо лошо няма да ми се случи.

— Все някак трябва да избягаме — изплака Ингрид. — Ако не сега, друг път. Той всеки миг ще се появи... Цяла нощ ще мисля как да избягаме от този варварин. Кълна ви се, милейди, ако издържите още няколко часа... Представям си колко ви ужасява този човек! Ще си блъскам главата, докато намеря изход и ще се моля от цялото си сърце. Моля ви, милейди, не се опитвайте никога вече да се самоубивате. Та това е смъртен грях.

— Защо да се самоубивам? — питаше се с въздишка Кира. Дароу ще ми спести това усилие. Или този шотландец... — Бъди сигурна, че ще преживея тази нощ, Ингрид. Как да те накарам да го разбереш? Не исках да се самоубивам, аз просто паднах от кулата.

— Може би си го въобразявате, милейди. Искали сте от цялата си душа да избягате от тези неверници и понеже... — Ингрид отиде до вратата, после спря разколебана. — Ако се наложи да се браните... — Тя измъкна от джоба на роклята си блестящ малък нож, отиде бързо до леглото и го пхна под една възглавница.

— Ингрид, недей...

— Само за да сте по-сигурна.

— Ингрид...

— Бог да ви благослови, милейди, и пазете се! — Ингрид изтича към вратата, която в същия миг се отвори.

Кира веднага се уви по-плътно в хавлиите. Завоевателят се беше върнал.

Той спря на прага.

Очевидно се бе изкъпал другаде, защото носеше чисто наметало. Тъмната му мокра коса блестеше, беше гладко избръснат.

Ингрид се втренчи с ужас в него, бузите ѝ пламтяха.

— Сър — изрече тя насила и се поклони.

Той сякаш изпълваше цялата рамка на вратата. Известно време гледа изпитателно камериерката, после се обърна към Кира, застанала пред камината.

— Какво ѝ става?

— Страх я е да излезе.

— Защо?

— Защото ѝ препречваш пътя.

Той се дръпна и Ингрид изхвърча от стаята сякаш я гонеха всички демони на ада. Той затвори учуден вратата.

— От какво я е страх?

— И още питаш? Та ти превзе Сикерн.

— Но не съм ѝ сторил нищо лошо.

— Все пак за малко да изнасилиш горкото момиче.

— Мислех, че тя е господарката.

— Значи предпочиташ мен? — Кира се надяваше гласът ѝ да прозвучи колкото може по-хладно и презрително.

Той се приближи бавно към нея, кръстосал ръце на гърба.

— Не съм сигурен.

— О... — Идеше ѝ да си отхапе езика.

— Ако тя беше господарката, щеше да ми е много по-лесно, след като извърша замисленото, да си отида или дори да избягам.

Кира наведе глава, твърдо решена да не позволи на врага си да я размекне. Говореше приятелски, но сигурно не беше забравил днешната ѝ авантюра, освен това, също като Ингрид и повечето обитатели на замъка, не се съмняваше, че се е хвърлила от кулата.

— Първо преплува реката, после взе гореща баня. — Арин седна в края на леглото и се събу. — Кой начин е по-подходящ за да премахнеш вонята на неверника от благородното си тяло?

— Нито единият, нито другият. Толкова гадна воня не се премахва лесно.

— Предполагам, че постоянно ще се опитваш. — Той свали панталона, после стана и угаси настолната лампа. Обърна гръб на Кира и хвърли наметалото.

На светлината на пламъците тя виждаше силните му мускули и жили, множеството белези. Преглътна конвулсивно. Пак ли ще я изнасили? Но той не се приближи към нея. Вместо това се пхна под кожените завивки и затвори очи. Кира стоеше неподвижна пред огъня. Той не помръдна няколко минути и тя реши че е заспал. За да се убеди, пристъпи тихичко на пръсти към леглото.

— Ако се опиташ да излезеш от стаята или да вдигнеш ръка срещу мен, горчиво ще съжаляваш — закани се той. Клепачите му бяха все така спуснати.

— Според теб какво трябва да направя? — попита объркана. — Да стоя така цялата нощ?

— Щом ти харесва...

— Значи мога да правя каквото си искам?

Той отвори очи.

— Стига то да се харесва и на мен... В леглото ми си добре дошла, разбира се. То е много широко.

— Не достатъчно широко. — Тя се върна при камината и легна върху голямата меча кожа, все така увита в хавлиените кърпи. Твърде късно си спомни, че за пръв път се бе случило миналата нощ точно тук. Потрепери. Дали защото огънят постепенно гаснеше? Или защото езичникът шотландец лежеше съвсем наблизко в леглото?

Сякаш мина цяла вечност. Сигурно най-сетне е задрямал, каза си тя. Стана бавно и го погледна. Откакто превзе крепостта, той не беше спал. Сигурно беше напълно изтощен. Не искаше отново да го разгневи, а само да разбере какво е положението. Има ли страж пред вратата? Ако излезе от стаята, ще я задържат ли?

Отиде на пръсти до леглото, затаила дъх. Арин лежеше на хълбок, с лице към стената. Доста опасно за човек извън закона, помисли си тя. Твърде учудващо за иначе толкова бдителен и

предпазлив мъж. Изглежда беше заел несъзнателно тази поза, загубил от толкова умора способността да разсъждава трезво. Заспал, с успокоени черти на лицето, изглеждаше много по-млад. Трябваше да признае, че има много привлекателно, запомнящо се лице. Раменете му се вдигаха и отпускаха ритмично — дишаше равномерно. Тя изчака няколко дълги минути. Арин не помръдваше. Най-сетне тя се запъти бързо към вратата.

Не го чу да става, усети само мълниеносно движение до себе си. Следващия миг той вече стоеше пред нея и ѝ препречваше пътя — огромен и съвсем гол. Тя отстъпи инстинктивно крачка назад. Но това не ѝ помогна. В будните му светлосини очи прочете отново, че той няма да прояви никаква милост.

— Искях само да проверя дали вратата е затворена — измърмори тя. — Понеже става течение...

— Така ли? — Преди да разбере какво става, той я вдигна високо, занесе я до леглото и я хвърли върху сламения дюшек. После хвана брадичката ѝ, не много нежно. — Ако се опиташ още веднъж, ще те вържа за кревата до края на нощта.

Въпреки болката, която ѝ причиняваше хватката му, тя го гледа предизвикателно, докато той не пусна най-сетне брадичката ѝ.

— Но защо? Не разбирам. Имаш нужда от сън, аз ти преча, а ти не ми вярваш. Защо да не отида в моята стая? Нали вече получи онова, което искаше.

— Млъквай, Кира. Иначе не само ще те вържа, но и ще ти запуша устата.

— Защо ме принуждаваш да остана тук?

— Предупреждавам те, ако си мълчеше повечко, щеше да си много по-добре.

— Извън тази стая няма да продумам вече нито дума.

— Ще мълчиш тук.

— Мога ли само да ти обърна внимание на факта, че след тези напрегнати дни, трябва да се напиш...

— За това имаш право.

— Значи не ти трябва.

— Никога не съм имал нужда от теб, лейди.

— Тогава ме пусни да изляза.

— Знаеш колко съм уморен и въпреки това нарушаваш напразно нощния ми покой.

— Ако ме пуснеш да изляза, повече няма да те безпокоя.

— Не.

— Но...

— Може би се боя, да не се хвърлиш отново в реката.

— Не съм го направила.

— Ех, може и да паднеш без да искаш.

— Това няма да се повтори, кълна ти се.

— И няма да излезеш от тази стая — в това ти се кълна пък аз.

— Бъди благоразумен...

— Ти ще останеш тук, така че да мога да те стигна с ръка.

— Аха! За в случай, че отново те обземе желанието да мъстиш, така ли?

— Напоследък ме изкушават много желания, лейди.

— Вече го забелязах.

— Много повече желания, отколкото можеш да си представиш.

Бузите й пламнаха от кипналата кръв.

— Но именно ти великият завоевател, овладяваш тези желания?

— Предлагаш ми да им дам пълна свобода? Въпреки че изобщо не съм ти казвал какво именно ме привлича? Тъй или иначе винаги успявам да се владея.

Ядосана, тя проумя все пак, че той й се подиграва.

— В такъв случай не бива да ме задържаш тук.

— Да не се боиш от самата себе си, Кира? Страхуваш се да не се събудиш посред нощ, изпълнена от необузdana страст?

Онова, от което тя се боеше, беше странното треперене дълбоко в утробата й, което не можеше да си обясни.

— Повярвай, ти не будиш в сърцето ми никакви желания, само гняв и омраза. По болезнен начин разбрах на какво си способен. Ти превзе моята крепост и ме изнасили. Затова прости ми, че се боя да не ми връхлетиш отново.

— Ако най-сетне млъкнеш и благоволиш да ме оставиш на мира, ще можеш да се чувстваш в пълна безопасност. — Сега гласът му вече не беше подигравателен, а предупреждаващ. Капнал и гневен, той гледаше втречено Кира.

Съзнанието колко е безпомощна разпалваше яда ѝ. Сви ръце в юмруци и стисна зъби.

На врага ѝ не му липсваше самоувереност. Той изпълзя преспокойно през нея, за да легне в другия край на кревата. Когато голото му тяло докосна ръката ѝ, тя цяла се сви.

Но той се изтегна до нея, без да я докосне повторно, и затвори очи. Това обаче нищо не значеше. Както вече бе разбрала, той виждаше и през спуснати клепачи.

Известно време цареше пълна тишина, после Кира наруши мълчанието.

— Все още не проумявам защо всъщност да не мога да спя в собствената си стая?

— Налага ли се да разраня тези сладки устни като ти натикам кърпа в устата?

Тя му обърна ядосано гръб и се уви в кожена завивка. Ръката ѝ се плъзна под възглавницата и напипа дръжката на ножа, който Ингрид ѝ бе оставила. Може би щеше да заспи спокойно ако усеща оръжието в ръката си?

Но не можа да заспи. Близостта на Арин я тревожеше. След малко се обърна внимателно към него. Смаяна видя капчици пот по челото му. Той дишаше тежко, после се обърна и изкрещя:

— Не!

Изведнъж посегна към нея с широко отворени очи. Обзета от смразяващ страх, тя извика високо и извади ножа изпод възглавницата. Гласът ѝ му помогна да дойде на себе си, ярост прогони болката, която разкривяваше допреди миг лицето му.

— Проклетата английска вещице! — изруга той и впи пръсти в раменете ѝ.

— Пусни ме! — изсъска тя и вдигна ножа. — Предупреждавам те.

Но той изобщо не я слушаше. Вместо това се нахвърли върху нея. Инстинктивно и с единствената мисъл да остане жива, тя насочи острието към гърдите му. Той се отдръпна мълниеносно и стисна толкова яко китката ѝ, че ѝ се стори костите ѝ ще се счупят. Опита се, задъхана, да се освободи.

Той изтръгна със силните си пръсти ножа от ръката ѝ и тялото му я притисна към сламения дюшек. Тя се опитваше отчаяно да си поеме



дъх, отблъскваше безрезултатно тежкото му тяло което изтласкваше въздуха от дробовете ѝ.

След известно време той се надигна и коленичи над нея. Бедрата му я държаха в желязна хватка, беше стиснал здраво и китките ѝ. Тя го гледаше с растящ страх. Достатъчно често беше предизвиквала гнева му, но този път явно беше прекалила, въпреки че с ножа го беше нападнала инстинктивно. Несъзнателно и без зла умисъл. Просто се опита да го отблъсне, ужасена от неговия кошмар. Но той нямаше никога да я повярва, че е искала само да се защити, докато той води битка с някакъв демон.

Кинси, разбира се. Демонът е Кинси.

— Не! — прошепна тя. — Моля те!

Само усещаше погледа му, защото огънят беше угаснал, а нощта бе тъмна като в рог.

— За какво се молиш? — попита той тихо.

— Не ме убивай...

— Виж ти! Искаше да забиеш нож в гърлото ми, а аз трябва да те пощадя? Предказаха ми, че ще положиш всички усилия за да ме убиеш. Само че, откровено казано, не предполагах, че си толкова глупава.

— Не съм глупава и не исках...

— Ако не си искала, сигурно нямаше да вдигнеш нож срещу мен.

— Кълна ти се...

— Престани да лъжеш! — прекъсна я гневно той. — Кажи ми по-добре защо Дароу напусна замъка — да се бие, или просто да избяга от непрекъснатото ти дърдорене?

— Колко жалко, че не те прободох! — Още същия миг съжали за думите си. Господи, трябваше ли да разпалва гнева на този мъж, който я държеше във властта си.

Затворила очи, тя очакваше отмъщението му. За нейно учудване той стана от леглото и тя го чу да се разхожда из стаята. Отвори колебливо очи. След няколко минути той се върна. Държеше в ръка един от дългите кожени ремъци, с които се връзваха металните части на бронята му.

Кира се дръпна чак до резбованата горна табла на леглото. После се опита да скочи. При това завивките се свлякоха от тялото ѝ. Арин видя това, но се престори, че не забелязва. Притисна я безмилостно

към възглавниците, обвини ремъка около китките ѝ и я върза за единия край на кревата.

— Не, моля те, недей! — умоляваше го тя отчаяна и се опитваше да се освободи. — Повярвай, не исках да те убия. Но ти ме нападна.

— Лъжеш!

— Така е...

— Да приключим със спора. Капнал съм и искам най-сетне да поспя.

— Би могъл, ако беше сам. Чуй ме, наистина не исках да те убивам. Ти сънуваше и изведнъж се нахвърли върху мен. Помислих, че ще ме пребиеш...

— И тогава вдигна мълниеносно ножа, вече отдавна готов под възглавницата.

— Но аз не исках... — Тя замълча. Усещаше прекалено осезаемо неговата близост, голото му тяло до нейното, пламъка който той палеше в нея, въпреки волята ѝ. Без кърпите беше съвсем незащитна и напълно в негова власт. Почувства се унижена, защото усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Мразеше се задето не го мразеше. Всяко движение на ръцете му, на бедрата му до нейните беше болезнено насилие над нейните чувства, но тя не желаше да се брани.

— Така вързана няма да мога да спя — прошепна.

— Твой проблем, лейди. — Той се дръпна от нея и се извърна.

Така поне не ѝ се налагаше да понася допира му, който така я смущаваше. Задърпа ремъка. Ще успее ли да освободи ръцете си от примките? Не, невъзможно.

Лежеше отчаяна и безпомощна. В студената нощ, без кърпите и кожите, тя се разтрепери. Но не се решаваше да безпокои Арин. Ако се събуди още веднъж от лош сън, може би наистина ще я удуши.

Трепереше все по-силно, зъбите ѝ тракаха.

Изведнъж той стана и тя се вцепени. Но после разбра, че само е отишъл до камината, да сложи няколко цепеници и да ги запали. На червеникавата светлина виждаше широките му рамене. Беше клекнал пред пламъците и чакаше всички цепеници да пламнат. Най-после се върна в леглото.

— Така по-добре ли е? — попита.

— По-топло е — отговори тя тихо.

Той я зави с кожи.

— Повярвай, не исках да те убия — прошепна тя.

— Може и да ти повярвам — утре. Сега съм наистина капнал и не желая да рискувам.

— Ти сънуваше...

— Възможно. Много често сънувам.

— Съжалявам.

— Задето се опита да ме убиеш?

— Глупости! — протестира тя ужасена. — Никога не съм го искала! Искам да кажа, че станалото в Хоук'с Керн... ужасната смърт на съпругата ти...

— И понеже ми съчувстваш, трябва да те развържа, така ли? — попита той.

— О не, и така съм много добре — каза тя с подигравка.

— Тогава всичко е наред... Съжалявам, но не мога да те развържа. Само глупак може да е толкова лекомислен.

Когато протегна ръка към нея, тя цяла се сви. Но той само придърпа завивката чак до брадичката ѝ. После мина от другата страна и си легна.

Поне нямаше вече да трепери. Беше уморена до смърт, а той не беше стегнал силно ремъците и те не се врязваха болезнено в китките ѝ. Само след минута тя вече спеше.

Този път сънуваше Кира — обгърната от нещо топла и меко. Загърната в завивките, тя се наслаждаваше на усещането, че я галят. Кожата сякаш се плъзна бавно по шията ѝ, по гърдите, по корема. В жилите ѝ сякаш течеше огън — изкусителен, нестихващ.

Отвори объркана очи и видя широките гърди на Арин. Вече не беше вързана за леглото. Беше я развързал, изглежда, докато е спала. Сега ръката ѝ лежеше на гърдите му, а кракът ѝ на неговите бедра. Тя се притисна към него, сякаш беше неин любовник от цяла вечност. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в гъстите къдрави косми на гърдите му. На бедрото си тя усети нещо треперещо, но не желаше да разбере какво е...

Беше я прегърнал през раменете. Изглежда беше взела в съня си ръцете му за кожената завивка. Арин сигурно е буден от известно време. Странно, но той продължаваше да я гали. Заравяше пръсти в косата ѝ, тялото му се притискаше към нейното.

Когато се опита да го отблъсне, той я притисна още по силно към себе си.

— Може би си помисли, че до теб лежи Дароу?

Усети как се изчервява. За щастие той не виждаше лицето а само главата ѝ. Наистина ли вярва, че би се притискала в съня си с такова удоволствие към Дароу? Какъв глупак... Отново се опита да се освободи, но не успя. Вместо това от усилията ѝ ставаше все по-горещо.

Онова, което се случи между тях, не биваше да се повтаря... Въпреки това изпита изведнъж палещо желание да докосне Арин, да опознае тялото му... Не, трябва да се брани с всички сили от това. Дължеше го на честта си. Но той не я пускаше и тя усещаше гнева, напрегащ мускулите му.

— Реши, че е Дароу, нали? — попита дрезгаво той.

— Това има ли значение за теб?

Той я обърна по гръб и се наведе над нея.

— Може да съм просто любопитен. По начало един мъж може да спи с всичко, което е топло и меко.

— Включително и с овце... Както чувам, планинците имали особена слабост към тези животни.

— Какво ли не приписваш на горките планинци! Аз пък съм чувал, че английските крале особено много обичали овце, като се почне още от първите Плантагенети. Впрочем, аз не съм истински планинец, въпреки че редом с мен яздят много хора от планините. Досега никой не е твърдял, че водим овцете със себе си. Но ти трябва да отговориш най-сетне на моя въпрос. Наистина ли сънува своя годеник?

— Би ли ме пуснал?

— Не. Отговори на въпроса ми, лейди. Така предизвикателно се притискаше към мен. Затова съм любопитен. Копнееше за Дароу, нали?

— Колко смешен разговор...

— Той привлича ли те?

— Пусни ме!

— След като отговориш на въпроса ми. Трябва ли една жена да се чувства привлечена от един мъж, за да спи с него?

— Що за абсурден въпрос! Повечето жени биват омъжени от своите бащи или от господарите си за мъже, от които се отвращават. Или...

— Или какво?

Кира поклати глава.

— Кажи, тогава ще зная дали лъжеш.

— Или... биват просто изнасилени от чужденци — продължи колебливо тя. — Чувала съм също, че много нещастни годеници трябвало да прекарат брачната нощ в обятията на своите господари, защото Едуард е позволил на лордовете си да използват в Шотландия тъй нареченото право на господаря.

Правото на господаря. Според този феодален обичай земевладелецът имал право да прекара първата нощ с годениците на своите арендатори. Едуард върнал обичая в Шотландия, навярно за да допринесе за постепенно измиране на шотландците. Кира изгледа притеснено Арин. В сегашното й положение несъмнено беше грешка да му напомня за злодействата на английския крал и така още повече да го разгневи.

Той отвърна замислено на нейния поглед и, странно, но тя се запита как ли биха се развили отношенията им, ако се бяха запознали при други обстоятелства.

— Пусни ме най-сетне. Отговорих на въпроса ти.

— Не, не си. За Дароу ли ме взе?

— Как бих могла, след като изобщо не знаех, че сънувам? — отговори ядосано тя.

— О, лейди, за любовния акт е нужно много повече от... — Очите му се присвиха и тя остана с впечатлението, че не казва каквото мисли... — освен единствено любовният акт. Сигурно знаеш. Въпреки че си успяла да запазиш невинността си, събрала си известен опит. И тъй като беше достатъчно саркастична, за да споменеш овцете, явно се ориентираш добре в царството на любовта.

— Какво всъщност очакваш от мен?

— Искам да открия истината за теб.

— Но аз нямам какво да ти кажа. Или искаш да изтупаш от мен истината с бой?

— Има и други начини. Да видим... Знаем какво Дароу не е правил с теб. Та с какво сте се занимавали? Коварен, алчен човек и неговата красива годеница в крепостта, която той ще придобие. Доста отдавна сте сгодени. Проявявате търпение докато получите благословията на свещеника? Съмнявам се. Какво се е случило между вас?

— Нищо...

— О, прекалено стеснителна си, за да ми опишеш станалото. Нека ти помогна. — Той прокара бавно пръст по бузата ѝ. — Докосвал ли те е по този начин? — попита най-учтиво. — А да те е целувал така? Преди да осъзнае намерението му, той притисна уста към нейната и я накара да отвори устни; от тази целувка цялото ѝ тяло пламна. Гордостта ѝ повеляваше да се брани.

Но силата на Арин победи гордостта. Държеше здраво брадичката ѝ. Целувката беше учудващо нежна и тъкмо затова атакува още по-силно нейните сетива. Езикът му изследваше бавно устата ѝ, играеше си с нейния, който също започна да се движи. Само за да си намери някъде място — убеждаваше се припряно Кира. Но причината беше друга. Тя искаше да го вкуси, да вдиша миризмата му, която ѝ

харесваше не по-малко от тежестта на неговото тяло, покрило нейното, харесваше докосването на ръцете му.

Беше щастлива, че е желана с толкова любов, чувствено и интимно — усещането ѝ беше непознато. Не беше и помисляла, че ще копнее за това...

*Смешно!*

След смъртта на съпругата си, сигурно беше целувал все така примамващо безброй проститутки. Някои мъже се развличали дори с овце.

Защо бруталният глас на разума не накара подлудяващите емоции да замлъкнат? Защото целувката беше толкова нежна и изкусителна. Сякаш Арин беше омагьосан от нея и я желаше все по-страстно...

Не ставай глупава, опита се да се вразуми. Не му се поддавай! Но не го стори. Каква беше тази лудост? Трябваше да мрази този мъж, поне също толкова силно, колкото се отвращаваше от Кинси. Съпротивлявай се, отблъсни го, не си позволявай подобни усещания... Този глад... Колкото и да се противеше трябваше да признае, че целувката му е запалила огън в кръвта ѝ.

Той изведнъж стана, прокара пръст по бузите ѝ, разбра че тя плаче и го изтълкува погрешно.

— Значи го обичаш — каза с безразличие.

*Кинси ли?* Само като си помислеше за него и по гърба ѝ полазваха тръпки.

Той стана припряно от леглото, сякаш беше видял чумни петна по тялото ѝ, отиде бързо до умивалника и наля от каната вода в легена.

Дали се канеше да избяга? Толкова отблъскваща ли е, та този мъж, който имаше пълна власт над нея, иска да се махне? Само след няколко минути той вече се беше облякъл и излязъл от стаята.

Арин беше бесен и не знаеше защо. Кира притежаваше очевидно дарбата да го дразни и беше направо смешно, че не може да я постави на място. Не, наистина не бива да си блъска главата заради нея. Тази малка глупачка, готова да скочи от високата кула, подтикната от желанието да предупреди любимия си Дароу за опасностите, които го дебнат в Сикерн — та тя не значи нищо за него. Трябва да я върже за кол на сред двора, да струпа наоколо ѝ дърва и да ги запали. Но нали всъщност изобщо не се съобразява за нищо с нея.

В залата срещна Рейгуър, който беше възложил на хората си различни задачи. Един каменоделец тъкмо поправяше срутената стена на източната кула.

— Изглежда това с дамата наистина е било нещастен случай, Арин.

— В такъв случай защо, щом ме зърна, се опита да отплува по-надалеч от мен?

— Тя е наша пленница. На нейно място ти какво би направил?

С тези думи Рейгуър искаше да оправи настроението на приятеля си.

— Остави това. Ти говори ли с Джон?

— Да. — Рейгуър се озърна, за да се убеди, че са сами в залата. После добави: — Уолъс смята, че можем да нападнем англичаните и да ги победим.

— Да, време е.

— След две седмици ще идем при него и той ще ни обясни плана си.

— Ако силите на Андрю де Морей се присъединят към нашите...

— Очите на Арин светнаха.

— Да, но шотландските благородници са все още против нас.

— Те са загрижени единствено за земите си. С обединени сили можем много да постигнем. Този замък е наш. И Уолъс вече превзе много крепости, а Андрю още повече на север. Само защото Бейлиъл абдикира, оцелелите от мъстта на англичаните са обявени извън закона. Досега не сме яздили под едно знаме. Съберем ли веднъж голяма сила, хората от клана Брус, не ще и дума, ще се дръпнат от нас, от страх Едуард да не откаже на Робърт шотландската корона. Но народът е с нас. Ако на Уолъс му се наложи да бяга, неговите привърженици ще го скрият. Мъже и жени са готови да умрат за него. Той самият няма какво да изгуби или да спечели, освен живота си. Затова всички го следват. Силата му е в любовта към тази страна, в готовността му да умре за Шотландия. А това има по-голямо значение от всички титли, Рейгуър.

— Не ще и дума.



— Трябват ни мъже, готови да се бият за вярата и за страната си. Но ако искат да победят на бойното поле, те трябва да свикнат и на дисциплина. Затова трябва да се заемем с обучението им.

— Ти командваш отряд от безукоризнени рицари, Арин.

— За да притиснем англичаните, нашите бойци трябва да владеят всестранно бойното изкуство.

— Добре тогава, ще ги обучим.

— Точно така. — Арин мълча известно време замислен после продължи: — Трябва да действаме много предпазливо. Джон вече знае, че трябва да внимава какво приказва. Ние с теб също ще обмисляме добре какво да кажем. Нашите замисли трябва да си останат в тайна.

— Защо?

— Защото Селкъркската гора е само на няколко мили оттук. Кое то значи, че на разни предатели не им се налага да препускат много надалеч, за да открият Уолъс още преди да е готов за сражение.

Рейгуър кимна.

— Не се тревожи. Няма да издрънкаме нищо.

— Свикай заедно хората от Сикерн и тези от нашите, които в момента не са заети. Ще идем на Северната ливада да видим бива ли ги да въртят меча.

— Добре, Арин. Да не забравя, свещеникът ми предложи да погребем мъртвите по залез слънце. Увиха труповете в чаршафи и ги отнесоха в гробницата. Въпреки това скоро ще почнат да се разлагат.

— Съгласен. Ще им направим погребение, достойно за християни. Така англичаните, които искаха да завладеят Шотландия, ще лежат в шотландска земя.

— Шотландия ще бъде наша.

— Ако ли не, поне ще умрем за това.

Когато Ингрид отиде при господарката си, я придружаваха Гастон и други слуги, пренасящи скринове с дрехи от стаята на Кира в източната кула.

Камериерката с тревога попита къде е господарката й. После потъна в мрачно мълчание, вместо да кълне, както обикновено, езичниците-завоеватели. Кира взе гореща баня, а Ингрид й изми косата с розова вода. Цял час реса пред камината влажните къдрици. После

помогна на господарката си да облече златиста фуста и светложълта рокля, поръбена с кожа на ръкавите и полите.

За свое учудване, Кира се чувстваше отново като господарка на Сикерн. Също както приживе на баща си, когато беше сигурна че той ще избере бъдещия ѝ съпруг. Не бе поискал да я омъжва още дете. Но тя знаеше, че Едуард много отдавна е решил, че богатата наследничка на обширните земи на Сикерн ще е добра партия за Кинси Дароу, неговия безскрупулен лакей. Все пак уреди годежа едва след смъртта на баща ѝ. Какво ли щеше да стане ако баща ѝ беше още жив? Сигурно щеше да се бори за нея и щяха да го убият: англичанин, но предател, пренебрегнал васалските си задължения спрямо Едуард.

Ингрид и слугите излязоха от стаята. Кира се разхождаше нагоре-надолу без да спре, като птиче в кафез, ядосваше се на себе си, защото не преставаше да мисли за Арин. Изчерви се, когато си призна, че щеше да е по-добре, да беше забравила тази заран за гордостта си и не му се бе противила. Но той ѝ бе обърнал гръб и тя бе останала сама, изпълнена с пламенни желания...

Не можеше да продължи да се измъчва от тези мисли. Изтича до вратата и широко я отвори. Разбира се, че я пазят. Какво друго е очаквала? Джей Макдоналд стоеше пред вратата откъм крепостната стена.

— Тъкмо при вас идвах, милейди.

— О!

— Довечера ще погребем мъртвите. Церемонията скоро ще почне. — Той ѝ предложи учтиво ръката си, тя я пое колебливо и двамата слязоха по стълбата.

В залата Гастон и още неколцина слуги слагаха масата за вечеря. Кучетата бяха налягали пред запалената камина в очакване на кокалите и остатъците от месото, които щяха да им хвърлят.

— Елате, милейди. — Кира последва Джей в двора. Там неговият кон стоеше до нейната оседлана кобила. Едно от конярчетата на Арин държеше животните за юздите.

Тя яхна кобилката и погледна въпросително Джей.

— Не се ли боите, че мога да препусна към гората?

— И да сте го намислили, не ме интересува, милейди.

Едва сега тя зърна Арин, спрял с бойния си кон пред подвижната врата на крепостта.

— Отец Кориган ще погребее мъртвите, Кира — обясни той. — Ела с нас. Душите на покойниците сигурно ценят високо молитвите ти.

Как можеше един глас да звучи едновременно толкова приятелски и така подигравателно?

Ядосана, тя препусна пред Джей към Северната ливада. В момента беше безсмислено да се опитва да бяга. Беше се събрало голямо множество — селяни, ковачи, рибарски жени, — за да присъстват на християнското погребение на мъжете, намерили смъртта, бранейки своята господарка.

Трябваше да бъдат погребани, разбира се, и труповете на англичаните от отряда на Дароу, които се бяха опитали да я спасят.

Тя препусна покрай Арин и той я последва до края на гората, където от край време беше гробището, още откакто Вилхелм Завоевателят беше нахлул в Англия, за да промени света.

Отец Кориган беше сложил тържествените си одежди. Увити в чаршафи, англичани и шотландци не можеха да бъдат различени едни от други.

Без да поеме подадената за помощ ръка на Арин, Кира слезе от коня, присъедини се към дошлите за погребението и се усмихна на радостните поздравии. През всички тези години тя бе споделяла заедно с баща си живота на хората от селото. За него отговорността на господар беше винаги по-важна от титлата. Бяха присъствали на майските танци, на кръщенета, сватби и погребения. В празнични дни Кира миеше смирено краката на най-бедните арендатори и всеки ден носеше храна на старци, грижеше се за ранени и болни.

Познаваше тези хора откакто беше човек и сега беше щастлива отново да ги види.

— Милейди!

— Я вижте — лейди Кира!

Спомняше си много от лицата — на арендатори, слуги, занаятчии. Поздравяваше приятелски всички наред и мнозина докосваха дрехата ѝ, докато минаваше между тях. Личеше, че се опитва да почерпи от близостта им сили, смелост и утеха. Погали по лицето дете, рамото на стар мъж, ръката на една майка.

Опрян на бастун, към нея се приближи, куцукайки, селянинът Алистър.

— Тези безбожници ли ви наредиха така? — прошепна тя.

— Не, добре съм, милейди — отговори той и се изчерви от притеснение. — Вчера бягах от шотландците и паднах в реката.

— Сигурна съм, че скоро ще оздравеете. Постъпили сте правилно, като сте се опитвали да избягате. Не сте въоръжени, как да се борите с врага?

— Щеше да е невъзможно, лейди Кира. Няма да се опирам дълго на този бастун — увери я той и се усмихна.

— Много се надявам. — Тя изгледа колебливо селянина и се позамисли дали да му каже, че завоевателите няма да властват дълго в Сикерн и скоро ще трябва да отстъпят пред силите на Едуард. Но не каза нищо, обзета от внезапен страх.

Отец Кориган пристъпи към трупове и каза, че всевишният посреща с отворени обятия всички, които вярват в него. С проникновен глас подхвана традиционните латински слова на погребалния ритуал, помоли се за енорията, за шотландския народ, за мъжете, загинали в бой. После мина от труп на труп, поръси със светена вода и прекръсти всеки от тях.

Положиха внимателно мъртвите в изкопаните гробове. Мирисът на прясна пръст се носеше във вечерния въздух, лееха се сълзи, чуваха се вопли на висок глас. Когато и последният боец бе погребан, облак закри залязващото слънце. *От пепел сте и на пепел ще станете. От прах на прах.* Погледът на Кира се спря на разстроеното лице на Арин. За него тази сцена беше може би много по-радостна от онази, която бе сварил в Хоук'с Керн след клането на Дароу. В Сикерн трупове не бяха овъглени и след естественото си разлагане щяха да се слеят с пръстта.

*От прах в прах...*

Свещеникът каза последна молитва за душите на умрелите а после се обърна към живите.

— Вървете си в мир!

Необичаен епилог в тези времена на кървави сражения, помисли си Кира.

Видя объркана, че Арин се приближава към нея, отстъпи назад и побягна към кобилата. Вече се беше метнала на седлото, когато той я настигна и хвана юздите.

— Искаш ли да вечеряш с нас? — попита той учтиво.

С голямо удоволствие би дръпнала юздите и би препуснала в галоп.

— Даваш ли ми право на избор?

— Откровено казано много бих желал да си до мен. В случай, че си замислила ново бягство. Денят беше дълъг и не съм в настроение за лов на бегълци.

— Ако имам правото да реша...

— Разбира се. Можеш да получиш вечеря или да не я получиш. Впрочем има нещо, за което искам да те попитам — всички твои хора ли те обичат толкова силно както тези тук, дошли за погребението? А войниците, преминали на наша страна, които сега се хранят в залата заедно с нас? Колко сърдечно те поздравяваха всички тук, на гробището. Личи, че им липсваш. Сигурно си обичала да бъдеш сред тези хора.

Тя се наведе с усмивка от седлото.

— Ще имаш ли по-силно влияние върху моите хора, ако създам впечатлението, че понасям твоето присъствие?

— Та ти отдавна го понасяш, лейди. — В очите му сякаш се отразяваше кобалтовосиня светлина и те изглеждаха почти стъклени. — Освен това ми позволяваш много повече.

Със спуснати клепащи, тя се опитваше да овладее коня и да издърпа юздите от ръката на Арин, но, разбира се, не успя.

— Погледни ме! — заповяда той.

Тя се подчини против волята си, стиснала устни.

— Не бери грижа — продължи той. — Каква власт притежавам тук, в Сикерн, изобщо не ме интересува. Защото няма да остана.

— Каква полза тогава да превземаш крепост, която не можеш да задържиш?

— Със Сикерн нямам какво да правя. Тук само събирам нови сили. Скоро ще се махна.

— След като ограби всичките ни припаси и богатства?

— И всичките ви мъже, Кира. О, да, в твоя замък взехме богата плячка.

С учудване Кира усети, как в нея се надигат нови страхове. Не бе споменал нито дума за нея. Значи ще я ограби, а после просто ще изчезне. Господството над Сикерн не го привличаше, защото тъй или иначе нямаше да го отстои от Едуард.

— Какво значение може да има дали ще се появя в залата за вечеря или не?

— Както току-що споменах, искам да ти попреча да избягаш още веднъж. Въпреки че съм твърде уморен, ще се наложи да те преследвам. Ако се стигне до сблъсък, възможно е и да те нараня.

— Ако ме стигнеш...

— Представа нямаш колко добър кон яздя.

— Кобилата ми е бърза като вятъра.

— Вярвам — усмихна се той.

Дали не иска да ѝ открадне и коня? Кобилата не го ли интересува повече от нейната господарка? Размисляше дали да не забие колене в хълбоците на животното и да използва силата му за да издърпа юздите от ръката на Арин? И този път той сякаш прочете мислите ѝ.

— Не го прави!

— Защо не?

— Защото горчиво ще съжаляваш.

— Моля те, не ми вземай кобилата, когато решиш да напуснеш Сикерн...

— Молиш ме? Тази дума в твоите уста? Да се чуди човек...

— Казвала съм ти я доста често.

— При други обстоятелства.

Бузите и пламнаха.

— Колкото и странно да ти се струва зная тази дума много добре. Не мога да те възпра да не ограбиш замъка. Но моля те, не ми взимай коня!

Той не отговори.

— Вечеряй с нас в залата, Кира. Седни до мен като достойна господарка на замъка. — Тя го изглежда мълчаливо и той въздъхна. — Не може да ти е чак толкова трудно да се решиш. Ако побегнеш и препусна подире ти, ще се отърколим в прахта, роклята ти ще е съсипана, ще се почувстваш унижена, възможно е дори да се нараниш. След това аз ще съм в отвратително настроение. Няма съмнение, че през дългата нощ ще си изкарам яда на теб. А когато си тръгна от Сикерн, непременно ще отведе кобилата ти.

— Кога ще стане това?

— Не бързай да се радваш — ще поостана достатъчно дълго, за да превърна, ако реша, живота ти в ад.

— Искаш или не, всякак ми носиш нещастие.

— Ако се постарая и съзнателно, ще стане още по-зле.

— Добре, може и да сляза в залата за вечеря... Но ще ми обещаеш ли да не ме измъчваш прекалено много и да ми оставиш коня?

— Обещавам ти да поразмисля. Хапни с нас в залата, дръж се приятелски и любезно. Както чувам, можеш да бъдеш направо очарователна.

— Опитваш се да ме подкупиш?

— Останала си с такова впечатление?

Тя му се усмихна кисело.

— Не се продавам.

— Значи си се сгодила драговошно за Кинси Дароу — забеляза той и отговори безмълвно на погледа ѝ.

Тя сигурно никога нямаше да разбере какво си е помислил и се усети като в капан.

— Никога не бих се продала.

— Колко интересно, лейди... Но аз не те подкупвам, само те съветвам. Притеснява ме, че не виждаш разликата.

— Ами ако умениято ти да убеждаваш в моя случай се окаже безсилно?

— Предпочиташ ли да си седиш в стаята на кулата, заключена и с резе на вратата?

— Там поне имах приятна компания — самата себе си.

— О, сега пък ме обиждаш.

— Ако всички врагове само се обиждаха взаимно, нямаше да сме на гробище.

— Вярно. Та какво ще правим сега, лейди? Да пусна юздите и да рискувам да побегнеш или да се въздържа? За щастие имам и трета възможност. — Без да пуска юздите, той се метна пъргаво на седлото зад нея и заби пети в хълбоците на кобилата.

След малко вече бяха в двора. Арин слезе, после я прегърна през кръста, помогна ѝ да стъпи на крака и си тръгна.

Тя остана сама на хладния вечерен въздух. Наоколо ѝ мъжете слизаха от конете, конярчета поемаха жребците. Няколко занаятчийи обсъждаха работата си по възстановяването на крепостта, един рицар обясняваше на младия си оръженосец, че такъмът му трябва да се

закърпи. Мъртвите бяха погребани, сълзите — изплакани, животът продължаваше.

— Мога ли да ви придружа до крепостта, милейди?

Кира се обърна към Джей. Той ѝ кимна усмихнат. В очите му прочете неизречен с думи въпрос.

— Да, Джей. — Тя го хвана под ръка и го последва към портата за вътрешния двор.

— Съжалявам, че ваши войници трябваше да загинат в битката — каза той.

— Мислите ли, че трябваше да минат без бой на ваша страна и да предадат Едуард?

Той се престори тактично, че не е чул въпроса.

— Загубихте малко мъже, милейди, както и ние.

— Да, по моя заповед повечето се предадоха.

— За щастие решили сте да предпочетете милосърдието.

— Ако войската на Дароу беше тук...

— Битката можеше да има друг край. Кой ли може да каже? Мислите ли, че е знаел, че сме достатъчно силни, за да превземем крепостта?

Тя изпита странно притеснение.

— Разбира се, че не. В противен случай едва ли щеше да напусне крепостта.

Междувременно бяха влезли в залата. На голямата маса бяха сложени блюда с дивечово и говеждо месо, риба и пилета. Гастон явно много се беше постарал. Всички ястия бяха красиво гарнирани със зеленчуци и горски плодове. Вече насядалите рицари на Арин разговаряха оживено. Джей заведе Кира при двата празни стола в горния край на масата.

— Дали да не седна на друго място — предложи тя. — До сега не съм имала възможност да разговарям с вашите спътници.

— О, лейди! Значи си тук! Колко мило, че се съгласи да ни ощастливиш с присъствието си. — В дълбокия глас се долавяха предупреждаващи, подигравателни нотки.

Тя се обърна смутено към Арин, който ѝ сочеше подканващо един от двата празни стола.

— Тъкмо обясних на приятеля ти, че бих предпочела да седна някъде другаде.



— Но твоето място е тук.

— Откакто ти превзе крепостта, това почетно място вече не ми принадлежи. Освен това с удоволствие бих се запознала с хората ти.

Той ѝ приближи единия от столовете.

— Колко добре би желала да ги опознаеш, Кира?

Тя седна неволно и усети, че силно се изчервява. Защо съм толкова послушна? — запита се гневно. Защо не избързах с високо вдигната глава към противоположния край на масата...

Арин седна до нея.

— Би трябвало, може би, да се задоволиш с това да опознаеш по-добре мен.

— О, боя се, че вече те познавам прекалено добре.

— Странно, аз пък имам чувството, че изобщо не те познавам.

— Защото не си правиш труда. Като един велик завоевател ти идваш и си отиваш когато ти скимне.

— Е да, така е. Глътка вино? — Той посегна към гарафата и напълни чашата, сложена между тях.

— Да, моля. Доброто вино притъпява сетивата.

— Но може и да ги изостри.

Тя вдигна с треперещи пръсти чашата към устните си. Въпреки че виното беше изстудено, странна топлина премина през тялото ѝ.

— Оставам някак с впечатлението, че не знаем нищо един за друг, Кира — отбеляза Арин.

— Възможно. Но ти със сигурност не си дошъл в Сикерн за да ме опознаеш.

— Наистина не съм. Но сега съм тук и смятам, че би трябвало да научим повечко един за друг. Тази заран поразсъждавах над този въпрос.

— Сериозно? Не съм го очаквала. Ти толкова внезапно изчезна. Защо бързаше толкова? Да си намериш овца? — Още следващата секунда съжали за думите си. Престори се, че се занимава с говеждото. Какво, по дяволите, я подтикна да изтърси подобно нещо? Усещаше погледа на Арин и се въоръжаваше срещу пристъп на ярост. Но напразно очакваше гневен изблик. Когато му хвърли кос поглед, усмивката му ѝ подсказа, че той се забавлява.

Неочаквано той се наведе към нея.

— За бога, лейди! Да не си изревнувала при мисълта, че мога да те зарежа заради някаква овца?

— Да те ревнувам? Винаги съм съчувствала на клетите овце.

— Разбира се, че никога не бих те зарязал заради овца.

Кира реши да не обръща внимание на собствените си притеснения, сложи късче месо в уста и бавно го задъвка. Преглътна хапката и отговори хладно:

— Не бива да ме глезиш с толкова рицарски комплименти, Арин. Иначе току виж съм си въобразила, че съм за предпочитане пред едно топло, меко животинче.

Той посегна засмян към чашата, в същия миг, в който и Кира и я стисна за китката.

— А сега край на вечерята.

— Но ние едва почнахме...

Той стана рязко, дръпна я да стане от стола, който шумно се прекатури. Глъчката стихна, всички погледи се отправиха към двойката начело на масата.

— А сега ви казвам лека нощ, приятели! — извика Арин. — Дамата и аз решихме да се оттеглим. Моля ви, насладете се на чудесната вечеря. Скоро ще се наложи да се лишите от вкусни ястия. През предстоящите ни оскъдни времена ще си спомням с болка за чудесните дни в Сикерн.

Безкрайно унижена, Кира едва си поемаше дъх. Всички рицари се бяха втренчили в нея и знаеха... В отчаянието си искаше да грабне чашата и да плисне виното в лицето на Арин.

Но той сякаш отново прочете мислите ѝ. Стисна със стоманени пръсти китката ѝ.

— По-добре не го прави, лейди.

— Трябваше ли да ме изложиш пред всички тези мъже?

— Сторих ли го? — Изразът на очите му ѝ напомни за първата им съвместна нощ и пулсът ѝ се ускори.

Той я вдигна без усилие на ръце и я понесе към стълбата. Тя не се съпротивляваше, защото само би влошила мъчителната ситуация.

Той изкачи забързан и нетърпелив стъпалата и не остави никакво съмнение в намеренията си.

— Лорд Дароу!

Кинси Дароу се намираше в залата на Клайтън, едно от помалките имения. Докато беше жива норвежката принцеса единственият собственик на тези земи, един вироглав, раздразнителен старец от клана Макдоналд, беше посветен в рицарско звание.

Той никога не се беше клел във вяност на английския крал. Когато Дароу пристигна тук с отряда си, взе да твърди че клетвата била положена и сър Тиг Макдоналд бил вписан сред васалите на Едуард. А тъй като е извършил предателство, трябва да умре. Силен като мечка, старият мъж оказа съпротива и уби шестима англичани. Бог им бе свидетел — бойците на Кинси жестоко си отмъстиха. Докато сър Тиг висеше полумъртъв, обесен на едно дърво, те го изкормиха и го кастрираха. След което го удушиха със собствените му черва. Найсетне му отсякоха главата. Сега тя стърчеше на едно копие, забито пред дома.

Кинси Дароу заповяда да бъдат избити само половината от хората на сър Тиг. Знаеше вече от собствен опит — ако изтреби цялото село, нямаше да има кой да обслужва него и хората му. Беше убеден, че местните жители са до един слабоумни кретени, които хабер си нямат за конфликта между Англия и Шотландия. Това парче бедна земя се състоеше от няколко ниви и ливади, из които пасяха шепи говеда и овце. Но поне къщата беше чиста и добре поддържана. Не заслужаваше, разбира се, толкова разточителна военна акция. Все пак, старият лорд беше васал на графа на Харингфорд, който искаше да стресне останалите. Натовари Кинси с тази задача. Графът наблюдаваше притеснен шотландския патриотизъм, който се разрастваше с ужасяваща бързина.

Сега, след смъртта на сър Тиг, неговите хора стояха като замаяни в залата. Някои жени плачеха. Не принудиха хубавата му тъмнокоса дъщеря да става свидетелка на мъките на баща си. Тя веднага разбра какво означава станалото в нейния дом. В нощта след клането стана

приятна компаньонка на Кинси в неговото легло. Защото искаше да остане жива. Изигра блестящо ролята, която той ѝ беше отредил.

Може би дори се беше зарадвала на идването му. Не беше националистка и той реши, че е амбициозно младо същество, което се надява с негова помощ да се издигне в обществото.

— Лорд Дароу!

Когато чу името си, повторено със страх, той отиде до портата и широко я отвори. Джил от Честър стоеше задъхан пред него. Току-що беше пристигнал от Юга. Кинси го беше пратил да осведоми лейди Кира, че след две седмици ще се върне при нея.

— Какво има, Джил?

— Замъкът...

— Кой замък?

— Замъкът е бил...

— По дяволите, та говорете най-сетне!

— Сър Арин Греъм е превзел Сикерн.

Няколко секунди Кинси стоя неподвижен, сякаш ударен от гръм. Беше убеден, че дори Арин Греъм не би нападнал крепост като Сикерн. Дароу наистина не беше оставил голям отряд за защитата ѝ. Реша, че дебелите крепостни стени ще са достатъчни, за да уплашат Арин. Този дързък тип, този варварин... Дароу стисна разгневен вестоносеца за гърлото.

— Какво казахте току-що?

Неспособен да изрече дума, мъжът се мъчеше да си поеме дъх и Кинси го пусна.

— Кълна ви се, вярно е. Скоро след като сте напуснал замъка, той е бил щурмуван от отряда на Греъм.

— А хората, които пратих с провизии за Сикерн?

— Били са нападнати по пътя, милорд.

От яд Кинси за малко не закла мъжа. Вместо това му обърна гръб, извади меч и го заби в масата. Трески се разхвърчаха на всички страни, а той се обърна отново към Джил.

— Какво е станало с лейди Кира?

Вестоносецът наведе потисната глава и пристъпи по-близо.

— Опитала се е да се съпротивлява. Изглежда почти го е надвила в двубой в параклиса. А по-късно... се е хвърлила в реката.

Кинси се вцепени. Ако беше умряла... Изведнъж я видя с вътрешния си поглед — красивата, безумно храбра, горда, презираща го Кира, която упорито го държеше на разстояние. Винаги учтива, винаги коректна, но толкова студена и недостижима — въпреки че беше всъщност толкова пламенна. Тъкмо до чувствата си не го допускаше никога. А той се усещаше сякаш покорен от нея.

Ех, нали в края на краищата ще му принадлежи, заедно с богатството и титлата си. В брака ще ѝ покаже кой на кого е подчинен. Това си представяше в безсънните си нощи. Желаете хубостта ѝ, искаше да пречупи волята ѝ, да проникне във всички чувства, които тя криеше в душата си.

*А сега?*

Беше ли взел Арин онова, което бе отказвано досега на нейния годеник? Тя затова ли се беше хвърлила в реката?

— Мъртва ли е? — прошепна.

— О не, милорд, да благодарим на бога — тя е жива! Преплувала е реката...

— Успяла е да избяга от варварите?

— Не, все още е негова пленничка.

Кинси опря бесен ръце на резбованата камина. Негова пленничка, негова курва. По-добре да беше умряла...

— По дяволите този Греъм! Веднага се връщаме там.

След Джил и сър Ричард Игън, заместник-командващият, се втурна в залата. Беше висок, строен мъж и кален боец. На трийсет и пет години беше видял вече доста свят.

— Кинси! Току-що научих какво се е случило в Сикерн. Сега трябва добре да размислиш какво ще правиш. Ние всички сме ужасени и се молим за твоята лейди. Но като твой приятел, готов да умре за теб те моля — не жертвай нашия живот! Ако умреш, вече няма да можеш да помогнеш на лейди Кира. Арин Греъм разполага с голям отряд и сега замъкът е негов. Освен това се ползва с уважението на влиятелни предатели като Андрю де Морей и Уилям Уолъс. Трябва ни по-голяма бойна сила. Утре графът ще бъде тук. Той ще помоли краля да ни даде войската, от която имаш нужда.

Все още бесен от гняв, Кинси понечи да му възрази. Но после поразмисли и даде право на приятеля си. Трябваше да овладее дивото желание за мъст, което замъгляваше съзнанието му. Не биваше да

напада слепешката онези хора извън закона, твърде високо ценеше собствения си живот. В този миг мразеше Кира, защото тя умееше да го вразумява, та макар и за кратко. С наведена глава заповяда:

— Оставете ме сам!

— Лорд Дароу... — подхвана Джил.

— Махайте се! — И Кинси хвана заканително дръжката на мечата си.

— Излезте! — измърмори Ричард и изблъска младежа през вратата.

— Ти също! — изкрещя Кинси.

— Не, и ме чуй. Трябва да използваш ситуацията. Едуард ще разбере гнева и мъката ти. Скоро целият свят ще знае, че лейди Кира е скочила в реката, за да избяга от един дивак. В наказателния си поход ще имаш подкрепата на голям брой мъже. Каквото и да сторим — то ще е оправдано.

— Ричард, не проумяваш ли какво се е случило там.

— Напротив и те моля да последваш съвета ми. Не си глупак, а мъдър човек и не бива да избързваш.

— Налей ми една бира и ме остави на мира.

— Кинси...

— Прави каквото ти казвам!

Ричард предпочете предпазливо да се оттегли.

За да се забрави, Кинси пи цяла нощ. Бирата най-сетне го замая, чувстваше се ужасно зле. Малко преди да се развидели се довлече до господарската спалня. Бирата едва бе посмекчила гнева му. Отпусна се, капнал, в леглото.

Гърдестата щерка на покойния лорд отиде при него. Той я гледаше безстрастно как се съблича. После тя се пхна под завивката до него и потърка тялото си в неговото. Той не усети нищо. Но тя не се предаде, разкопча дрехите му и хвана в ръка доказателството, че е мъж. Само за няколко дни беше загубила всякакъв свян. С устни до неговите му зашепна възбуждащи думи.

След като тя го задоволи, Дароу си пое дълбоко въздух.

— Стига...

Но тя продължаваше да се притиска към него и да го целува по устните. Той за малко не повърна. Награби я ядосан за бедрата.

— В тялото си същинска крава.

На дрезгавата светлина на утрото тя го гледаше недоумяващо. Не разбра ли какво ѝ каза?

— Същинска крава — повтори той и я изблъска от леглото. Във въображението си виждаше Кира — тънките черти на лицето ѝ, прекрасната ѝ фигура, зелените очи, блестящата коса. Редом е нея всички жени бледнееха. Както много често, едновременно я мразеше и я желаше.

Изведнъж си спомни за съпругата на Арин Греъм, която бе изнасилил, която прие неизбежното и дори му показва презрението си. Сякаш той нямаше никакво значение, сякаш изобщо не я беше докосвал...

*Александра!* Какво смешно име за толкова слаба, беззащитна жена...

Въпреки всичко беше му внушила чувството, че нищо не ѝ е сторил. Нямаше намерение да я убива. Но после огънят се разрасна и той си спомни безизразното ѝ лице, спокойната ѝ пасивност. За нея той нямаше никакво значение, душата ѝ той не бе докоснал. Съпругът ѝ ще се върне и ще продължи да я обича...

При тази мисъл Кинси бе изпаднал в дива ярост и я бе оставил да умре сред пламъците.

Сега не му стигаше дори този спомен. Смяташе сър Арин Греъм за див, примитивен планинец, който се занимава само с незначителни семейни вражди, но няма и понятие от истинско военно изкуство, мислеше го за псе, което лае, но не хапе.

Сега тази измет, този тип извън закона му бе отнел крепостта Сикерн. И Кира... Въпреки волята си, го загриза ужасно подозрение.

Тя дали не се радва всъщност на станалото?

След като Арин завлече господарката в кулата, Джей излезе бързо разтревожен от залата и се запъти към външната стена. Каква прекрасна, свежа лятна нощ...

През зимата над тези земи вееха силни снежни бури и в ледения мраз човек не можеше да се сгрее и близо до огъня. Но през пролетта Шотландия разцъфтяваше със зелените си долини ярки диви цветя и гъсти, тъмни гори. Когато звездите сияеха когато жаждата за живот се пробуждаше... Но не и в сърцето на Джей.

Един летен ден Хоук'с Керн бе нападат. Малко преди нападението неговата сестра Катарина още е била в къщата.

Топъл ден на ранната пролет... Из тучните ливади пасяха овце и пъстри крави. Реката проблясваше на топлото слънце. Старата господарска къща на семейство Грем се издигаше сред покрити със слама колиби. Овощни градини и пълни с дивеч гори заобикаляха селото. Във високите дървета обитаваха тайнствени духове, беззъби старици мърмореха заклинания, мъдри старци разказваха за битки в отколешни времена. Селяните се трудеха в нивята, занаятчиите в своите работилници, търговците въртяха оживена търговия. В тази мирна идилия бе нахлул Кинси Дароу за да отмъсти жестоко за смъртта на своя роднина. В Хоук'с Керн живеяха малко бойци, защото от тях нямаше нужда. Никой не се караше със съседите си, никой не разпалваше семейни вражди. Във вътрешността на страната, недалеч от войнствените вождове на планинските кланове, те бяха далеч от хората на Уерън от стария граф на Съри, най-способния военачалник на Едуард и от кралския бирник Кресингам, мразен дори от някои англичани.

Мислеха, че не ги застрашава никаква опасност... Оказа се че са се залъгвали с несъществуваща сигурност. Хората на Дароу натикаха в обора селяни и пастири, занаятчийци и търговци, музиканти, майки и деца. Някои побягнаха с викове. Но само малцина успяха да се спасят, повечето бяха убити. В къщата Кинси Дароу потърси господарката. Бързо я намери. След като я изнасили просто я остави да изгори.

Оборот и къщата бяха изпепелени. Казваха, че виковете на умиращите се чували надалеч в планината. И че никога няма да ги забравят.

Джей не го научи веднага. Защото беше с Арин и по-голямата част от бойците на север, за да помогне на Морей, току-що освободил един замък от някакъв английски генерал. След ожесточени боеве врагът капитулира. Богатите мъже бяха взети за заложенници, а бедните можеха да се завърнат в английското си отечество. Шотландците бяха в отлично настроение.

*Докато не се завърнаха у дома...*

На този свят нищо не смърди толкова зловещо като изгорена човешка плът. Много преди да стигнат в Хоук'с Керн, видяха дима, усетиха миризмата на смърт. Начело на отряда, Арин пришпори



бойния си кон и препусна напред, въпреки че неговите хора се опитаха да го задържат.

Откри смъртните останки на Александра. Успя да го стори само по брачната ѝ халка — пръстена с печата на семейство Греъм.

Казват, че неговият вик на болка се чул чак в Ирландия. Не беше вярно, разбира се, но нито той, нито хората му щяха да забравят някога или да простят за тази трагедия. Джей го знаеше. Александра беше негова братовчедка. Малко преди нападението изпратила сестра му извън къщата. Само затова Катарина успяла да се спаси. Тя халосала един англичанин по главата с тиган пробола втори с камата си, стъпкала с коня си трети. За да се спаси, тя беше убивала и нито за миг не съжали за това. Тя също помнеше, всички помнеха...

Джей се озърна потиснато и зърна някакъв силует на крепостната стена. Джон Греъм се бе загледал към Селкърк. Когато усети, че го наблюдават, извърна глава и повика Джей да дойде при него.

— Хубава нощ.

— Прекрасна — потвърди Джей. — Но ти си неуморен.

— Като теб.

— Не го ли усещаш с цялото си същество, Джей? — Джей гледаше замислен характерния профил на приятеля си. — Както знаем всички, бойците на Едуард търсят отряда на Уолъс. Могат ли да разберат колко бойци ще поведе на юг Морей? Могат ли да открият Уолъс?

— Едва ли ще успеят — отговори Джон.

— Да... — Джей знаеше, че Джон е превзел заедно с Уолъс повече недостъпни крепости от който и да било шотландец. — Ще можем ли да победим и да отвоюваме страната си от толкова могъщ крал като Едуард?

Джон мълча известно време, после отговори:

— Възможно е. Аз вярвам в това. Отначало англичаните ни превъзхождаха. Това стана ясно в Бъруик и в Дънбар. Но след това научихме не малко неща и вече си върнахме много области.

— Ако спечелим голяма битка, Шотландия ще бъде ли отново наша?

Изведнъж Джон потрепери.

— Със сигурност, поне голяма част от нея. Тъй или иначе аз ще се бия до последния си дъх Джей. Никога няма да забравя онова, което

се случи.

Джей погледна към голямата гора зад замъка.

— От тук започнахме похода си и завоювахме силна крепост. Би трябвало всъщност да успеем без особени усилия и да я задържим.

— И най-укрепеният замък може да падне.

— Да, но... питам се, дали Арин си дава сметка какво е спечелил.

— Питаш се дали ще остане тук или ще се бие заедно с Уолъс за нашата свобода? — Джон присви очи. — Кой знае защо ми се струва, че се чувстваш много добре тук в Сикерн.

— Вече ти казах — голямата крепост...

— И наследството на една прекрасна дама.

Джей силно се изчерви.

— Чуй ме, Джон, тя никога не е придружавала Дароу в сраженията...

— Но е негова годеница.

— Въпреки това...

— Омагьосала ли те е?

— Не дрънкай глупости! Не съм полудял.

— Моят братовчед също е омагьосан, макар и не докрай. Или поне се опитвам да си го внуша.

— Наистина ли не изпитваш нищо, когато я гледаш?

— Напротив, възхищавам се на нейната красота и високия й дух, та когато омръзне на Арин...

— Изобщо не разчитай на това.

— Не си въобразявай кой знае какво, Джей! Той превзе крепостта, за да я ограби и да си отмъсти. Скоро ще си тръгне и ще остави дамата на нейния английски годеник. След срещата с моя братовчед тя ще е променена завинаги и ще се отвращава от Дароу до края на дните му, да се надяваме преброени.

— Ще може ли Арин да се раздели с нея? Просто няма да е способен да го направи.

— Само си помисли, Джей, Александра, неговата съпруга и твой братовчедка, беше брутално убита. Твоята сестра, Катарина се е вкопчила в живота само от омраза към Дароу. Наистина ли можеш да простиш онова, което се случи в Хоук'с Керн?

— Никога. Но дали Кира има вина за тази трагедия?

— Кой би могъл да каже?

Този път Джей не отговори.

— Дори да иска да я напусне няма да може.

— Трябва.

— Защо?

— Защото в близките дни ще се решава нашата съдба.

— Кира Бонифейс, кръщелничката на покойната кралица не е ли и тя само пешка в играта на Едуард за пълно надмощие? Тя никога няма да е на наша страна.

— Но ако тръгне с Арин...

— Къде, при Уолъс ли — никога!

— Защо не?

— За моя братовчед тя беше само обект на неговото отмъщение. Той продължава да обича Александра. И да се чувства виновен за смъртта ѝ.

— Наистина ли съм единственият, който преценява правилно ситуацията? Лейди Кира не бива да остане в Сикерн. Арин също ще го разбере и ще я отведе.

— Не, няма да го стори. Залагам хубавия си черен жребец срещу украшения със скъпоценни камъни меч, с който благодарение на теб олекна багажът на тлъстия английски бирник.

— Съгласен. Но да знаеш, че тя ще последва Арин.

— Толкова ли те е омагьосала? — попита остро Джон. — Въпреки че би спечелил скъп кон, редно е да си пожелаеш да загубиш облога.

— Защо?

— Защото ако я вземе със себе си и ако тя ни предаде на Кинси...

— Какво тогава?

— Тогава ще я убия със собствените си ръце — заяви с горчивина Джон, — ще я разкъсам на парчета и ще я подпаля! Лека нощ, Джей. — И без дума повече той слезе бързо по стълбата.

Джей се взря в чудесната, мека нощ и потрепери.

Горе в кулата Кира се съпротивляваше с все сили на Арин — болезнено унижена, тя беше по-скоро бясна отколкото уплашена. Юмруците ѝ изобщо не му правеха впечатление, заповедта ѝ незабавно да я остави да си стъпи на краката, остана нечута. Но после пръстите ѝ срещнаха брадичката му, ноктите ѝ му раздраха шията.

— Проклета дива котка! — изруга той. — Внимавай, че ще пожънеш каквото сееш! — С единия си крак той отвори вратата, с още един ритник шумно я затвори.

— Остави ме да стъпя!

— С удоволствие, лейди! — Той я хвърли грубо върху сламения дюшек и от силния удар ѝ спря дъхът.

Щом задиша отново, тя скочи от леглото и сви войнствено юмруци. Но Арин вече ѝ беше обърнал гръб и се беше загледал във високо лумналите пламъци в камината. За разлика от господарката си, слугите явно се опитваха да спечелят благоволението му като се грижат усърдно за неговите удобства.

Да можеше поне да си държи устата и да пази дистанция... Но тя не го правеше.

— Нещастен варварин, копеле! — извика тя, полудяла от гняв. — Бог ми е свидетел, че нямаше право да ме унижаваш по такъв начин!

— От едното унижение не се умира — отвърна той и се обърна към нея.

— Защо ми причиняваш това? Защо трябваше да бъдеш пред хората си толкова жесток с мен, сякаш съм някоя... някоя...

— Може да съм ти направил услуга. От тук нататък сигурно ще те оставят на мира.

— Защото смятат, че съм твоя, твоя...

— Моя курва? — допълни той учтиво.

— Не се съмнявам, че си създал точно такова впечатление.

— Сама си си виновна за драматичната сцена.

— Какво?

— Ами като си помислих, че току виж си се уплашила да не те изоставя заради някоя овца. Просто исках да ти покажа ясно, че предпочитам теб. Впрочем... в края на краищата май ще паднеш още веднъж от кулата, след като пред моята нежност предпочиташ смъртта.

— Не съм скачала от кулата и никога няма да го направя!

— Това много ме ласкае, Кира. Значи ти се виждам по-малко ужасен от смъртта?

— Подобна смърт би била подла капитулация. А аз никога не се предавам. Каквото и да ми сториш, ще го преживея, още повече, че си ми обещал да потиснеш желанието си да ме пребиеш. В края на краищата печална съдба ще бъде отредена не на мен, а на теб.

— В такъв случай трябва да се насладя на всеки миг и разбира се, да те надживея.

— Смяташ, че ще успееш? Аз съм много опасна.

— За щастие има пътища и начини да се справя с тази опасност.

Кира си мислеше, че е потисната заради ремъците, с които я върза предишната нощ за леглото.

— Мислиш, че ще се опитам да те убия, докато спиш?

— Толкова ли съм ти оживял на сърцето, та вече нямаш желание да ме убиеш?

— Не дрънкай глупости!... Но за да се върна към въпроса кой кого ще надживее, — възможно е да надживея не само теб но и дузина от твоите мъже.

— О!

Изправила рамене, тя мина покрай него до вратата и рязко я отвори. После се обърна колебливо към Арин. Но той само се поклони и ѝ даде да разбере, че може да излезе от стаята.

Кира прекрачи прага с разтуптяно сърце, но не се решаваше нито да се обърне, нито бързо да продължи. Най-сетне си вдигна полите, за да хукне. Изуми се, защото почувства облекчение когато Арин сложи ръка на рамото ѝ. Известно време той я гледаше изпитателно, а после я вдигна и я метна през рамо. Тя барабанеше с две ръце по гърба му.

— По дяволите, защо не ме пуснеш да си ходя?

— Защото означаваш много за мен.

За пореден път тя се озова хвърлена на леглото.

— Колкото пъти намеря възможност, ще се опитвам да бягам — заяви тя и стана.

— Добре, че ме осведоми — каза той хладно и проследи погледа ѝ, вперен във вратата. — Е, хайде, давай, лейди!

Стиснала зъби, тя изтича покрай него. Този път той ѝ препречи пътя, преди да е стигнала до вратата, сграбчи я и отново я блъсна на леглото.

— Копеле! — съскаше тя. — Да знаеш, че ще съжаляваш!

— Не аз, а ти ще съжаляваш, ако не престанеш най-сетне с тези глупости. Не ме дразни! В противен случай ще ти скъсам дрехите пред цялото село и ще те пердаша, докато те насиня.

— Ами хайде, направи го де! — предизвика го тя и се надигна на колене. — Само го направи и ще видиш...

— ... как хората ще се разбунтуват срещу мен, а моите воини ще ги избият?

— О!... — Тя скочи от леглото и се нахвърли с вдигнати юмруци срещу него.

Той лесно се справи с това нападение. Прегърна я с една ръка през кръста и я привлече отново към леглото.

— Ако искаш, можем да приключим всичко и тук.

— Какво? Не, не искам... — Тя извика ужасена, когато той седна на ръба на леглото и я сложи на коленете си. С едната си ръка я държеше здраво, с другата ѝ запретна високо полите. — Не! — съскаше тя. Успя някак да се смъкне от скута му и сега се свиваше разтреперана на пода пред него. — Всъщност какво искаш от мен?

— Твоята безусловна капитулация. — Арин стана и отиде до камината. — Като компенсация за напрегнатата вечер — добави той и бавно се протегна.

Сложи внимателно колана с меча на един скрин и сгъна връхната си дреха. Без да удостои Кира с поглед. Но тя знаеше че би забелязал всяко нейно движение. След малко тя прошепна:

— Защо ме мразиш толкова?

Той рязко спря, но не се обърна. Отблясъците от огъня трептяха, червеникави и златожълти, по голите му рамене.

— Защото принадлежиш на Дароу.

— О не! — Тя внимателно стана и се дръпна по-надалеч от него. — Никой човек не може да притежава друг човек.

— Заблуждаваш се, лейди! При вас англичаните съпругите се смятат за собственост на своите съпрузи.

— Ако донасят своя собственост в брака, това сигурно звучи вече малко по-различно.

Той събу панталона, обувките и най-сетне погледна Кира.

— Ти си донесла на своя годеник страшно много, нали? С твои средства той събра голяма войска, която се бие на страната на Едуард. Кралят те цени изглежда и по други причини. Ти си, по всяка вероятност, една от неговите любимки и можеш да внушиш на Дароу всичко, което би се поправило на Едуард.

— Наистина ли го вярваш?

— Не трябва ли?

— Аз не съм убийца.

— Твоите ръце може и да не изцапани с кръв, въпреки че умееш да въртиш меч. Интересна дарба за толкова невинно девойче...

— Научих се на фехтовка, докато живеях при двора. За развлечение.

— Никой ли не те е учил да шиеш? — попито сухо Арин.

— Като придворна научих много неща.

— Да, при двора на Едуард. А мой учител беше Александър комуто дължа най-важното, което зная. Например, че никой мъж не е по-важен от неговата страна, но деспотизмът на един единствен мъж може да е съдбоносен за тази страна. При Бъруик Едуард не уби нито един човек, нито една жена или дете. Но той даде заповедта за клането и затова по ръцете му е полепнала кръв. Всичката кръв, която се пролива в Шотландия, е пролята от английския крал.

— Но къде е моята вина? Може би в моя годеж?

— Нали си дала на Едуард клетва за вярност? — попита той и седна на леглото. Изглежда изпитателно Кира, преди да духне свещите на нощната масичка. Сега вече само огънят в камината осветляваше оскъдно стаята.

— Да, но...

— А ще се омъжиш ли за лорд Дароу, макар да знаеш колко много хора е убил? — Без да дочака отговор, той се пхна под китките и ѝ обърна гръб.

Тя застина неподвижно, капнала и потисната. Как да обясни на този мъж, че наистина е израснала като поданица на Едуард, но различава много добре справедливото от несправедливото? Както и честната борба и насилието, воденето на война и убийството. Как може

Арин да я проклина, докато толкова влиятелни шотландски благородници продължават да водят междуособни войни, оспорват си короната и са толкова непоследователни в своята лоялност? От една страна искат да спазват шотландските традиции, от друга се боят от могъществото на Едуард и треперят за имотите си.

Гласът на Арин наруши тишината.

— Ела в леглото, Кира. Стана късно.

— Моля те, пусни ме да си ида — прошепна тя.

Известно време той не помръдна и тя реши, че не я е чул.

Но после се обърна към нея и я изгледа мрачно.

— Наистина ли съм толкова жесток към теб?

— Никога не знаех какво ще се случи следващия миг. — Тя не виждаше очите му, но усещаше неговия поглед.

— В такъв случай изпитваш същото, каквото и целият шотландски народ.

Тя пристъпи бавно към камината, усети на лицето си топлината на огъня, чу пращането на пламъците.

— Никога не знам дали се преструваш на учтив или ме мразиш заради престъпленията на други, дали няма да загубиш търпение и...

— Тя млъкна защото внезапно полъх ѝ подсказа, че той се приближава мълчаливо към нея. Извика тихо, когато я вдигна на ръце. Решимостта му не търпеше възражение. Смая се, защото не прочете в погледа му гняв, а нещо друго, което я накара да забрави протестите си.

— Въпросът какво и кога ще се случи, не бива да те измъчва. Ела в леглото, защото съм уморен и имам нужда от утеха.

— Която аз няма да ти дам.

— Тази нощ ще го сториш.

— Много грешиш. Няма да се предам, та ако ще и за една единствена нощ.

— Не ти вярвам.

Кира се изчерви. Как да ѝ вярва, след като никога не се бе съпротивлявала отчаяно?

— Тази нощ ще трябва да ми повярваш.

— Дали съм склонен да ти повярвам или не, няма никакво значение. Защото тъй или иначе ще те обладая и, както и първия път, няма да има пощада. Ти нали това искаше да чуеш?



— Не! — възрази тя, но обвини шията му е ръце, докато той я носеше към леглото. Само за да не ме хвърли пак така безмилостно върху дюшека, оправдаваше се тя пред себе си. Само затова съм се хванала здраво за него...

— Та ще воюваме, значи?

— Разбира се. Това, което правиш, не е редно.

— Съмнявам се дали наистина ме мразиш чак толкова.

— Ти ме ужасяваш.

— И мен ме ужасяват много неща, но не и ти. Поне не в този миг.

Тя искаше да отбрани поне гордостта си. Но близостта му беше толкова приятна. Изведнъж съжали, че е неин враг, че милувките му не значат нищо, защото тя ще се омъжи за Кинси Дароу.

Той я сложи внимателно на леглото, после се изтегна до нея. По каменната стена танцуваха сенките на огъня и рисуваха странни орнаменти. Пръстите на Арин се плъзнаха по бузите ѝ. Облегнат на лакът, той разглеждаше лицето ѝ. *Какво ли вижда в тъмното?* — питаше се тя. Червените и сини отблясъци на пламъците хвърляха слаба светлина. Беше затворила примирено очи, но усещаше с удоволствие топлината, която излъчваше тялото му, неговата сила и мириса му, хладината на ленените чаршафи приятната грапавина на кожени завивки. Докосванията на Арин... Тъкмо от тях искаше да избяга, но нежността му беше толкова завладяваща, палецът, който прокарваше по устните ѝ, а после и целувката му... Тихият ѝ стон прозвуча като протест. И все пак прелъстителната му уста лесно разтвори устните ѝ а езикът му подхвана сладната си игра.

Отдръпни се от него, заповяда си тя. О, да, опита се... После той обгърна лицето ѝ с двете си ръце и сега сякаш пиеше от устните ѝ, а тя не се противеше на целувката му а по-скоро на чувствата, които той отприщваше, защото бяха като гъсто, опияняващо вино. Когато Арин откъсна устни от нейните, тя си пое дълбоко дъх, а леко подпухналите ѝ устни останаха отворени на хладния нощен въздух и все още гладни защото ѝ се струваше, че сякаш вкухва от него. Не искаше да отваря очи. Но клепачите я предадоха, вдигнаха се и тя срещна погледа му. Нещо в кобалтовосините дълбини на очите му събуди в нея желанието да избяга, но още следващата секунда тя забрави за него.

— В тъмното е най-хубаво, нали, лейди? — прошепна той.

Преди тя да успее да отговори, той отново я целуна и милувките му станаха други. Досега езикът му си беше играл съвсем нежно с нейния, а сега проникна възискателно в устата ѝ. Объркана, тя се опитваше да разбере и потисне собствените си чувства, въпреки че тъй или иначе, всичко беше вече загубено. Врагът би трябвало да я отблъсква. Вместо това тя се остави той да я съблазни.

Той развърза връзките на брокатената ѝ рокля, после и на ленената фуста. Когато се опита да хване пръстите му, той я целуна и ръцете ѝ веднага се отпуснаха. Не би могла да каже кога дрехите ѝ изчезнаха като лед под лъчите на пролетното слънце. Усети само, че трепери и търси топлината на Арин. Да, разбира се, и пред себе си и пред краля на Англия беше задължена да се бори с шотландския завоевател. Но нима това можеше да има вече значение? Вече беше изтъквала подобни аргументи, но се оказа безсмислено.

А сега? Беше ли в състояние да промени нещо в това положение? Никога нямаше да го разбере, защото се оставяше да бъде съблазнена, не за да си спаси живота, а защото страстно го желаше.

Усети устните му на шията си, собствения си пулс, който туптеше под неговата целувка. Езикът му се плъзна бавно по нежната ѝ кожа, после между гърдите, заобиколи едната и заблиза пъпката. В жилите на Кира сякаш просветваха мълнии, всепоглъщащ пламък обхващаше цялото ѝ тяло, нейната душа.

Останала без дъх, тя се раздвижи и от устните ѝ се откъснаха тихи звуци — не думи, а само шепот, несвързан като мислите ѝ, объркан като всичко, което се опитваше да отблъсне и което я привличаше. Трябваше все пак някак да протестира. Тя се вкопчи в раменете на Арин, усети силата му, топлата му жизненост, понечи да го отблъсне, но го привлече към себе си. Треперещите ѝ пръсти се впиха в неговите мускули, докато главата ѝ се мятеше конвулсивно по възглавницата.

Езикът му кръжеше по пъпа ѝ, ръцете му се разхождаха по краката ѝ. Сякаш по някакъв вътрешен подтик, тя вдигна бедра. Простена и зарови пръсти в косата му.

Сега палецът му се плъзна между краката ѝ, проникна в нея и се задвижи възбуждащо. След това езикът му измина същия път. В кръвта на Кира сякаш бе пламнала влажна жегга, пръстите ѝ стискаха конвулсивно черните къдрици на Арин. Той хвана китките ѝ, разпери

ръцете ѝ встрани, без да нарушава интимността на прелъстяването. Изведнъж легна върху тялото ѝ и се сля с нея. Огнена целувка заключи устата ѝ. Преплел пръстите си с нейните, той привлече ръцете ѝ зад главата и ги хвана здраво. Когато почна да се движи в нея, срещна погледа ѝ.

Не, той не я отвращаваше, не и в този миг.

Във всепоглътщия ритъм на любовния акт тя долавяше ударите на сърцето му, дишането му, пламъците там, където се бяха слели, собствения си препускащ пулс, стремежа си да постигне някаква примамлива, непозната цел, желанието си. Всичко друго на този свят нямаше значение. И най-последно върховния миг — ослепителен, сладък, спиращ дъха пламък, помитащ и последната ясна мисъл...

Кира чуваше пращането на пламъците, виждаше танцуващите сенки по стените, усещаше неговата тежест, все още горещото му тяло. Но страстта беше угаснала. Той лежеше, тежък и задоволен, върху нея. Беше пожелал да я прелъсти и беше успял. Колко лесно я измами... Щом го осъзна, тя сякаш подлудя от яд. Трябваше час по-скоро да се освободи от него.

— Махни се... — изрече и се опита отчаяно да отблъсне гърдите му.

— О, господи, лейди...

— Не мога да дишам.

Той веднага легна до нея и я прегърна. Гледаше я, присвил очи.

— Моля те, Арин...

— Отново тази учудваща дума! Та за какво ме молиш?

— Веднага ме пусни. Нали ти казах — не мога да дишам...

— Аз пък мисля, че дишаш съвсем нормално.

— Не... Моля те, искам да стана. Нали постигна каквото желаеше.

— Наистина. Горката Кира! Колко брутално те изнасих!

— Ти си жесток.

Когато той тихо се засмя, тя стисна зъби и вдигна ръка да го удари. Но той хвана здраво китката ѝ.

— Значи никаква капитулация, нали, лейди? Но всъщност кой кого прелъсти? — Тя се опита гневно да се отскубне, а той поклати развеселен глава. — Сърдиш ми се само защото...

— Разбира се, че ти ме изнасих!

— След като ти свали меча си още при първото ми нападение. — Той се опита да отметне от челото ѝ разрошената коса, но тя се извърна, за да избегне докосването. Тогава той хвана лицето ѝ с две ръце и я накара да срещне предупреждаващия му поглед. — Внимавай, Кира. Вече копнееш за моята прегръдка, а аз скоро ще те напусна.

— И ще свършиш на бесилото.

— Възможно е — измърмори той с усмивка.

— Няма никакво „възможно“! Едуард ще те преследва безмилостно, защото иска да притежава цяла Шотландия, от Изтока до Запада и от Севера до Юга.

— Тогава трябва да се насладим на времето, което още ни остава.

— Наистина ли искаш да захвърлиш живота си?

— Тази нощ съм все още много жив.

— Но аз се чувствам ужасно уморена.

— Изобщо не ти личи. — С какво удоволствие би го зашлевила... — Но щом си капнала, хайде да спим.

— Не желая да прекарам нощта в твоето легло. Нито дори в тази стая.

— Въпреки това ще останеш тук. Колкото и привлекателна да те намирам, ти все още си мой враг. Искаш да ме заблудиш но аз не забравям нито за миг, че си дала на Едуард клетва за вярност. Въпреки това съм готов да се съглася с нещо — не те принуждавам да дремеш в моето легло. Ако искаш, ще те увия в кожи и ще те сложа да легнеш на мечата кожа пред камината.

— Колко си невъзпитан! Ти трябва да спиш на пода!

— Защо аз, лейди? Та аз изобщо не се оплаквам. Чувствам се много добре там, където съм. — Сини сенки, сини пламъци сякаш всичко се отразяваше в неговите очи. Този път не се възпротиви, когато той отметна косата от челото ѝ. — Трябва ли да измисля нещо, за да останеш доброволно при мен?

— Ако ме принудиш...

— Това ще можеш да преживееш, нали? — засмя се сърдито Арин. — Само не и капитулацията си.

— Докато има и най-малка възможност, човек трябва да се бори.

— Е, добре, в такъв случай аз те принуждавам да спиш при мен. — Той я привлече към себе си и беше толкова прекрасно да усеща

топлото му тяло. — Не ме обичай прекалено силно — прошепна на ухото ѝ.

— Изобщо не те обичам — възрази тя.

— Колко жалко, при положение, че омразата ми към теб взе постепенно да отслабва — каза той и я притисна още по-силно към себе си. — Вече почти съм забравил, че си годеница на Кинси Дароу...

Яхнал бойния си кон, Арин наблюдаваше учението на своите бойци. Те се събираха в плътно затворени редици и въртяха заострени пики. По десет души в група, образуваха ефективна отбранителна преграда пред английската кавалерия. Както и войската на Уилям Уолъс и Андрю де Морей, отрядът на Арин също се състоеше от „простолудие“, както се изразяваха англичаните. За изключение признаваха само богатия и влиятелен Андрю де Морей. Много от неговите роднини бяха пленени при Дънбар. Сега лежаха в английски затвори или бяха принудени да се сражават за Едуард във Франция.

В отминали времена в Шотландия войни водеха само богатите. Аристокрацията плащаше на войниците, обучаваше ги, а като награда за смелост по бойните полета, посвещаваше в рицарско звание някои от тях. Но сега повечето лордове не се намесваха в битката за Шотландия, от страх да не изгубят земите си в Англия, за да запазят благоволенieto на Едуард или от страх той да не заповяда пленените им роднини да бъдат екзекутирани.

Затова сега за Шотландия се сражаваха не синовете на богати мъже, а само хора от по-дребната аристокрация и най-вече селяни и рибари, занаятчии и търговци. За да предотвратят нови ужаси като клането в Бъруик, те се бяха надигнали срещу краля на Англия. Сега те бяха душата на своята страна.

Но тази душа трябваше тепърва да овладее военното изкуство.

Сериозна опасност беше за тях превъзходният Уелски отряд, стрелци с лък, който придружаваше всички по-големи английски войски. Всеки път, когато Едуард успееше да завладее някоя област, съумяваше да извлече от стрелците възможно най-голяма полза. Уелските бяха усъвършенствали изкуството на стрелбата с лък и можеха да сразят врага дори само с убийствените си стрели. Затова войниците на Арин трябваше да се научат да се бранят със самоделните си щитове както от тях, така и от англичаните, въоръжени с тежки мечове и от английската кавалерия.

— Тичайте напред! — извика той. — По-бързо! Стройте се...

Установи, доволен, че мъжете се стараят много усърдно. Те не воюваха за богат военачалник и затова бяха зле платени. В Сикерн можаха най-сетне да се награт на злато и сребро скъпоценности и скъпи платове и, най-важното — да се снабдят с оръжие, брони, коне и провизии.

Изведнъж усети, че някой го наблюдава и се обърна. Кира беше застанала на външната крепостна стена. Учудено смръщи чело. Как ли е избягала от стаята на кулата? Преди пет дена завладя този замък, чиято господарка го ядосваше все повече най-вече защото занимаваше прекалено често мислите му. След погребението тя вече не слизаше в залата за вечеря. Можеше да я принуди да го прави, но се отказа, въпреки че отсъствието ѝ го дразнеше.

През онази любовна нощ, о, да, наистина беше любовна нощ, остана с впечатлението, че тя е вече по-приятелски настроена към него. Но още на следващата заран тя се държа по-хладно от когато и да било. Защо това го потиска така силно? Защо копнее за нейния глас, за допира на нежните ѝ ръце, за нейната усмивка?

В Шотландия имаше много хубави жени, богати и бедни които жадуваха за свобода и биха пожелали страстно един толкова пламенен бунтар като Арин Греъм. Но Кира не беше шотландка а годеницата на Кинси Дароу.

Да, Кира воюваше неуморно с него. Беше повярвал, че постепенно се е отказала, но тя мислеше очевидно, че е загубила само едно стълкновение, но не и сражението.

Не ме обичай прекалено много, беше я посъветвал той твърдо убеден, че се е поддала най-сетне на неговия чар или просто на отколешната магия между мъж и жена. Дали не е избързал да се радва?

Изобщо не те обичам, му беше възразила Кира и беше прекарала последните две нощи върху мечата кожа пред камината. Той не я принуди да се върне в леглото и се престори, че не ѝ обръща внимание.

През последната нощ успя да се преструва само няколко часа. После излезе от кулата и седна до камината в голямата зала.

Защо трябваше непрекъснато да мисли за Кира? Защото се чувства виновен?

След трагедията в Хоук'с Керн съвестта му го мъчеше вече достатъчно силно.

Беше потеглил изпълнен с омраза към Сикерн, с намерението да унищожи Кинси Дароу, неговия имот, неговата годеница. Но не очакваше да срещне жена като Кира. Възхищаваше се на хубостта и ума ѝ. Нейната смелост, непоколебимият ѝ боен дух можеха да са пример за не един шотландски воин.

Не ме обичай прекалено силно...

Постепенно взе да ѝ се възхищава пряко мяра. Не биваше да забравя, че и тя, както и баща ѝ Хю Бонифейс държаха твърдо на верността си към Едуард.

Погледна отново към крепостната стена, по която тя бавно се разхождаше. Дали не може да намери спокойствие? Или затворничеството я изнервя? Може би се опитва да отклони вниманието му от упражненията на неговите войници? Или вниманието на тези мъже? Като я гледа човек, лесно може да забрави на чия страна е тя.

Гледаше я, присвил очи. Тя изведнъж забеляза, че той я наблюдава и отстъпи от перваза. Дали не вярва, че той ще зареже заради нея тези жизнено важни упражнения с оръжие и ще отиде при нея?

— Джей! — извика той. Приятелят веднага яхна коня и отиде при него.

— Върни лейди Кира в стаята на кулата.

— Добре, щом искаш. — Джей вече се канеше да пришпори коня. Но после спря и погледна към гората. Арин също бе чул чаткането на копита. След малко видяха Джон Греъм да препуска с двама спътници към тях. Махаше оживено на братовчед си и неговия приятел.

Преди няколко дена беше отишъл да се срещне с Уилям Уолъс и го осведоми за бойната сила, с която разполага неговият братовчед и готовността му за обща борба. Сега се връщаше учудващо скоро.

— Погрижи се за Кира, Джей — заповяда Арин и препусна да пресрещне Джон. — Нещо ново?

— Да, нося новини. — Джон погледна към Северната ливада и видя как храбрите шотландци на Арин се обучават заедно с англичаните, минали на негова страна. Дори отец Кориган се беше присъединил към тях. Учудващо добър фехтовчик, ирландският



свещеник показваше на неколцина мъже как да боравят успешно с мечовете си.

— Последвай ме в замъка — предложи Арин.

Джон кимна на спътниците си, които насочиха конете към Северната ливада. След това последва Арин към Сикерн. Подвижната порта беше вдигната и те се озоваха само след малко в двора, където предадоха конете на своя братовчед Брендън.

Голямата зала беше пуста. В края на масата беше сложена кана с бира. Измъчван от жажда след продължителното препускане, Джон си наля една халба.

— Е, какво имаш да ми казваш? — попита го припряно Арин.

— Новините са добри. Андрю де Морей ще ни подкрепи въпреки че Едуард държи като заложници много от роднините му.

— Вече знаехме, че е бунтовник, на когото може да се разчита.

— Но не знаехме, че е спечелил за нашата кауза голям брой енергични мъже, опитни рицари, майстори на военното изкуство.

— А Едуард?

— Той отплува за Франция, но неговите бойци маршируват към Шотландия. Изглежда вярват, че в решителна битка могат да ни победят веднъж завинаги. Само че Уолъс и Морей вече се обединяват, окуражени от нашия успех. — Виж... — Джон нарисова с показалец на масата няколкото селища, където се бяха водили боеве. — Тук ние превзехме Перт. Тогава яздех редом с Уолъс. А тук, в Дънотар, обърнахме в бягство многобройна английска армия. След това стигнахме до Абърсдийн... Най-сетне ние се върнахме в Селкърк, но Де Морей продължи да напада. Елджин Форес, Нейърн, Лохиндъб — всички тези крепости паднаха. В Абърсдийн прекъснахме корабоплаването. Бог ми е свидетел Арин, шансовете ни са добри. Но трябва да действаме по-бързо. След няколко дена трябва да си при Уолъс, той тъкмо избира позиции за следващата голяма битка. Погледни — оттук настъпва английският пълководец Кресингам, а Уолъс напредва по фланга ето тук. Кресингам е, изглежда, толкова уверен в превъзходството си, че е изпратил отряда на Пърси някъде на запад.

— Чух, че в Дънотар Уолъс е бил безмилостен.

— Да, защото не може да забрави пламтящата плевня в Ире. В нея загинаха близо триста и шейсет шотландци, надошли доверчиво за

„съвещание“. Знаеш колко бързо запалват огън англичаните.

Арин кимна, измъчван от хиляди болезнени спомени. Англичаните заслужаваха зловеща мъст. Не го променяше и аргументът че шотландците удариха първи, докато Джон Бейлиъл още беше крал и беше навлязъл в Нордингленд. Два дена по-късно английската войска прекоси границата и извърши ужасните си злодеяния в Бъруик.

— Джон, ако искаме да победим англичаните, трябва да прекратим враждите в нашите редове. Едуард беше зает във Франция, затова нашите рицари най-сетне се решиха да се надигнат срещу Англия. Но после се изпокараха малко преди сражението и отказаха да се бият.

— Е да, това се случваше достатъчно често. Кланът Брус най-често се колебае като тръстика на вятъра, защото тези хора вярват, че при победа на Шотландия, ще застанем като един зад Джон Бейлиъл. Дори да не го коронясаме за крал, мястото му ще заеме друг член на семейство Комон. Кланът Брус иска на всяка цена да види младия Робърт на трона и това е за тях по-важно от честта на Шотландия. За щастие заразителният пример на Уолъс привлече толкова много мъже. Даже в Ървин, където нашите благородници само се караха и дори искаха да сключат мир с Едуард, Уолъс нападна един английски обоз, изби хората и се измъкна с богатата плячка, от която имаме огромна нужда. Не, сега вече няма да отстъпваме! С обединени сили Де Морей и Уолъс ще победят. Ти също трябва да се присъединиш към тях братовчеде, умолявам те!

— Разбира се, че ще се сражавам редом с тях, Джон, и ти го знаеш.

— Добре. Но има още нещо.

— Какво?

— Кинси Дароу е разбрал, че си превзел Сикерн.

— И сега препуска насам?

— Близко е до ума — ухили се Джон. — Както чух, като разбрал, едва не получил удар. За малко да убие собствения си вестоносец. Разумни съветници са го вразумили и сега той чака подкрепление. По всяка вероятност лорд Харингфорд ще се присъедини с отряда си към него.

— Внушителна бойна сила.

— Да, но ще го пратят да подсили английската войска преследваща Уолъс. Този глупак Кресингам си въобразява, че щял да се бие само с „простолюдие“. Съобразява все пак, колко много въстаници са от това простолудие, а кралят му е заповядал да смаже окончателно Шотландия.

— Коя е последната спирка на Дароу?

Джон наведе омърлушено глава.

— В дома на сър Тиг Макдоналд. Под предлог, че старецът бил предател, заповядал да го обесят пред очите на всичките му селяни, да го изкормят и кастрират. Изклали са и половината хората му, имението е разграбено, а дъщеря му изнасилена...

Няколко дълги секунди Арин стоя със затворени очи. Беше ценил високо сър Тиг — един безкомпромисен бунтар. Още една причина да мрази Дароу...

— Значи не е много далече.

— Изглежда, че преди да успее да дойде тук, барон Харингфорд ще го командирова в армията.

— Може би. Ще заповядам все пак на стражите да бдят особено зорко.

— Направи го. Чуй, Арин, онова, което ти завоюва тук ни е необходимо. Нашите хора са смели бойци, но зле въоръжени. Завладя ли арсенала на Сикерн?

— О, да. Сега ковачите работят денонощно, за да оправят старите мечове и брони и да правят нови. Повечето от хората ми ще могат добре да се въоръжат. Но някои са принудени да се задоволяват все още със самоделни пики.

Арин чу стъпки по стълбата и се обърна. В залата влезе Джей.

— Здравей, Джон! — извика той ухилен. — Военен съвет ли има тук? За бога, умолявам те, кажи, че всичко е наред.

— Така е и става все по-добре.

— Лейди Кира прибра ли се в стаята на кулата, Джей? — попита строго Арин.

— Както ми заповяда. Попитах я, разбира се, как е успяла да избяга. Тя ми обясни, че не е бягала, а просто излязла от стаята. Ти не си оставил страж пред нейната врата и не си сложил резето.

Арин се беше отказал да го стори, защото се боеше от нападение. Врагът можеше всеки миг да подпали замъка... А той не искаше вече

никога през живота си да долавя миризмата на изгоряла човешка плът, нито да изгуби Кира. Както изгуби Александра.

— Ти сега дръпна ли резето?

— Не съм, исках да те попитам по кой начин смяташ да я държиш затворена в спалнята.

— Не се тревожи, ще се погрижа за нея — отговори му Арин. Случваше се приятелят му Джей да го разбира по-добре отколкото той себе си. — Тъкмо си казвахме каква огромна нужда от оръжие имаме сега.

— Но нали вече завладяхме всичкото оръжие в тази крепост?

— Събрахте ли и оръжието на загиналите бойци? — попита Джон. — На хората, които са намерили в криптата вечния си покой?

Арин се обърна, слисан, към Джей, после сви рамене.

— Да си призная, че за това не помислихме, братовчеде. Въпреки че те вече нямат нужда от оръжието си...

— Да слезем ли в криптата?

— Не!

Щом погледна към стълбата, Арин разбра, че Кира пак е излязла от стаята. Дали е искала отново да се опита да избяга или го е шпионирала? Тъй или иначе, но своеволното ѝ държане го гневеше.

— Може би търсите нашата компания, милейди?

— Не!

— Чувам прекалено честа тази дума от твоите уста. Странно, защото нямаш право да взимаш каквито и да било решения. — Скръстил ръце на гърдите, той седна в горния край на масата и загледа Кира, която слизаше по последните стъпала.

Златисточервената ѝ коса се спускаше по гърба, смарагдовозелените ѝ очи никога не бяха блестели по-ярко. Тя не обърна внимание на закачката му.

— Наистина ли ще паднеш толкова ниско, та ще почнеш да грабиш и мъртвите? — Гняв и мъка звучаха в гласа ѝ, гърдите ѝ се вълнуваха. Той се възхити още веднъж не само от хубостта, но и от непреклонния ѝ дух. — Всевишният никога няма да ти прости толкова тежко престъпление, Арин.

— Той с теб ли се съветва какво да прощава и какво не? Ех, мисля, че на мен ще прости. Да вземеш от мъртвите е по-малко престъпление, отколкото да ограбиш живите. Всички носим вина за

престъпления. Хайде, Джон, да слезем в криптата. Ела с нас, Кира и се моли за нас като добра християнка. — Тя се обърна към стълбата, но той скочи, настигна я и я хвана за китката.

Видя с учудване, че в очите ѝ блестят сълзи.

— Ако мислиш, че ще ти помагам, Арин...

— Въпреки всичко ще дойдеш с нас. Джей, викни Гастон да ни покаже пътя към криптата.

След малко британецът се появи в залата, поклони се учтиво и обясни, че мъртвите почиват под кулата. Господата трябвало само да слязат по задната стълба и да носят факла, защото долу е тъмно като в ада.

— Това и лейди Кира може да го потвърди.

— Едва ли е готова да го стори.

— Защо искате да видите трупове?

— Ще вземем на заем оръжието на покойниците.

— На заем, как не! — възмути се Кира.

— Да, лейди, повечето бяха дори шотландци. За борбата ни в името на тяхното отечество, ще ни услужат драговолно с оръжието си. Донесете факла, Гастон! — заповяда Арин.

— Слушам, сър Арин.

Джон взе факлата, а Арин хвана Кира за ръката. Държеше китката ѝ с железни пръсти.

Дори през лятото в подземните галерии цареше влажен студ. Трупове от битката при Сикерн навярно скоро ще замръзнат, каза си Арин. През сводестата врата, останала несъмнено още отпреди нормандското нашествие, стигнаха до галерии с каменни ниши, в които лежаха мъртъвци отпреди много столетия — дами с елегантни рокли и мъже в брони, покрити с тънки савани. На светлината на факлата проблясваха много мечове.

— Същински арсенал! — отбеляза, доволен, Арин, побутна Кира към една ниша и вдигна савана на рицаря, който лежеше на височина на очите. Под савана откри чудесен двуостър меч оръжието на шотландците-планинци. Кира напразно се мъчеше да се освободи. Той се обърна към нея, вперил поглед в преbledнялото ѝ лице.

— Лейди, знаеш ли какво е направил Кинси Дароу? — Тя наведе мълчаливо глава. — Съвсем наскоро е убил един от старите ми приятели. А ти твърдиш, че аз бих извършил престъпление. Хайде да

излезем от криптата. Тук лежи толкова много оръжие, че ще заповядам на хората си да съберат всичко.

— Само не и меча на моя баща! — прошепна тя. — Моля те, не бива да оскверняваш мястото на последния му покой.

Арин се озърна. Върху камъните под нишите бяха гравирани имената на покойниците. Старият лорд Сикерн лежеше до рицаря от чийто двуостър меч Арин току-що се беше възхитил.

— С меча на баща си ли се би с мен в параклиса?

— Не — с моя.

Естествено, щом се е научила да фехтува, та макар и само за развлечение, трябва да има и оръжие, по-леко от меча на нейния баща.

— Моля те — прошепна тя. — Не нарушавай вечния му покой!

Застанал зад тях, Джон се изкашля.

— Едно оръжие повече или по-малко сигурно няма да е от значение.

— Добре, но ще ми дадеш твоя меч, лейди — заяви Арин — за да не пипаме оръжието на твоя баща.

— След като ме победи в параклиса, твоите хора ми отнеха меча.

Арин кимна.

— Джон, прати няколко души да слязат тук. Нека вземат всички оръжия с изключение на меча на лорд Бонифейс.

— Да, Арин.

— А ти, лейди...

— Ще се върна в кулата — заяви тя.

— Да, точно това ще направиш. — Устните на Арин се разкривиха в подигравателна усмивка.

Докато Рейгуър продължи да надзирава упражненията на Северното поле, Джей и Джон следяха как се събира в криптата оръжието на мъртвите.

До някои трупове имаше и скъпоценности, златни и сребърни синджири, брошки и други бижута. Джон подсказа на Арин, че хората му с удоволствие биха прибрали тези съкровища. С тях ще могат да преживеят доста време, ако войната няма желан край. Арин им разреши да ограбят криптата, но заповяда да се отнесат с уважение към покойниците и да ги покрият отново със саваните. След като си свършат работата, отец Кориган трябваше да благослови умрелите.

Свещеникът заяви ядосано че не знае молитви за ограбени трупове, но добави, че се надява да намери подходящите думи.

Тази вечер, когато ученията и грабежите приключиха, той срещна Арин на крепостната стена и му докладва, че е изпълнил желанието му и е благословил мъртъвците.

Беше станало късно. Като се изключи нощната стража, всички мъже спяха и Арин не бе очаквал на срещне свещеника по това време.

— Възмутен ли сте, че обрах труповете, отче? — попита той, облегнат на стената. Беше се качил тук, за да намери малко спокойствие и да се порадва на меката лятна нощ — най-топлата откакто беше дошъл в Сикерн. Ако студът не се задържаше така упорито в каменните стени, можеше даже да не палят огън в камините. На кадифеното черно небе блещукаха безброй звезди и лек ветрец галеше лицето на Арин.

Свещеникът въздъхна и сви рамене.

— Както чух, обяснил сте на лейди Кира, че спрямо живите се извършват къде по-тежки престъпления.

— Вие сте божи човек, отче. Какви престъпления сте извършил вие?

— Какво ли знаете вие за хората, сър Арин? Греховете на миналия ми живот са тайна. — Отец Кориган беше едър мъж, висок и яко скроен — същински воин. Той от самото начало беше събудил любопитството на Арин.

— Грехове спрямо живи или спрямо мъртви?

Облегнат на стената, Кориган се взираше в нощта.

— Има най-различни грехове, сър. Към тях принадлежи и гордостта.

— И убийството.

— Похотта и суетата... Мисля, че гордостта е сред най-големите ми грехове, заради опасностите, до които води. Ех, аз съм свещеник и не съм склонен да разкривам душата си на един мирянин, та бил той и още по-могъщ и мъдър.

— Подигравате ли ми се, отче?

— Ни най-малко, сър Арин, нито ви проклинам за греховете ви спрямо мъртвите.

— А за греховете ми спрямо живите?

Свещеникът се поколеба.

— Осъждам само онова, което причинявате на лейди Кира.  
— Само толкова, отче?  
— Да, само, пък и да не прощаваш също е един от най-тежките грехове.  
— Лейди Кира не ме моли да ѝ простя.  
— Тя не е съгрешила спрямо вас.  
— А Кинси Дароу?  
— Той ще трябва да отговоря едни ден пред всевишния.  
— А пред мен?  
— Може би.  
— А какво ще обясни крал Едуард на своя създател?  
— Рано или късно всеки човек застава пред божия съд. Дори кралете.  
— Мое е отмъщението, казва всевишният, нали отче?  
— Така е, сър Арин.  
— Може би трябва да се хвърлим в краката на английския крал?  
— О не, сър Арин — възрази усмихнат Кориган. — Аз никога не бих го сторил. Предпочитам да не се откажа от най-тежкия си грях — гордостта.  
Арин кимна замислено.  
— Когато напусна Сикерн, дамата ще си остане цяла и невредима, кълна ви се.  
— Това не е достатъчно.  
— Какво искате от мен?  
— Да я отведете със себе си.  
— На бойното поле? Не, отче, ще е лудост. Дали ще победим или не, знае само бог, а той знае също, колко предана е тя на Едуард и на Дароу.  
— Сър Арин...  
— Нямам какво повече да ви кажа, отче. Лека нощ.

Когато се върна в стаята на кулата, Арин свари едва мъждукащ огън. Кира не лежеше, както бе очаквал, върху мечата кожа пред камината. И креслото беше празно. Беше останал с впечатлението, че са постигнали споразумение, макар и неизречено. Объркан и ядосан, той се питаше какво ли е измислила пък сега. Влезе на пръсти в стаята,



заклучи след себе си вратата и се взря в тъмното. Видя я на леглото, под кожените завивки. Пулсът му тутакси се учести, усети как го обзема лудо желание.

Не, няма да издаде какво става в нея. Докато той се събличаше, Кира се преструваше на заспала. Развеселен, той седна на крайчеца на леглото и дръпна завивките встрани. Тя му обърна гръб — красив, гладък гръб, който просветваше, златен на гаснещия огън. С нарастващо желание Арин виждаше едно примамливо извито бедро, вдишваше сладкия женски аромат на Кира.

Колко жестоко измъчва тя неговите сетива... Той погали бавно с показалец рамото ѝ, попита подигравателно:

— Как мислиш, лейди, ако баща ти беше жив, щеше ли да пожертва драговолно меча си, за да брани твоята чест?

За негова изненада, тя се извърна мълниеносно, в ръката си държеше меч, който опря в гърлото му. В смарагдовозелените очи светеше неприкрито тържество. Арин се вцепени и се наруга. Можеше да умре не за слава и свободен живот, а само защото е глупак.

Острието се заби малко по-дълбоко в неговата плът. Посрещна гневно погледа ѝ.

— Стани! — заповяда тя. Той нямаше избор и се покори, а тя също стана от леглото. — Това оръжие не можа да откраднеш!

Все още с остро оръжие опряно в шията му, попита:

— Твоят меч ли е, Кира? Значи излъга. Моите хора не са ти взели оръжието, след като ти го загуби в честен двубой.

— Честен двубой ли? Тъкмо ти ли ще ми говориш за честни двубои?

— Щом искаш да ме убиеш, направи го. Защото, ако мечът ти се озове в моите ръце, горчиво ще съжаляваш за този час.

— Да те убия? Толкова бързо? О не, ще е прекалено милостиво. — Острието се плъзна по гърдите му, по корема, още по-надолу. Докосването на стоманата му се стори почти като нежна милувка. — Предателите ги обесват, а когато са вече полумъртви, ги изкормят, кастрират и разкъсват.

— Не съм предател. Никога не съм се клел във вяроност на английския крал. Да, знаей, твоят народ изпитва удоволствие да убива враговете си и да ги осакатява. Ще се усетиш ли щастлива, ако ми

отредиш толкова ужасна смърт? Или следваш примера на Кинси Дароу?

— В никакъв случай! Искam само да преговарям с теб. Моята свобода срещу твоя живот.

Пламенната страст в гласа ѝ го обърка. Тя стоеше гола пред него, прекрасна на червеникавата светлина на пламъците и толкова горда... В този миг тя леко се олюля. Едва доловим признак на слабост, но той му бе достатъчен.

Хвана решително острието, усети режещата болка в пръстите. На Кира ѝ секна дъхът и тя положи всички усилия, за да задържи оръжието. Но той обгърна със свободната си ръка толкова здраво китката ѝ, че тя трябваше да отпусне пръсти. Той ѝ изтръгна без усилие меч и го захвърли в един ъгъл.

После сграбчи Кира за косата и я привлече към себе си.

— Внимавай! Ако се опиташ да го повториш, ще трябва веднага да ме убиеш! — Блъсна я, бесен, встрани, отиде до камината и клекна пред нея, за да огледа на слабата светлина раната си. — Ела тук! Тя не помръдна и той изтича до нея и я повлече за косите към огъня. Хвърли я грубо върху мечата кожа. — Трябва да превържеш раните ми.

— Аз, аз имам един мехлем — изпелтечи тя.

— Навярно отрова.

— Повярвай, не исках да ти причиня болка.

— За съжаление кастрирането не става съвсем без болка лейди.

— Но аз исках само да преговарям с теб и мечът трябваше да ми осигури известно превъзходство.

Той я изгледа втренчено. Тя наистина беше държала меч в ръката, но не го беше използвала. Защото беше жена — неспособна да убива хладнокръвно... Или той просто я беше спрял навреме?

— Донеси мехлема.

Тя преглътна конвулсивно и стана.

— Може би раните трябва да се зашият.

— Не са чак толкова дълбоки. Хайде, донеси най-сетне мехлема.

Кира изтича до един скрин и се върна с някаква кутийка. Арин се отпусна на креслото пред камината, а тя коленичи пред него. Дъхавият мехлем, с който намаза внимателно раните, охлади парещата болка. После тя уви ръката на Арин с ивици ленен плат. Вдигна отчаян поглед.

— Съжалявам.

— Задето не ме уби?

— Не говори глупости! Никога не съм искала да го правя.

— Ръката продължава да ме боли.

— Ще мине известно време, преди мехлемът да почне да действа.

— Мисля, че би трябвало да се постарая по-усърдно да успокоя болките ми — заяви той, стана и се замъкна до леглото. Със здравата си ръка отметна завивките и легна. — Защо не искаше да ме убиеш?

— Защото аз...

— Щеше да е разбираемо да искаш да ми отнемеш живота. Дойдох тук, превзех замъка ти, отнех ти невинността и изпреварих твоя годеник, който опустошава тази земя и убива стари воители. Откакто съм тук, превръщам живота ти в ад.

— Така е! Въпреки това никога не съм искала да те убивам. Не забравяй, аз предпочитам милосърдието.

— Аз ти отнех оръжието.

— Само защото се поколебах.

— За щастие... А сега? Изборът е твой.

— Изборът ли?

— Ще спиш пак отгътък, върху мечата кожа или...?

— Ще ми имаш ли доверие, ако остана близо до теб? Може да съм скрила някъде още оръжия.

— Вярно, май ще е по-добре да те вържа някъде вън, на крепостната стена.

Кира наведе очи и потисна усмивката си. Приблужи се бавно към леглото — гола и красива, толкова привлекателна на светилната на огъня. Поколеба се за миг, после се изтегна до Арин. Той я прегърна и устните им се намериха. Целувката запали див огън в кръвта му.

Изпъшка и зарови пръсти с копринената ѝ коса, загали гърдите ѝ, бедрата ѝ и забрави раните си. Тя го целуна също тъй пламенно. Тази нощ тя отвърна за пръв път на милувките му.

Докато той вкушваше пълките на гърдите ѝ, нейните ръце се плъзнаха по гърба му и тя не протестира, когато той разтвори краката ѝ. Не бързаше да се слее с нея. Искаше преди това да я вкуси — копринената, бяла като слонова кост кожа на корема и бедрата ѝ,

розовата плът между тях. С треперещи пръсти тя докосна неговата мъжественост и той се усети сякаш пронизан от мълния. Обзет от луда страст, проникна в нея, забрави всичко освен желанието си, дивият ритъм, който го шибаше да го задоволи. Кира се нагоди към неговия ускорен ритъм, вдигаше отново и отново бедрата си към него. Красотата ѝ, дъхът ѝ, ароматът ѝ засилваха до болка насладата му. Само смътно усети как тя се напрегна под тялото му и нейната горещина го обзе целия преди да го разтърси изпепеляващият върховен миг.

След това не искаше да се отделя от нея. За да я освободи от тежестта си, я притисна силно към гърдите и се обърна заедно с нея встрани, за да лежат един до друг, все още съединени.

Учестените удари на сърцето му постепенно се успокоиха.

— Да те вържа ли, лейди? Два пъти видях меч в ръцете ти И веднъж нож. Какво острие ще вдигнеш следващия път срещу мен?

Косата ѝ гъделичкаше кожата му.

— Не притежавам вече никакво оръжие. Кълна ти се. — Тя вдигна колебливо глава и срещна погледа му. — Освен меча на моя баща, ако позволиш да го задържа... Срещу него ти предадох последното си оръжие.

— Предала си го? — Не може ли да се каже, че аз по скоро го отскубнах от ръцете ти?

Тя не отговори, а и той не я принуди. Както беше подчертал отец Кориган, гордостта е тежък грях, за който Арин проявяваше известно разбиране.

— Не ме връзвай — помоли го тя. — С меча исках само да ти покажа...

— Какво? Властта си над мен? Опита се да преговаряш с мен за своята свобода. Толкова много ли означава тя за теб?

— Нима не и за теб?

— Не бива да ми задаваш този въпрос. Моето и твоето положение са несравними. Да, аз наистина превзех замъка ти. Но пак ще го напусна.

— Можеш ли да ми назовеш дата? — Смарагдовозелените ѝ очи проблясваха странно, сякаш се пълнеха със сълзи.

— Не — отговори нетърпеливо той.

— Защо тогава да не се стремя към свободата? — прошепна тя.  
— Трябва да се държа приятелски и да съм покорна, докато не решиш, че си ме ограбил достатъчно и е време да си продължиш по пътя?

— Така, значи — въздъхна той уморено и погали Кира по лицето. — Ще си върнеш свободата. Повече не мога да ти обещаю.

Тя сякаш се задоволи с отговора му, въпреки че той нищо не ѝ беше обещал.

— Добре...

Заровил пръсти в косата ѝ, той притисна главата ѝ към гърдите си и двамата заспаха.

Уилям Уолъс беше висок, широкоплещест мъж със стоманени мускули. Цялата сила на волята му беше отразена в неговите очи, неговата душа.

Андрю де Морей не беше израснал толкова висок. Но притежаваше не по-малко изявена индивидуалност. Пък и беше постигнал може би дори повече от Уолъс, защото името му беше широко известно дори тук долу, на юг. Тъй като произхождаше от богато, семейство, имаше какво да загуби, и не малко. Въпреки това беше готов да заложи всичко, за да освободи Шотландия от игото на английския крал.

Много мъже се бяха озовали на призива на предводителя на бунтовниците. Въпреки че аристократите не постигнаха съгласие в Ървин, те трябваше да признаят заслугите на Уолъс и на Де Морей, както и успехите на рицари като Арин, превзел не една английска позиция. Затова мнозина аристократи бяха готови да участват в битка, която имаше вероятност да спечелят.

На някои от тях можеше да се има доверие, на други не. Уолъс и Де Морей се срещнаха с Арин на една поляна в Селкъркската гора и му обясниха, че може би едва на бойното поле ще да стане ясно, кой е достоен за доверие.

— Чух, че разполагаш е много бойци — подхвана Уолъс сложил крак на едно повалено дърво. — Също и че си ги обучавал как да воюват с английската кавалерия.

Тази вечер само Арин и неговите спътници разговаряха с двамата предводители. Джон беше уредил срещата, за да се осведоми братовчед му за намеренията на Уолъс и Де Морей и да ги увери в своята лоялност. От аристократите и техните рицари не можеха да очакват същото. Дори да обещаваха да се бият за Шотландия, сигурно щяха да се отметнат, ако се усъмнят в победата.

Бяха насядали край малък огън, запален наскоро на поляната — Уолъс, Де Морей, Арин, Джон и Рейгуър. В гората наоколо ги пазеше

многобройна стража. Уолъс и Де Морей се срещаха за пръв път — Арин беше сигурен, че го е уредил епископ Уишърт.

Духовникът, непоклатим стар шотландец, бе насочил събитията, без да се съобразява с това какво можеха да си помислят главите на църквите или някои крале. Понеже смяташе Уолъс и де Морей за най-успешните бунтовници, събра двамата толкова различни мъже.

Де Морей носеше хубави дрехи и ризница на благородник. Уолъс си оставаше недодялан, беден рицар, чийто отряд беше въоръжен по-зле от хората на Арин. При победите си над англичаните Уолъс можеше да се снабди с достатъчно оръжие и брони. Но той знаеше, че стратегии с мълниеносни удари имат неведнъж много по-голямо значение от мечове и ризници.

— Да, Уилям, — потвърди Арин — формирахме отреди въоръжени с пики, щитове, мечове и бойни брадви. Моите хора свикнаха да вземат оръжието на падналите врагове, да се сражават с английската кавалерия и да се пазят от уелските стрелци с лъкове. Сред тях има рицари, селяни и рибари, един астролог, един готвач, един учител по латински, търговци, каменоделци, златари. Досега те живеяха и работеха в Хоук'с Керн. Но, както може би вече знаете, от него не остана много.

— Да, да — потвърди с горчивина Уолъс. При походите които предприемаше, за да отмъсти на англичаните, не проявяваше особена деликатност. Но ужасните жестокости, извършени от неприятеля, го отвращаваха и разпалваха гнева му. Английските войници твърде често бесеха, обезглавяваха и разкъсваха невъоръжени, безпомощни шотландци. Като Арин, и той беше загубил любимата жена. Дължеше го на английския лорд Хизълриг. След като се бе опитало безуспешно да накара Марион да издаде скривалището на Уолъс, копелето ѝ беше премазало главата.

— Значи от Хоук'с Керн не е останало нищо? — попита Уолъс.

— Само земята и развалините. Като му дойде времето, ще възстановя всичко.

— Да, когато Шотландия ще принадлежи отново на шотландците. — Уолъс посегна към мехура е бира, който двамата си деляха. — За вашия клан, приятели и за вашата вяност!

Джон хвърли бърз поглед на Арин и сви рамене.

— Понеже кланът ни е много голям, не мога да гарантирам за всички негови членове. Повечето от роднините ни произхождат от околностите на Стърлинг, но някои живеят и по Западните острови. Други са станали зетьове из планините. Както навярно си спомняш Уилям, баща ми не изпитваше особен възторг от нашата борба.

Уолъс удари приятелски Джон по рамото. Беше толкова як че ухиленият Джон за малко не падна от дънера, на който седеше.

— Вярно, твоят баща осигуряваше мира. Така ни печелеше време. Той е стар човек, а в тази война трябва да се бият младите. Той е подписал клетва за вяност на Едуард, но ние не сме.

— Някои членове на нашия клан подкрепят претенциите за трона на клана Комин — намеси се Арин. — Други смятат, че короната трябва да носи Брус.

— Преди това искам да разбера кой ще се бие за нашата свобода.

— Ние двамата, Уилям — увери го Джон. — Ти го знаеш.

— Да, разбира се.

— Както научих току-що, сър Ричард де Ланди е минал на страната на англичаните — каза Арин.

— Вярно е — потвърди Андрю де Морей. — Изглежда наистина едва на бойното поле ще знаем кой е на наша страна и кой не.

Впечатлен, Арин гледаше прочутия бунтовник — привлекателен мъж с дълбок глас, силни ръце и пронизващ поглед.

Де Морей си беше спечелил слава преди всичко с тактическите си умения. Побеждаваше отново и отново англичаните, като ги нападаше, а после изчезваше. Знаеше на кой терен е най-добре да се води бой, как се подмамват кавалерийските отреди в блата, как стрелци с лък се оказват безопасни в гора и най-важното — как да нанасяш на врага тежки щети, като отстъпваш навреме, за да избегнеш ответния удар. С тази тактика беше превзел вече не една крепост.

Уолъс се наведе с въздишка напред.

— За съжаление младият Брус се интересува повече от короната, отколкото от Шотландия. Но бог ми е свидетел — той ще има време да се увери че Едуард няма да отстъпи никому това кралство.

— Тъй или иначе, ние сме готови да се бием — натърти Андрю. — И сме разгневени както никога досега.

Арин му хвърли изпитателен поглед. Знаеше за какво намеква — тактиката на английския крал. След смъртта на Александър преди



повече от десет години, Едуард беше правил стъпка след стъпка, отначало много внимателно, за да завладее Шотландия. Може би най-голямата грешка на шотландците беше, че при споровете на претендентите за престола, помолиха за препоръка. Регентският съвет прецени това решение като добро и правилно и така беше предотвратена гражданската война. Шотландците се видяха, разбира се, предадени по най-долен начин, когато Едуард се почувства в правото си, след запитването, да поиска от тях клетва за вярност.

През 1291 година той покани голям брой шотландски и английски аристократи за среща на границата. Шотландците дойдоха с очакването да бъдат проведени разговори, а не да започне война. За срещата, на която Едуард поиска те да го признаят за върховен владетел на Шотландия, те се бяха отправили без войници и без оръжие. Помолиха да им се даде време да размислят. Отначало им дадоха двайсет и четири часа, после три седмици. Но и когато те минаха, още не бяха готови да се обявят против Едуард. Знаеха с какви сили би разполагал той много скоро в пограничните земи. Те самите не можеха да съберат за три седмици боеспособна войска. Нямаше да успеят най-вече водачите, дошли от високите планини на север.

Като се почне от 13 юли 1291 година, прословутата, придобила толкова лоша слава, клетва за вярност, трябваше да бъде положена за две седмици. Който се появише на определеното място, но все още се колебаеше дали да подпише документа, биваше арестуван и пуснат едва след като и неговото име се появише в списъка на заклелите се. Който се беше извинил че не ще може да дойде, биваше след време призоваван повторно. Рицарите, пренебрегнали заповедта на Едуард, бяха заплашени със строги наказания.

Тъй като се натъкнаха на ожесточена съпротива, англичаните решиха, че в Шотландия имат право да убиват, да изнасилват и да плячкосват — все в името на крал Едуард.

През 1292 година Джон Бейлиъл бе коронясан в Скон за крал на Шотландия. През 1295-та той се поколеба, дали да предостави на Едуард бойци за войната му с Франция, а през 1296-та се видя принуден да пълзи в прахта в нозете на английския крал.

Само за няколко години Едуард зароби страната. Отначало объркани, раздирани от противоречията между многото партии разбити жестоко при Бъруик и Дънбар, шотландците започнаха най-

сетне да се надигат срещу Едуард. В душата на народа се бореха страх, гняв и гордост.

Цял народ се оставя само за кратко на потисниците. Сега през лятото на 1297-ма, обявените извън закона бунтари предприемаха смели нападения срещу гигантската английска военна машина.

— Кълна се, че сме готови и ще се бием — продължи решително Андрю де Морей. — Засега ще наблюдаваме англичаните не по-малко внимателно отколкото те нас. От известно време ги нападаме често и крадем запасите им. Но сега ни предстои голяма и решителна битка. Вече избрахме позициите. Ще ви обадим кога и къде да се присъедините към нас. Вашите хора са добре обучени и затова ще трябва да отблъснат първия щурм на английската кавалерия и да се сражават на левия фланг. — Той начерта бързо линии върху пясъка до огъня. — Кресингам ще се опита, разбира се, да ни накара да отстъпим, убеден, че сме готови да водим мирни преговори. Ще се опита да сломи волята ни, да вземе заложници и да ни унижи. Но ние няма да искаме мир.

— Не, мир няма да има — изправи се Уолъс. Арин беше отново поразен от телесната мощ на този човек. Той, и неговият братовчед и хората им също станаха, стиснаха ръка на Уолъс и го погледнаха в очите. Това беше достатъчно — клетви или писмени договори бяха излишни.

След като се сбогува с Андрю де Морей, Арин се върна с Джей и Рейгуър при конете, за да препуснат обратно към Сикерн.

Джон тръгна редом с братовчед си.

— Помни, моля те, че в тази крепост не всички хора заслужават доверие — предупреди той и погали Пикт по ноздрите. — Докато Уолъс събира войска, англичаните не бива да се спъват в него.

— Кой ще знае къде именно ще ни чакат Уолъс и Де Морей? Моите хора...

— ... се радват на абсолютното ми доверие.

— И кой...

— Пази се от лейди Кира, Арин. Нищо не ѝ разказвай.

— Дори с воините си не споделям всички свои мисли и намерения. Защо ще говоря за тях с жена, дала на английския крал клетва за вечна вяност?

— Не ми се сърди, Арин. Моля те само да внимаваш. Тя е не само хубава, но и умна, а затова опасна. Обясни на хората си, че и те не бива да се изтърват. Ако тя разбере нещо — за позициите на Уолъс, за сражението — и ако ти избяга... Знаеш какво може да стане. Не се оставяй да те омагьоса и не забравяй коя е.

— Чак толкова не може да ме омагьоса никоя жена на този свят — каза натъртено Арин. — Или мислиш, че мога някога да забравя станалото в Хоук'с Керн?

— Този трябва да бъде бойният ни вик. Но пак те моля — не ми се сърди. Предупреждавам те само защото се възхищавам от дамата. Само че няма да се поколебая нито за миг да я убия ако ни предаде.

— Аз не съм чак толкова кръвожаден. Но бъди спокоен Джон, нито ще забравя, нито ще простя.

Рейгуър и Джей бяха изчакали търпеливо в края на поляната. Сега Арин препусна с коня към тях и всички потеглиха към Сикерн.

От крепостната стена Кира гледаше с копнеж реката под нея. Да, водата е ледена, разбира се. Но през лятото можеше да се понесе. Да рискува ли да се хвърли във вълните? А после?

Трябва да пресметне внимателно всяка своя стъпка. Не знаеше къде е отишъл Арин. Миналата заран, когато се събуди вече го нямаше в стаята. Отначало не се загрижи особено, защото денем той рядко търсеше нейната компания. В късния следобед отвори най-сетне вратата и Патрик, който пазеше пред нея, я покани да сподели вечерята си с мъжете в залата. Поколеба се преди да слезе по стълбата, защото се боеше, че Арин може да подкани бойците си да се позабавляват с нея. Но нали трябва да разбере какво се е случило.

Не разбра кой знае какво, само, че Арин е тръгнал заедно с Джон Греъм, Джей и Рейгуър и ще отсъства близо четиридесет и осем часа. Значи тя има достатъчно време да крои планове за бягство.

Както установи тази вечер, от страна на неговите рицари не я заплашва опасност. Сериозните млади мъже, все запалени бунтари, я посрещнаха много приятелски, въпреки злините, които англичаните им бяха причинили.

Патрик, посочен очевидно, докато го няма Арин, за неин пазач, седеше до нея и задоволяваше старателно нуждите ѝ.

По време на вечерята един фокусник демонстрираше изкуството си, а странстващ певец изпя тъжна песен за крал Александър III, намерил смъртта си, докато отивал при младата си съпруга.

Чу до себе си Патрик тихичко да въздиша, погледна го и вдигна вежди. Когато той ѝ се усмихна тъжно, на бузите му се появиха трапчинки.

— При цялото ми уважение, макар да е бил навярно добър и смел крал, през последната нощ от живота си е постъпил като глупак. Изглежда забеляза учудването на Кира, защото побърза да добави: — Попитайте и Арин, милейди! В онази бурна нощ, когато упорито са предупреждавали краля да не тръгва, Арин е яздел до него. По-късно е бил и сред мъжете, открили Александър на дъното на скалиста пропаст. Небето било червено като жарава и много хора твърдели, че това било предсказание за кръвта, която скоро щяла да се пролее.

Тя потрепери.

— Значи Арин е познавал много добре шотландския крал?

— О да, още като юноша е бил извикан в неговия дом. Александър го дал да се изучи и скоро го посветил в рицарско звание. Един ден кралят и един стар лорд от пограничните земи решили да сложат край на враждата си и да не насъскват отрядите си един срещу друг. Вместо това трябвало двама рицари да се срещнат в двубой. Арин се бил за Александър, победил и кралят го възнаградил. Може би е виждал в младежа сина, с когото бог не го благословил. Когато Арин спасил веднъж живота на краля, получил от него скъпоценен дар — великолепия си боен кон. Мечка нападнала Александър и Арин хладнокръвно убил опасното животно, въпреки че бил въоръжен само с малък нож. Той се възхищавал от краля. От него научил да поставя единството и свободата на Шотландия над всичко. — Патрик въздъхна с гримаса. — Както виждате, лейди, не можем толкова лесно да се закълнем във вярност на друг, най-малко на толкова кръвожадно чудовище като вашия Едуард!?

След кратко мълчание тя попита:

— Чувал ли сте разказите за вашия Уилям Уолъс? — Патрик присви очи. Тя разбра — явно рискуваше да навлезе в опасна област. Въпреки това искаше да обясни позицията си. — Той е завладял замъци и градове, убил е голям брой добри хора, дори епископи и свещеници, които са го молили за пощада.

— Навярно знаете защо...

— Да, Патрик, но трябва да разберете — за децата на англичаните от пограничните земи вашият герой е пратеник на сатаната. А Едуард... Неговата съпруга беше моя кръстница. В детството си прекарах много години при английския двор и за мен кралят беше изключителен човек, толкова внушителен в бронята си. На много хора, които го помолиха за милост, той пощади живота.

— Милейди, в Бъруик безброй жени и деца са молили за пощада.

Кира наведе тъжно глава. Да, клането в Бъруик ще опетни завинаги името на Едуард. И все пак, сега само той можеше да я спаси. Арин не искаше да го признае. Но той ще напусне Сикерн и ще ѝ подари свободата. Само че тя не можеше да остане тук. За нищо на света нямаше да допусне Кинси Дароу да я вземе в плен. Затова трябваше да избяга...

Тази вечер за малко не заспа край масата. Опряна тронаво на рамото на Патрик, остави се той да я заведе в стаята на кулата.

Там я очакваше Ингрид, за да ѝ помогне да се съблече. После потъна в дълбок сън без сънища, от който се събуди едва следващия следобед.

Дали Патрик не ѝ е сипал приспивателно? Беше логично да го предположи. Сигурно е по-лесно да замаеш жена, която ти е враг, отколкото да трепериш цяла нощ, че тя може да извърши предателство.

Беше отишла замислена до крепостната стена. Сега се взираше в реката и размисляше как да избяга. За да избегне опасностите на войната между Англия и Шотландия, трябва да стигне в Лондон и там да помоли краля за помощ. Но той воюва сега във Франция и Кира виждаше пред себе си едно твърде несигурно бъдеще. Само едно беше несъмнено — на годеника си тя няма да се предаде. Най-вероятно беше той да я убие, веднага след като се ожени за нея. Ако се обърне към Пърси, Уерън или Кресингам — военачалниците на Едуард, те сигурно ще посрещнат с радост дъщерята на лорд Бонифейс, кръщелничка на покойната английска кралица и годеница на Кинси Дароу, но щяха да я предадат на нейния годеник.

Не, трябва да се отдалечи достатъчно, за да не може той да я стигне, и да избяга в Лондон... Или да поеме в противоположната

посока... Само и само да се махне оттук...

— За какво сте се замислили, милейди? — Отец Кориган пристъпи към нея, висок и силен воин на християнската църква.

— За нищо, отче.

— Самоубийството е тежък грях.

— О, господи, пак ли? Никога не съм се опитвала да си сложа край на живота.

— По-добре не го правете.

— Кое?

— Ами боя се, че искате да скочите в реката и да побегнете.

Тя го изглежда с неприятно чувство. Отдавна подозираше че е на страната на бунтовниците.

— Ако остана в Сикерн какво ще стане е мен? Сър Арин скоро ще се върне.

— Ако скокът ви се окаже несполучлив, ще загинете.

— Което ще реши проблемите ми.

— Кира...

— Тъй че, ако мога да се измъкна невредима...

— ... лорд Дароу ще ви намери.

Той дали мисли, че от страна на нейния годеник я заплашва по-голяма опасност, отколкото от този човек извън закона който я държи в плен? Опасна мисъл... Гордостта я накара да вирне брадичка.

— Така ще съм защитена поне от бунтовниците. Дароу ще ги избеси до един. — Тя рязко му обърна гръб. Тук никой нямаше да ѝ дойде на помощ. Нейният изповедник беше човек извън закона, комендантът на дворцовата ѝ стража беше преминал към врага, а наплашената ѝ камериерка никога нямаше да разбере какво става в главите на тези мъже.

Ами варваринът, който превзе Сикерн? Той ще я желае само докато е в крепостта. Скоро ще участва в нови битки, ще превзема други крепостни стени и ще изнасилва други жени.

— Това ли искате, лейди Кира? Нима смятате, че това ще е справедливо наказание?

— Какво казахте? — обърна се тя, слисана, към отец Кориган.

— Наистина ли искате да видите шотландците обесени?

— Не, отче, аз никому не желая да умре.

Без дума повече тя избърза към вратата за източната кула Патрик стоеше пред нея. Беше забравила, разбира се, че я пази и наблюдава всяка нейна крачка. Беше ли подслушал разговора ѝ с отец Кориган? Обзета от внезапен гняв, тя му тикна под носа среден пръст.

— Патрик, тази вечер няма да сляза в залата за вечеря. И няма да се оставя да ме замаете отново с приспивателни. Колко подъл начин да се обезвреди една пленничка!

Той я гледаше недоумяващо.

— Милейди, не съм ви давал никакви приспивателни.

Кира се обърна неуверено към отец Кориган, който я бе последвал и сега самодоволно се усмихваше.

— Жалък мошеник! — нападна го тя. — Вие сте ми го сторил!

— Милейди, разговаряте с божи човек! — възмути се Патрик.

Майкъл Кориган не отрече нищо и Кира го изгледа с безкрайно отвращение.

— Божи човек ли? Той е ирландски дявол!

— Все по-добър от англичанка-предателка, милейди — възрази духовникът и учтиво се поклони.

Кира не го удостои с отговор и изтича нагоре към стаята в кулата. Заразхожда се нервно напред-назад. Трябва да намери начин да избяга от крепостта преди Арин да се е върнал. Неговите войници може и да са много смели, но бдителни колкото своя предводител не са. Свещеникът ще я държи под око, за в случай, че наистина скочи в реката. Имаше ли и друга възможност? Не можеше ли просто да мине през портата?

Озърна се колебливо. Нещата на Арин бяха все още в стаята. На стола пред камината беше метнато палто, на един скрин лежеше току-що изпран и грижливо сгънат панталон. Откъм леглото до нея долиташе неговата миризма, чаршафите сякаш още пазеха топлината му... Не, сега не бива да мисли за това, иначе ще се разреве и ще се откаже. Дори пред себе си не желаше да признае ужасната истина.

А тя беше, че отдавна е капитулирала, че го обича, по-лошо дори — той я привлича и тя нищо друго не си пожелава така страстно, както да лежи в обятията му. Колко унизителна ирония!... Дори само заради това трябва да се хвърли в реката — задето е толкова жалка глупачка. Всемогъщи боже, та тя копнее за звуците на неговия глас, за погледа

му, за допира на неговите пръсти, за неговите устни. Само да знаеше колко успешно е било отмъщението му...

Затвори измъчено очи. Да, ще избяга. Преди да го види отново. Защото е мъжът, когото така би желала да види в Кинси — силен, справедлив и състрадателен, въпреки мъките, които са му причинили англичаните.

Ако стигне в Лондон и обясни на краля, че омъжи ли се за Кинси, няма да е сигурна за живота си, ще я даде ли той на друг воин, който се сражава и убива в негово име? О, господи кой път да избере? Вече не можеше да включва реката в плановите си защото отец Кориган ще държи крепостната стена под око. Ако той успее да ѝ даде и втори път приспивателно... Остана да стои, замислена, до камината. Огън... Кинси бе оставил съпругата на Арин да изгори... Златисти, червени и синкави пламъците се издигаха високо, хвърляха сенки по стените.

Ще напусне ли желанието за мъст някога Арин? Или ще намира все нова и нова храна? Да, тя трябва да избяга от него...

Изведнъж я осени страхотна мисъл. Отец Кориган, ирландския демон! Отвори решително вратата. Патрик седеше на пода пред нея. Веднага скочи виновно.

— Милейди...

— Трябва да говоря с отца — каза тя меко.

— Да, но... — подхвана той и смръщи колебливо чело.

— Моля те, Патрик! — Тя го хвана умоляващо за ръката. — Разбрах колко дълбоко съм го обидила, искам да се извиня.

— Представа нямам къде е...

— Да надникнем в параклиса. — Надяваше се, че няма да открият там отец Кориган... — После и в дома му. Помислете Патрик, моята безсмъртна душа може да е в опасност.

— Добре, милейди, да вървим.

Кира му подари лъчезарна, невинна усмивка.

Арин очакваше трескаво завръщането си в Сикерн. Придружаваха го само Джей и Рейгуър, затова сега можеше да препуска по-бързо, отколкото начело на целия отряд. Мисълта за предстоящата, може би решителна битка, го изпълваше с облекчение



но и със загриженост. Не ще и дума, фактът, че Едуард воюва сега във Франция, дава на шотландците известни предимства. В отсъствието на краля управляваше неговият син, който също се казваше Едуард. Но нямаше с баща си нищо общо — беше неуверен младеж и можеше да се предположи, че в критични ситуации ще взема погрешни решения.

Все пак на английския крал служеха превъзходни военачалници, а войската, която предвождаха към Шотландия, наброяваше изглежда, близо сто хиляди души. В редовете ѝ имаше великолепни кавалеристи, мъже, които владеят майсторски меча, а също и превъзходни стрелци с лък.

— Дали да не отдъхнем? — попита Джей, когато Селкъркската гора беше вече далеч зад тях. Сега приближаваха група дървета на висока скала, до която никой враг не можеше да се промъкне незабелязан. Бяха пренощували тук и преди да нападнат Сикерн. Знаеше, че приятелите му са уморени, но въпреки това се поколеба — бяха вече толкова близо до целта.

— Само един час, Арин — предложи Рейгуър.

— Добре.

Докато Джей и Рейгуър се спешиха и поведоха конете към близкия поток, Арин насочи бойния си жребец към върха на скалата. Да, оттам вече виждаше Сикерн и дори много повече. Лагерни огньове в горичка на изток. Два, три, четири... Дароу се е върнал.

Къщата на свещеника се намираше между външната и вътрешната стена. Последвана от Патрик, Кира влезе вътре. Естествено, не биваше да разбере, че тя се кани да претърси вещите на отца. Те не бяха много, но в образцов ред.

На една маса мехур с вино беше сложен до поднос с пресни зеленчуци и картофи, и завит в ленена кърпа самун хляб. В бюфета бяха подредени скъпоценностите, които свещеникът бе донесъл от Божи гроб — арабско кафе, няколко монети, сребърна реликва, няколко шишенца от кафяво стъкло. В друго отделение Кира откри бинтове и съдове с билки, есенции, лекарства и етерични масла. В Сикерн отец Кориган беше не само свещенослужител, но и лекар, който се грижи за болните и ранените.

Тя си наля вино, прегледа шишенцата и откри най-сетне онова, което търсеше — екстракт от мак. Какво количество трябва да използва? Не искаше никого да убива. Какво е чела за действието на маковото семе? Сигурно няколко капки ще са достатъчни.

Тя подаде на Патрик чаша вино.

— Да ни мине времето докато чакаме отец Кориган.

— Благодаря, милейди, не съм жаден.

Тя побърза да сведе поглед, за да скрие разочарованието си.

— Тогава пийнете с мен, за да ми доставите удоволствие. Наздраве!

— За какво пием?

— За Шотландия!

Той вдигна чашата към устните си, а тя се престори с усмивка, че отпива от своята.

— Защо за Шотландия, милейди? — попита учудено Патрик.

— Защото майка ми беше шотландка, а Сикерн е в Шотландия.

Той се ухили, закани ѝ се с пръст.

— Би трябвало да вдигнете тост за Шотландия на Едуард.

— Какво ще кажете да пием за мира?

— Чудесно предложение, но за съжаление безсмислено — въздъхна той и пресуши чашата си. Погледна го изчакващо и той отвърна на погледа ѝ. Все още не се случваше нищо.

Изведнъж той залитна към нея и тя се опита да го задържи. Беше много силен и тежък като дъбов ствол. Успя, криво-ляво да го пусне да падне на пода. Патрик!

Дали не го уби? Не, той дишаше и дори я гледаше.

— Мир, — измърмори той. — Да, да пием за мира — каза той но после затвори очи.

— Съжалявам, Патрик — прошепна тя. — Поне ще спите добре.

Сега трябваше да побърза да се махне, преди свещеникът да се е върнал. Скочи и отвори вратата към малката спалня. Както се надяваше, намери едно от расата му и бяла ленена риза. Под дрехите му откри колан, украсен със странни знаци, а на него ножница с меч. Кира го опаса около кръста си. Откри и малък кинжал. Можеше да го скрие добре в тайния вътрешен джоб на роклята.

— Простете ми, отче, че взимам без разрешение вещите ви на заем — изсъска тя, хвърли поглед към разпятието, окачено над леглото

и се прекръсти. — Но нали ми обяснихте, че господ помага на онези, които си помагат сами.

Преди да излезе от къщата, коленичи още веднъж до Патрик, за да разбере дали още е жив. За щастие той дишаше дълбоко и равномерно.

На прага спря за миг и се озърна. Не трябва повече да се бави. Дори да не почнат да търсят нея, ще забележат отсъствието на Патрик.

Междувременно отдавна беше паднал мрак. Занаятчиите и търговците приключваха работа и се завръщаха в колибите си до външната крепостна стена на Сикерн.

Тя дръпна качулката над очите, изскочи от къщата и влезе в долепената до нея малка конюшня, в която стоеше кобилата на свещеника. Веднага намери юздата, но не и седлото.

И без това нямаше време да оседлава кобилката. Сложи ѝ само юздата, яхна я и излезе от конюшнията. В двора се присъедини към няколко каменоделци, запътени към домовете си извън стените на крепостта. Те помислиха Кира за свещеника.

— Добър вечер, отче! — извика един от мъжете и тя му махна с ръка.

— Отивате да благословите новороденото, нали, отче? — осведоми се друг. — Колко жалко, че баща му загина в битката за крепостта.

Кира кимна и много се надяваше да не ѝ зададат въпроси на които не може да отговори.

— Лоши времена, нали отче? — въздъхна трети. Сега от свещеника ирландец се очакваше отговор.

— Да, синко — измърмори тя дрезгаво и се прекръсти. — Бог да ви благослови. — После пришпори кобилата и се понесе към портата.

— Хайде, омитайте се всички! — заповяда един от стражите. — След малко заключваме подвижната решетка за през нощта!

Щом мина през портата, Кира се наведе ниско над шията на кобилката и благодари на небето. Най-сетне е свободна... Но защо ли сякаш камък ѝ беше легнал на сърцето?

Вече съвсем по тъмно Арин и приятелите му спряха пред портата на Сикерн. По всяка вероятност Дароу щеше да атакува

крепостта чак на разсъмване. Арин поздрави високо стражата и тя вдигна подвижната решетка. Във вътрешния двор предадоха конете на младия Брендън, след което Арин предупреди стражите да държат под око гората, в която явно гъмжеше от англичани. Вдигнаха от леглата и другите бойци, стрелците с лък бяха пратени на крепостните стени. Когато нападателите се приближат, върху тях трябва да се излее врящо олио. По протежение на външната стена горяха малки огньове. От тях стрелците с лък щяха да палят стрелите си, та олиото да пламне и така да отблъснат нападателите.

Докато отрядът на Арин се готвеше за боя, никой не забеля за отсъствието на Патрик. Наистина, младежът трябваше да пази лейди Кира, но неочакваното раздвижване навярно отдавна го е привлякло в двора.

Арин остави Рейгуър да обяснява на мъжете в залата отбранителната тактика, и побърза да изкачи стълбата към кулата. Пред вратата нямаше стража, стаята беше празна. Обзет от лошо предчувствие, извика камериерката. Уплашена и задъхана, тя каза, че господарката ѝ е отишла с Патрик при отец Кориган когото искала след някакво скарване да помоли за прошка.

Да моли за прошка? Не беше в стила на Кира. Освен това Арин не знаеше дали може да има доверие на свещеника. Тъй или иначе духовникът беше служил в Сикерн и когато негов господар е бил Дароу. Бутна нетърпеливо Ингрид встрани и изтича по стълбата долу. В залата видя Кориган — той слушаше Рейгуър с интерес не по-малък от този на бойците.

— Къде е Кира, отче?

Смайването на свещеника изглеждаше искрено.

— Не е ли в стаята в кулата?

— Да беше така, нямаше да ви питам. Ингрид току-що ми каза, че Кира се скарала с вас и тръгнала към дома ви, да ви моли за прошка.

— Кой, Кира? — По гласа на свещеника пролича, че и на него това му се е сторило толкова невероятно, колкото и на Арин.

— Вярно е — намеси се Тайлър Милър. — Малко преди да се стъмни ги видях да отиват с Патрик към дома ви, отче.

— Но аз не си бях вкъщи. Излязох от замъка, за да кръстя едно новородено. После се върнах тук, в залата.

Без дума повече Арин излезе тичешком от крепостта, последван отблизо от Джей и отец Кориган. Когато отвори рязко вратата на дома на свещеника, видя Патрик да лежи до стената. Обзе го луд гняв. По дяволите, убила е младежа... Не, не, той диша.

Кориган профуча покрай Арин, наведе се над Патрик и тихо изруга — необичайни думи в устата на един божи човек.

— Какво му е сторила? — прошепна Арин със затаен дъх.

— Дала му е опиум.

— Какво?

— Приспивателно от Божи гроб...

— Зная какво е. Но как, по дяволите, се е докопала до него?

— В моя шкаф има шишенце с опиум — отвърна неуверено свещеникът. — След вашето заминаване тя кроеше планове за бягство и снощи аз ѝ сложих приспивателно във виното.

— А тя се е сетила как е станало, така ли? Затова ли се скара с вас?

— Не затова, а защото исках да ѝ попреча да избяга — отвърна Кориган и каза самата истина.

Арин излезе сърдит дома му, все така последван от приятеля си и от свещеника.

— Кога е избягала?

— Не е било отдавна. От скарването ни са минали едва няколко часа.

— Мислиш ли, че е видяла лагерните огньове, Арин? — попита Джей. — Ако е така, разбрала е, че Дароу е някъде наблизо.

Арин го изгледа сърдито.

— Но как е успяла да излезе от замъка? — измърмори отец Кориган.

Млада жена бързаше към тях, понесла дърва за огньовете на крепостната стена.

— Сър Арин. — Тя се изчерви и се поклони. — Слава богу, че пак сте тук, отче! Имаме нужда от вас в тези трудни времена. Но колко бързо се върнахте!...

Тя млъкна ужасена, защото Арин я сграбчи за раменете.

— Кога отецът напусна крепостта?

— Малко преди чуем вика ви пред външната порта, сър. Тогава заключиха подвижната решетка.

— Благодаря, момиче. — Арин впи гневно поглед в ирландеца. На слепоочието му пулсираше издута жила. — Чухте ли, отче? Дамата е минала безпрепятствено през портата, предрешена като свещеник и по всяка вероятност яхнала вашия кон. А сега ще ни благослови победоносно — нас, клетите глупци. Джей, прати Брендън в конюшната, да ми доведе Пикт, веднага! И кажи на Рейгуър да чака до последния миг моето завръщане. Но появили се първата дневна светлина на хоризонта, да заповяда да заключат отново всички порти и преди опасността да е отминала да не ги отключват.

— Бъди благоразумен, Арин, не хуквай подире й... — подхвана Джей.

— Той няма да го стори — прекъсна го Кориган.

— Напротив — възрази Арин. — Там, вънка, се е разположила английска войска. Сега не мога да се лиша тук, в Сикерн, от нито един човек. Всички мои хора трябва да подготвят отбраната на крепостта. Не бой се, враговете няма да ме видят.

— Мен също — добави Кориган. — Боже милостиви, сър, налага се някой да ви прикрива гърба!

— Един свещеник?

— Не винаги съм искал да се посветя на това звание. Като момче ме обучаваха за боец. В бой с мечове не отстъпвам на най-добрите ви войници.

Арин се съмняваше не в това, а в лоялността на отец Кориган. Но този ирландец може би наистина щеше да му помогне да открият Кира, преди тя да се стигнала при Дароу.

— Джей, кажи на Брендън да доведе от конюшната бърз кон и за свещеника.

— Сигурен ли си, Арин?

— Да!

Все още скептичен, Джей побърза да изпълни заповедта.

— Не се бави! — извика подире му Арин, без да изпуска свещеника от очи. — Отче, ако ме предадете, ще ви пратя във вечния огън на ада.

— Наистина ще заслужи да се пържа в него, ако съм решил да ви предам на човек като Кинси Дароу.

Кира се боеше от открития път между замъка и гората. За нещастие пъстрата кобилка на отец Кориган беше много по-бавна от нейния расов кон. Трябваше непрекъснато да я увещава да ускори темпото.

Когато стигна първите дървета, чу тропота на копита по склона под Сикерн. Който и да се приближаваше в галоп оттам, тя не можеше да рискува и да изчака, за да види конниците. Насочи колкото можеше по-бързо кобилката към гъсталака. Познаваше добре тази гора, защото беше прекарала детството и най-младите си години не само в Лондон при двора, но и в земите на своя баща. Тук не ѝ се налагаше да се държи като лейди. Тук яздеше из горите и се бореше с дракони с ръце от зелени клони и с варвари, представяше си, че е прочута лечителка или че прекрасен принц ще я спаси, ако враг нападне крепостта. Тогава не знаеше кой би могъл да е този враг.

Ако тази нощ се появи враг, няма да го победи толкова лесно, колкото в детските си игри. Пое изтръпнала по тясна пътека. На небето се беше издигнала пълна луна и сияеха безброй звезди, но между дърветата беше тъмно като в рог. А тя беше съвсем сама. За щастие не ѝ се налагаше да прекосява гората в зимна нощ, да се бори и с други врагове — с лед, сняг, и сковаващ студ. Знаеше, че пътеката води към поточе и насочи кобилата натам. Ще може поне да пийне прясна вода, а носеше и няколко бижута, които заши в полите на роклята си. Жалко, че не се сети да вземе от самуна хляб в дома на свещеника. През деня беше толкова нервна, че не можа нищо да хапне. А напусна замъка преди вечеря.

Мислеше притеснено за горкия Патрик, когото успя да надхитри. Та какво друго ѝ оставаше? Сега беше най-сетне свободна — от онзи шотландец извън закона и от английския демон. Но защо не усещаше облекчение, а само някаква вътрешна празнота?

Наоколо ѝ гъстата гора сякаш се приближаваше към нея, за да я защити.

Беше изгубила своя свят — дома си, хората, които познаваше, лукса, на който се бе радвала. Но тази загуба още не я потискаше, болеше я само от празнотата вътре в нея. Какво значение можеше да има, че е избягала от Арин? Нали тъй или иначе искаше да я напусне. А Кинси ще се върне... Ще я намрази не защото най-лютият му враг я е притежавал, а защото винаги се е отнасяла с пренебрежение към него, към Дароу.

Докато навлизаше все по-навътре в гората, мъката ѝ растеше. Беше направо смешно — жена, която са превзели заедно с нейната крепост, не бива да се влюбва в своя враг. Този враг не бива да събужда със своя поглед, с докосването си и звука на гласа си толкова силни чувства... За него, както и за Кинси, тя е само оръжие, което можеха да използват както си пожелаят. Сега трябва да поеме живота си в свои ръце. Имаше две възможности — или да се постави под закрилата на краля, или да изчезне в някой затънт край.

Потънала в размисли за несигурното си бъдеще, отначало не забеляза просеката в гората. Но после зърна жълтото сияние. Когато стигна до потока, разбра, че източникът на трепкащата светлина е след един завой, а там са запалени, изглежда, много лагерни огньове. Слезе ужасена от коня, шмугна се тихичко в сянката на един дъб и се взря в жълтеникавите отблясъци на пламъците. Колко ли мъже може да има там? Колко далеч от нея? Доста далеч — поне четвърт миля. Въздъхна с облекчение.

Ако се съди по броя на огньовете, много мъже ще пренощуват дълбоко в гората. Ако не запали огън, няма да я забележат. На отвъдния бряг високите скали ще ѝ предоставят убежище. Там може да скрие по-добре и кобилата. Отначало съжали, че не успя да избяга на собствения си кон. Сега си даде сметка какви предимства ѝ дава това. Ако някой познае коня на свещеника, няма да го свърже с нея.

Отначало нямаше смелост да си представи как Кинси е седнал до един от огньовете, нищо, че беше толкова близко до ума. Беше имал достатъчно време, за да изпълни заръката на граф Харингфорд, да разбере за падането на Сикерн и да събере отряд, с който да се върне. Кира следваше с поглед извивките на потока до завоя, зад който се издигаха пламъците. Дали стражите в крепостта вече са видели лагера? Дали не трябва да се върне и да ги предупреди? Не — все



някой сигурно е забелязал отблясъците. А зад дебелите стени всички са на сигурно място.

Сигурно място! За кого? За нашествениците? И от кого? От англичаните, от които откраднаха замъка?

Ако тя не се върне, а Кинси нападне крепостта, шотландците ще решат, че е избягала, за да го предупреди, да му предаде важни сведения. Беше твърде вероятно Арин да налети на войската, обсаждаща Сикерн.

Чу зад себе си слаб шум. Обърна се, затаила дъх. Сърцето ѝ биеше лудо. Обикновено чуваше в гората много добре. Но този път не беше осъзнала овреме приближаващата опасност. Дали някой от стражите на Кинси не се е промъкнал незабелязано към нея?

Така беше — пред нея стоеше сър Ричард Игън, дясната ръка на Кинси — висок, строен мъж с лешникови очи и черти на граблива птица, рицар, жадуващ за власт и богатство. За разлика от Кинси не произхождаше от виден род. Но беше безскрупулен и се надяваше да направи кариера в служба на лорд Дароу.

— Сър Ричард!

— Да, милейди. Да благодарим на небето, че сте успяла да избягате от онзи варварин, от онова копеле! Господи, какво ли щеше да ви стори, щом почнем да щурмуваме крепостта!

Тя се озърна плахо. Той едва ли се е отдалечил толкова много от лагера съвсем сам. Но не виждаше никого. Далеч назад на пътя стоеше конят му, един едър жребец. А тя не беше чула даже копитата.

Изглежда я е открил, докато е патрулирал край лагера и отначало не я е познал в това свещеническо расо. Приближил се е безшумно. Погледът му се плъзна бавно по тялото ѝ, сякаш опари бузите ѝ и тя усети как тръпки преминават по гърба ѝ. Добре си даваше сметка колко силно е ядосвала Кинси и него с хладното си и надменно държане.

Той пристъпи напред и я хвана за ръката.

— Сър Ричард! — протестира тя заповеднически, но това не му направи никакво впечатление. — Пуснете ме!

— Скъпа, човек би предположил, че сте ми благодарна, задето ви спасих от онези дяволи.

— Спасих се сама, а вие само случайно сте минавал оттук.

— Това няма никакво значение. Нали сега сте отново при нас. Ще ни разкажете всичко и ние ще отмъстим за онова, което онзи нехранимайко е могъл да ви причини. Къде е той? Как успяхте да избягате от пленничеството? Колко души пазят крепостта?

— Моля ви, сър Ричард! Причинявате ми болка. Пуснете ме най-сетне!

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Да вървим при лорд Дароу, милейди. Той сигурно много ще се зарадва да ви види отново.

— Да — прошепна отчаяно тя. Можеше ли да му признае, че за нея е много по-важно да избяга от Кинси, отколкото от „варварите“.

Сър Ричард свали качулката от главата ѝ.

— Може би смятате, че няма да забележа тона ви, милейди? Открай време си въобразявате, че сте нещо много повече от такива като мен. Вярно, хубава сте — с това съвършено лице, прекрасна фигура и мелодичен глас. Сигурно си въобразявате, че това ще ви спасява всеки път и при всички житейски обстоятелства. Но кой знае, може пленителният ви чар да се окаже гибелен за вас.

— Сър Ричард, ако кралят можеше да ви чуе, щяхте да сте вече мъртъв.

— Но кралят не е тук, нали?

— Заведете ме при Кинси, сър Ричард. И си махнете ръката!

— Все така високомерна, лейди? Въпреки че един мъж извън закона ви е сложил своя печат? Поне сте избягала от него... О да, ще ви заведе при Кинси. При него ще сте на сигурно място.

*Сигурно? При Кинси? Никога...*

— Сър Ричард, не разбирате ли че ми причинявате болка? Пуснете ме най-сетне!

— Прощавайте, милейди, но се боя да не ви загубя. Ще е жалко, след като сте направила чудо и сте избягала в гората при нас.

Говореше с неприкрит сарказъм. Но тя трябваше да подбира внимателно думите си. Ако събуди подозрението му, бдителността му няма да отслабне и няма да успее да му избяга.

— Да, настина чудо — потвърди тя тихо.

— Не всяка жена би понесла така добре подобно мъчение. Да бъде докосвана от един езичник, от човек извън закона — след подобен ужас повечето биха се самоубили. Но вие ми изглеждате... невредима.

Впрочем скоро ще ни обясните всичко. Странно, че изглеждате толкова добре!

Трябва да намери начин да избяга от него. Успял е да я проследи, защото не е внимавала. Но тя познава тази гора по-добре от него. Ако се измъкне, втори път няма да я хване.

Изведнъж затаи дъх, впери поглед някъде покрай мъжа и свъси чело.

— Сър Ричард! — извика тя.

— Какво има? — Той охлаби неволни желязната си хватка.

— Конят ви е изчезнал! Чудесният ви жребец! Трябва да го хванем! — Тя се отскубна мълниеносно, хукна по пътя и подплаши едрия боен кон, който се беше отдалечил само на няколко крачки. Престори се, че преследва коня и затича между дърветата.

— Лейди Кира! — извика гневно сър Ричард.

Расото ѝ остана да виси по тръни и клони. Без да обръща внимание на гъсталака, който ѝ скубеше косата, тя продължи да тича. На една полянка спря да си поеме дъх. Беше спечелила сериозна преднина. Но нямаше кон. За разлика от кавалеристите на Кинси. Все още задъхана, се заослушва напрегнато. Притисната към един ствол, дълги минути чуваше само учестените удари на сърцето си. После чу да се приближават кълтящи гласове, както и тропот на копита.

Когато един ездач профуча край нея, тя се скри бързо зад дървото. На полянката се появи и втори. Не го познаваше. Но върху наметалото, което носеше над ризницата, ярко се открояваше гербът на Кинси. Мъжът слезе пъргаво от седлото и забърза към нея — чужд човек с груби черти на лицето и студени очи. Дали сър Ричард го е пратил в тази посока със заръка на всяка цена да я залови.

Ако я предаде на сър Ричард, няма да живее достатъчно дълго, за да види отново своя годеник. Отстъпи уплашено назад.

— Ще си играем ли, милейди? — попита той и се засмя. — Или искате отново да избягате? Имам на разположение цяла нощ за да ви уловя. Но ако поставите търпението ми на сериозно изпитание, ще има да се разкайвате и ще изтърпите мъчения, може би по страшни от онези в ръцете на варварите!

Тя извади решително меча на свещеника — за неин ужас много тежко оръжие. А мъжът срещу нея беше в пълно бойно снаряжение.

— Какво щастие, че ви срещам тук сам сама! — подигра се той.

— Не се приближавайте! — предупреди го тя.

— О, милейди, наистина ви бива да дразните сетивата на един мъж!

— Жалък глупак! Кинси ще ви убие!

— Съмнявам се. Вашата дума срещу моята — на кого, мислите, ще повярва? След като станяхте курвата на онзи мръсен варварин? Хвърлете меча, лейди. Ако мога да го предотвратя, не искам кръвта ви да изтече в тази тъмна гора.

Уверен в победата си, той се приближи още повече. Когато тя вдигна меча си, той се разсмя, но тя удари с мълниеносна бързина. Усмивката му веднага угасна.

Мъжът успя в последния миг да извади кинжала и с мъка да отблъсне удара на меча. Разбра, че има насреща си опитна фехтувачка. Нападна яростно. Тя го улучи няколко пъти, но стоманеното острие отскачаше отново и отново от ризницата му. Кира не носеше броня, нямаше и щит, затова не биваше да допусне той да я улучи. Търсеше слабите му места — под мишниците, шията, коленете, под късата ризница. Ако улучи поне едно от тези слаби места...

Мечът на противника за малко не я прониза в гърдите. Тя отскочи, хвана се здраво за един ствол, скри се зад него. Но рицарят я последва. Тя хвана оръжието си с две ръце и се нахвърли върху него.

Мъжът отскочи твърде късно и тя улучи левия му крак — ефективна атака, с която му преряза може би някоя жила и го превърна в инвалид. Той изкрещя яростно.

Щом разбра, че той не може да я последва, Кира веднага хукна. Но ето че още един конник препусна откъм поляната и я видя. Съвсем близо до нея, той скочи от седлото и ѝ препречи пътя. Озова се уловена между двамата мъже.

— Внимавай! — извика първият. — Тази дива котка за малко не ме прати на оня свят. Убий я!

— Не, трябва да я заведем жива на Кинси...

— Той позволи, в случай на нужда, и да я убием. Хвани я най-сетне! — изруга сърдито раненият. — Побързай! Трябва ми помощ, че ще ми изтече кръвта!

Кира местеше поглед от единия към другия рицар. За голямо съжаление раненият се надигна и закуцука към нея. Трябваше все пак да се защити от здравия воин. Надяваше се да успее, преди другият да

стигне до нея. Опитваше се да държи и двамата под око. Първият ѝ враг кървеше и залиташе, но въпреки това се приближаваше решително към нея. Съсредоточи се все пак върху втория.

— Разкарай ми се от пътя, Кира! — Към поляната вече тичаше, с гръб към нея, и трети рицар. Но тя позна широките рамене, гарвановочерната коса и гласа. Беше Арин.

Той скочи с изваден меч към ранения, които вдигна своя да се защити. Силен удар го изби от ръката му, втори го просна на земята.

Кира стоеше като вцепенена. Арин я блъсна встрани и нападна втория си противник.

— Проклет варварин! — изрева мъжът. Парираше ловко атаките на Арин, но беше принуден да отстъпва все по-назад и по-назад. В ушите на Кира кънтеше звън на стомана, удар след удар. Най-сетне мъжът бе улучен на слабото място между шлема и металната яка. Той се хвана за шията, повърна и се строполи.

— Кира, изчезвай! — заповяда ѝ Арин. — Бягай, малка глупачке! Тук си, за да предупредиш Кинси. Нямаш късмет, тези мъже искаха да ти попречат да го сториш!

— Не говори глупости! — протестира ядосано тя. Но гневът ѝ веднага се изпари. — Виж, идват още! — Ударите на подкови се приближаваха и двама мъже с наметала със цветовете на Кинси изскочиха от тъмния гъсталак. На малката полянка не можеха да обърнат конете, затова скочиха от седлата. Под шлемовете тя виждаше само очите им. Разколебана, стоеше неподвижно все още с меч на свещеника в ръка. От острието му капеше кръв.

— Изчезвай, Кира! — изкрещя Арин.

— Мога да ти помогна... — Двата чифта вражески очи я гледаха втренчено и тя се дръпна назад. Следващите няколко секунди рицарите на Дароу вече не можеха да се занимават с нея, защото трябваше да се бранят от меч на Арин.

— Милейди!

Тя се обърна смаяна. Отец Кориган се бе появил нечуто на полянката.

— Господи, отче, той се бие сега с двама противници, трябва да остана тук и да...

— Върнете ми, моля, моето оръжие.

— Вие сте свещеник!

— Въпреки че се фехтувате чудесно, мисля, че ви превъзхождам. Тя му подаде неохотно меч.

— Махни я оттук, отче! — изкрещя Арин и прободете отстрани в ребрата един от противниците си. Между брънките на ризницата беше открил слабо място, от което сега бликаше кръв.

— Веднага се махнете оттук, лейди Кира, умолявам ви — извика отец Кориган.

Този път не изчака да ѝ го повторят и хукна между дърветата. Не знаеше в какво посока е поела. Отдавна беше загубила ориентация. А сър Ричард все още беше наблизо.

— Мили боже, помогни ми — молеше се тя безмълвно. Затича слепешката през гъсталака, докато ѝ се наложи да спре, за да си поеме дъх. Чу плиск на вода. Значи се е върнала към брега. Заослушва се, облегната на едно дърво, и чу удари на подкови, мъжки гласове.

Сър Ричард! Той яздеше бойния си жребец, който междувременно беше хванал, и ругаеше двама конници.

— Трябва да е някъде в тази гора! За бога, освен нея тук се шляят и разни тъпи бунтовници — селяни, занаятчи, рибари. Убили са трима от нашите! А вие, идиоти с идиоти, не можете да откриете дори лейди Кира!

Тя стигна на пръсти до брега. Непрекъснато поглеждаше през рамо. Ако успее да премине потока... В същия миг се вцепени.

*Кинси.* Едър и широкоплещест, хубав с тъмната си коса и класическите, почти красиви черти на лицето. Стоеше на една скала до брега. След като бе дал заповеди на хората си, претърсваше, изглежда, и сам околностите на потока, търсеше я.

Известно време не можа да я види. Но после се обърна в нейната посока.

— О, Кира!... — В очите му прочете такава смесица от чувства — гняв, лудост, студена, смъртоносна отмъстителност. — Клетата ми любима! Нападната, изнасилена, измъчена! Ела при мен! — Той се ухили и протегна ръка.

Тя не се помръдна и той пристъпи.

Вече плътно до нея, той спря. Сега можеше да я докосне да я погали по бузите. Но тя се оказа по-бърза. Нахвърли се с все сила срещу него. Той не беше очаквал подобно нападение. Загуби равновесие, залитна смаян назад и падна във водата.

Дори да не я беше намразил вече предостатъчно, това унижение никога нямаше да и прости.

Тя хукна пак между дърветата и знаеше, че спасява живота си.

Побеснял от яд, Кинси се изкатери тичешком на брега и взе да вика хората си. Наоколо му настана суматоха. Тя се затича към скалите, към един гъсталак, който познаваше и където се надяваше да се скрие. След малко спря и се послуша.

Нищо...

Сви се ужасена, когато една ръка се протегна откъм гърба ѝ, запуши ѝ устата и накара дъха ѝ да секне. Силна ръка я измъкна от гъсталака и я повлече по някакъв път. Не можеше да диша и всеки миг щеше да припадне, пред очите ѝ се мерзелееше. Най-сетне някой я вдигна, усети се притисната към нечий мускулест гърди и коравите пръсти, които ѝ запушваха устата, съвсем леко се поохлабиха.

Докато мъжът тичаше в нощта, тя чуваше силните удари на сърцето му. Времето и пространството сякаш изчезнаха, ужасът ѝ растеше.

След известно време той намали крачка и тя чу гласа му задъхания му шепот.

— Нито дума, лейди, нито звук, ако искаш отново да дишаш!

Арин... За малко да припадне от облекчение.

— Ако си ме разбрала, трябва да кимнеш. Но нито звук чу ли? Иначе ще забия меча си право в сърцето ти.

В очите ѝ пареха сълзи. Шотландци и англичани я мразеха еднакво, убедени, че ги е предала. Въпреки че е само пионка в тази страховита игра... Тя кимна и пръстите освободиха устата ѝ. Беше впила, изглежда, зъби в устните си, защото усета вкуса на кръв. Пое си мъчително дъх. После той я сложи да седне. Бяха се върнали при потока. През клоните проникваше сребърна лунна светлина.

В сините очи на Арин тя прочете нескрит гняв и строго предупреждение. Той стоеше задъхан пред нея и я гледаше втренчено.

— Значи си препуснала към гората, за да пресрещнеш Кинси, така ли?

— Какво? — попита тя смаяна.

— Кинси, великолепия, благородния лорд, за когото си сгодена! Колко добре си замислила бягството. Знаеше ли, че ще го намериш тук,

в гората? Искаше да му разкажеш с подробности за мъжете, превзели Сикерн, нали така? Та да нападнат крепостта, докато ме няма?

Знаеше в какво ще я обвини, но въпреки това го гледаше недоумяващо.

— Не, глупако! Аз...

— Затваряй си устата!

— Не може ли да отговоря на въпросите ти?

— Глупави въпроси, защото отдавна зная отговорите.

— Нали видя, че се бия с хората на Дароу...

— Да, изглежда, и те са решили, че си предателка. Впрочем намерих и човека, комуто си дала приспивателно, за да избягаш.

— Чуй ме...

Изведнъж той я дръпна, изправи я на крака и я притисна към себе си.

— Тихо!

Слисана, тя смръщи чело. След малко чу тропота на копита и се вцепени, а после въздъхна с облекчение. Отец Кориган препускаше с кобилката си към брега на потока, повел за юздата бойния жребец на Арин.

Арин му кимна благодарно, вдигна Кира на седлото на Пикт и го яхна зад нея.

— В крепостта ли се връщаме? — попита свещеникът.

— За съжаление не ни остава нищо друго — отговори Арин и пришпори жребеца. С главоломно темпо, поне така й се струваше на Кира, препуснаха по горския път. Листата я шибаха в лицето, земята се тресеше под копитата. Арин притискаше със силна ръка гърба й към гърдите си и тя трябваше да се наведе ниско над шията на Пикт.

Най-сетне стигнаха подножието на хълма, на който се издигаше замъкът. Заедно с въздуха, който галеше лицето й, тя вдишваше миризмата на коженото седло и на конска пот. Изведнъж чу странно свиркане и видя стрели, които се забиваха в крепостната стена.

— Господи! — прошепна Кира.

— Приятелски поздрав от твоя любим — отбеляза сухо Арин. — За бога, дръж си главата наведена!

Значи с основание се е опасявала от гнева на Кинси — за него животът й вече нямаше никаква стойност.



— Давай, Пикт! — извика Арин на бойния си кон и животното ускори темпото. Малко преди да ги обсипе нов дъжд от стрели, те препуснаха през портата на външния вал. В двора Арин дръпна толкова рязко юздите на коня, че той се изправи на задни крака и Кира бе притисната почти болезнено към мускулестите гърди на неговия господар. После животното застана отново на четирите си крака и Арин се спеша. Англичаните идваха и той заповяда на хората си да се готвят за отбрана, пригответе се за отбрана.

После вдигна Кира от седлото. Тя застана разтреперана до Пикт и отвърна на ледения поглед на Арин.

— Та, казваш, че не си и подозирала за появата на Дароу в гората и не си видял лагерните огньовете?

— Не, представа нямах.

— Било е, значи, чиста случайност, че замая Патрик с опиум и отлетя право в обятията на възлюбения!

— Защо не ме чуеш, глупако? Неговите хора ме нападнаха с мечове и се опитаха да ме убият, нали ги видя...

— О не, те не искаха да те убият.

— Много грешиш. Толкова ли си сляп? Сър Ричард Игън е действал въпреки заповедите на Кинси — каквито и да са били — тези рицари искаха да посегнат на живота ми. Очевидно сър Ричард им е възложил да ме ликвидират.

— Искали са да се позабавляват с теб, преди да те предадат на господаря. Още повече, че и без това вече не си девствена...

Напълно отчаяна, тя вдигна ръка да го удари, но той я хвана за китката. В очите му видя див пламък, който я уплаши повече от друг път. Изглежда нищо не можеше да разколебае увереността му, че е хукнала да търси Кинси със съвсем определена цел. Всъщност защо не? Нали никога не е заявявала, че иска да развали годежа.

Независимо от това, дали го искаше или не, но тази нощ Арин ѝ бе спасил живота. Защо го направи? Само за да я държи далеч от Кинси?

Той вдигна презрително вежди.

— Лейди, способна си да поставиш на голямо изпитание дори търпението на светец. Внимавай. Както е тръгнало, ще ме подлудиш.

Преди тя да успее да отговори, Джей дотича откъм вътрешния двор.

— Слава богу, Арин, значи си я намерил! — Не спомена нищо за бягството. — Портите са затворени, бойците са готови, стрелците с лък са на крепостните стени.

— Заповядай им да стрелят. Англичаните са се разположили в края на гората. Щом стрелите им стигат до тези стени, би трябвало нашите да улучват пък тях.

— Да, Арин, и...

— След малко ще се кача лично на крепостната стена и ще дам на хората по-нататъшни указания. Отец Кориган!

— Да, сър? — Свещеникът беше последвал малко по-бавно бързия боен кон. Току-що се бе смъкнал от гърба на кобилата си и разказваше на неколцина мъже за последните събития.

— Отведете лейди Кира в кулата и се погрижете тя да остане там.

— Но сега вие имате нужда от мен, сър Арин — възрази Кориган. — Познавам много добре отбранителните съоръжения и мога да съм ви от голяма полза...

— Разбира се. Заключете дамата и веднага се върнете. — Без да удостоява Кира с още един поглед, Арин се отдалечи бързо, като даваше пътом заповеди на хората си. Те тръгнаха бързо към посочените позиции.

— Милейди? — Свещеникът направи с въздишка недоволна гримаса, предложи й ръката си и тя безропотно я пое.

— Той е глупак! — прошепна тя и се опита да спре сълзите си.

— Защото ви смята за предателка? Факт е, че избягахте и се скрихте в гората, където е и лорд Дароу.

— Но аз не исках...

— Освен това откраднахте меча ми, моя кон и моя опиум.

— Ако не ме бяхте приспали, никога нямаше да се сетя, че притежавате опиум!

— Да, вярно.

Когато стигнаха във вътрешния двор, тя спря.

— Вие всъщност наистина ли сте свещеник?

— Разбира се, че съм, милейди.

— Твърде странен свещеник...

— Когато му дойде времето, всичко ще ви обясня.

— Сега имам време...

— Но не и аз — отговори той и я дръпна към входа на кулата.

— Отче, аз трябва да избягам. Не го ли разбрахте?

— Зная само, че не сте препуснали съзнателно към лагера на Дароу.

— Защо тогава не го обясните на Арин?

— Защото няма да ми повярва. Откъде да знае колко горещо молехте всевишния да ви освободи от Дароу малко преди тези мъже извън закона да нападнат Сикерн?

— Откъде го знаете вие?

— Ах, милейди... — засмя се тихо Кориган. — Наблюдавал съм ви достатъчно често, как да не съм наясно за чувствата ви. — Вече на стълбата към кулата тя спря слисана, но той я подкани да продължи нагоре. — Само слепец не би забелязал нищо. Убеден съм, че лорд Дароу също е бил наясно.

— Ако превземе крепостта, той ще ме убие.

— Само че няма да я превземе.

— Как може да сте толкова сигурен?

— Води твърде малко бойци, а и замъкът ще е добре отбраняван. Сър Арин ще използва огън и олио, ще подпали тараните им. Но Кинси ще изпрати на предните линии своите бойци. Той никога не излага живота си на риск.

— Откъде знаете всичко това? И за тараните, и че не разполага с достатъчни сили...

— Ами прекарах известно време в гората и шпионирах. Дароу чакаше граф Харингфорд и неговия отряд, но той бил вече на път към Кресингам. Затова Дароу не разполага с достатъчно войници и не може да превземе Сикерн. Е, стигнахме. — Кориган отвори вратата на стаята в кулата и се поклони. — Милейди...

— Почакайте — помоли го тя.

— Невъзможно, милейди. — С леко побутване той я накара да претъпи прага, заключи вратата, сложи и резето.

— О, господи, отче, моля ви! Няма да понеса това мъчение! Битката там вън, няма да зная какво става, моля ви...

Но вече чуваше стъпките на свещеника да кънтят по стълбата. После отекнаха викове, заповеди, цвиленето на умиращи коне. Стрели се забиваха в стените, изпращя таран.

Тя се разхождаше отчаяна напред-назад в своя затвор и се молеше. Тези мъчителни викове, глъчката... Най-сетне си запуши ушите с ръце и се строполи върху мечата кожа пред камината. — Моля те, боже, закриляй отец Кориган — шепнеше тя, — закриляй и...

Бръмчащият звук беше едва чул. Отначало не разбра откъде идва, после си пое дълбоко дъх и смръщи чело. Пушек...

Скочи ужасена, озърна се и откри огъня. Беше избръмчала стрела. Запалена стрела. Изстреляна случайно или с невероятна точност, тя беше проникнала през амбразурата в стаята на кулата и беше подпалила килим на стената. Тъканта беше вече в пламъци. След секунди сякаш гореше вече цялата стена, скоро източната кула щеше да се превърне в ад, а тя беше здраво заключена в нея, зад вратата със здраво резе...

Врагът нападна стремително. Кавалеристи атакуваха стените, последвани от пехотинци. Арин наблюдаваше спокойно ставащото, ту вдигаше ръка, ту я отпускате. Първият залп на неговите стрелци с лъкове се изсипа върху конниците. Болезнени викове се издигнаха към крепостната стена, придружени от високо цвилене.

— Още веднъж! — заповяда той и нови стрели изсъскаха надолу.

Пехотинците се препъваха в паднали коне, но конниците напредваха — все повече и повече англичани.

— Подпалете тарана! — извика Арин, когато видя хората на Кинси да се втурват към портата, вдигнали над главите си огромен дървен щит.

Стрелците с лък веднага потопиха стрелите във врящо олио запалиха ги и се прицелиха в голямата бойна машина. Арин чу как пламтящите остриета се удариха в дървото и мъжете, които бяха тласнали тарана към портата, се разбягаха с викове.

Стрелците на Кинси също изпратиха хвърчаща жарава към крепостните стени, но имаха по-малки шансове. Едва всяка десета стрела улучваше целта. На стената и в двора хората на Арин непрекъснато гасяха малките пожари, запалени от противниковите стрели. Няколко дървени каруци пламнаха, но пожарът бързо бе потушен.

Неколцина англичани се закатериха по стълбите, опрени на стените. Войниците на Арин ги отблъснаха една по една.

В подножието на външната стена труповете ставаха все повече. Як мъж опря стълба в подвижната решетка, явно решил да се пожертва. Беше готов да даде живота си, за да стигне до лоста и вдигне решетката. Арин хвана стълбата и я отблъсна от стената.

Мъжът падна, надал пронизителен вик. След смъртоносното падане на този човек останалите нападатели побягнаха. Край, каза си Арин. Поне засега...

За да прикрият отстъплението си, някои англичани изстреляха пламтящи стрели.

— В прикритията! — извика Арин и видя как една стрела прониква през тясната амбразура в стаята на кулата. Само секунди по-късно видя и отблясъците на лумнали пламъци. — Боже милостиви... — извика той и премина тичешком крепостната стена.

Кира се втренчи неразбиращо в килима на стената, който така бързо пламна. Изтича до тоалетната масичка, грабна каната, но в нея имаше съвсем малко вода, недостатъчно, за да угаси пожара. Скоро ще пламнат и кожените одеяла на леглото, вторият килим на съседната стена...

Тя се озърна, обзета от панически ужас, но наблизко нямаше кой да отмести резето... Всички мъже се сражаваха, бранеха замъка от англичаните...

Ще изгори жива...

Изведнъж вратата рязко се отвори. Кира се обърна и видя Арин да се втурва към нея.

— Другия килим! — извика той.

Тя веднага разбра мисълта му и му помогна да смъкне втория килим и да покрие с него първия, вече обхванат от високи пламъци. Кухненската прислуга внесе в стаята кофи с вода. С помощта на голям брой войници Арин успя да угаси огъня навреме.

— Благодаря ви, приятели! — извика той.

Вече спокоен, Рейгуър застана до него.

— Май че се справихме — въздъхна той и се обърна към момчетата от кухнята. — Свършихте добра работа. Избършете водата и изхвърлете овъглените килими. Пушекът скоро ще се разсее.

— Рейгуър, виж дали някой не е бил ранен — помоли го Арин. — Освен това ще откриеш може би сред враговете, паднали край външната стена, и неколцина оживели.

— Слушам.

— И внимавай! Щом отворим портата, англичаните могат да ни атакуват още веднъж.

— Не се тревожи, ще внимаваме. Но мисля, че тази нощ копелетата вече няма да се появят.

Още докато Рейгуър и бойците излизаха от стаята, момчетата от кухнята се заловиха да бършат пода. Кира избягваше погледа на Арин. Едва сега осъзна, че шумът от битката е стихнал.

— Хората на Кинси отказаха ли се да атакуват?

Той я изглежда безстрастно.

— Да, подвиха си доста бързо опашките. Изглежда съпротивата ни беше по-силна, отколкото са очаквали.

— Сър?

— Да? — обърна се Арин към момчето, което го бе заприказвало.

— Оправихме всичко, сър. Останаха само саждите по стените. Да почнем ли да ги стържем?

— Не сега. Свободни сте.

— Да, сър.

Кира изчака последното момче да затвори вратата зад себе си, после попита:

— Как се озова толкова бързо тук?

— Видях как горяща стрела влетя през амбразурата.

Тя наведе смутено глава. Когато неговият дом е горял, той е дошъл прекалено късно, за да спаси жена си.

— Дълга ти живота си.

— Заповядах на свещеника да те заключи. Трябваше да предотвратя лошите последствия.

Кира вдигна плахо глава. Не допусна тя да умре, а за нея в тази изпълнена със събития нощ това беше най-важното.

— Не зная какво да ти кажа, за да ми повярваш, Арин... — изпелтечи тя. — Наистина не избягах, за да предупредя Кинси, или да му съобщя, че отсъстваш и отрядът ти, изглежда, може да бъде нападнат.

— Истината ли казваш?

— Когато ме намери, аз се биех с двама англичани. Малко преди това пътя ми пресече сър Ричард Игън, заместникът на Дароу.

— Да, чувал съм за него. Продължавай.

— Той ме недолюбва.

— О! И значи не ти повярва?

— Да ми повярва? За какво?

— Каквото и да си му разказала.

— Нищо не съм му разказвала. Просто хукнах да бягам а той побесня от яд. Навярно е заповядал на хората си да ме заловят и, ако трябва, да ме убият.

— След което ти проумя, че твоите скъпоценни англичани не са благородните, безукорни рицари, за които си ги смятала?

— По дяволите! Та аз не исках да имам нищо общо с тях.

— Но избяга от крепостта. Защо, след като не си искала да отидеш при Кинси, а той да те спаси от безбожните варвари?

Кира си пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Не, не исках да избягам при Кинси. Но нали не мога и да остана тук, след като си отидеш... Как не го проумяваш!

— Моите бойци никога не биха ти причинили зло, пък и аз още не съм напуснал крепостта.

— Не, нямаше те само два дена, за да се срещнеш с Уолъс.

— Точно така. Следователно знаела си, че той е наблизко — важно сведение, което си искала може би да предадеш на Дароу.

— Не! Нищо не съм му казала!

Той все още не й вярваше. Живяла е години наред при английския двор, възхищава се от Едуард и е сгодена за Кинси.

Тя прочете недоверието в погледа му и сви гневно юмруци.

— Колко си глупав! — изсъска тя. В очите й блестяха сълзи. — И слепец би го видял. Защо не попиташ своя нов другар по оръжие, отец Кориган. Презирам Кинси, мразя го и се отвращавам от него. Малко преди да дойдеш в Сикерн, молах всевишния на колене да ми спести брака с Кинси. Помисли — на какво стана свидетел днес? Мислиш ли, че онези мъже щяха да вдигнат мечове срещу мен, ако не знаеха, че Кинси ще им прости моята смърт?

Той се приближи бавно към нея. Тя го гледаше отчаяна в загадъчните сини очи.

— Как не разбираш? — прошепна тя. — Кинси не беше мой избор. След смъртта на баща ми Едуард ме принуди да приема този годеж.

Скръстил ръце на гърди, Арин смръщи чело.

— Въпреки това продължаваш да си му вярна и предана, надхитряваш врага, приспиваш го с опиум, излагаш живота си на опасност, за да избягаш?



— Какво друго можех да сторя? Скоро ще почне голямата битка. Ако ти си отидеш, не мога да остана тук. Какво съм аз? Пионка между двата фронта.

— И чудесна плячка за Кинси, красива, богата, млада годеница. Той сигурно те обича. Чувах, че бил луд по теб.

— Вече не, нали видях...

— Какво?

Лицето му. Арин присви очи.

— Значи си го срещнала?

— Само за малко, след като се бих с двамата англичани и вече тичах през гората. Гледаше ме с неописуема омраза и разбрах какво мисли, — че съм го предала на шотландците. В този миг ми стана съвсем ясно.

— Какво?

— Че желае смъртта ми.

Той вдигна скептично вежди.

— Повярвай ми най-сетне! — едва не изплака тя, безкрайно нещастна. — Аз мразя Кинси! Никога не бих предала теб или твоите хора на това чудовище. Кълна се във всевишния — това е самата истина!

Лицето му не промени израза си. Прокара бавно пръст по бузата ѝ.

— Лицето ти е цялото в сажди, а роклята ти е скъсана.

— С такава рокля е много трудно да се биеш с меч. А когато човек за малко да изгори, естествено е да е целият в сажди.

— Права си — съгласи се той. Излезе без дума повече от стаята и заключи след себе си вратата. Тя се ослуша напрегнато. Този път не сложи резето.

Усети, че коленете ѝ се подгъват, завлече се до леглото и седна. Миг по-късно някой почука на вратата и тя отново скочи.

— Кой е?

Ингрид влезе колебливо, но после се втурна към Кира и я прегърна.

— О, милейди, жива сте и не сте ранена! Пък безбожникът мисли, че сте го продали на лорд Кинси! Тази нощ отблъснаха англичаните, но те ще се върнат...

— Всичко е наред, Ингрид, само съм много уморена...

— Нищо чудно! — отсече ядосано камериерката. — За съжаление ще трябва да останете будна още известно време, защото онзи бунтар ви е поръчал баня. Прекалено често се къпете, милейди. Така отмивате всичката мазнина, необходима на кожата, пък и се отваряте за дявола. А той само това чака!

— С къпането човек едва ли призовава дявола.

— Мислите, че не? Когато плувате през река, е повече от сигурно. Това е нехристиянска постъпка... — Камериерката се прекръсти уплашено, а Кира ѝ подари бледа усмивка, която тутакси угасна.

Да, разбира се, баня. Арин ще се върне скоро тук и тя не бива да мирише на пушек. Сигурно мрази тази миризма. Изведнъж потрепери и усети болезнен копнеж по него, по неговото докосване, та макар и да беше наивно от нейна страна да се надява той да ѝ прости.

— Една баня ще ми дойде добре Ингрид.

— Както обичате, милейди. А, ето ги и момчетата, хем и без туй са капнали — нали трябваше да гасят пожар посред нощ. — Ингрид отстъпи встрани и посочи на слугите къде да сложат ваната. После приготви ленени кърпи, сапун и четки Дойдоха и няколко слугини, донесоха чисти чаршафи и нови кожени завивки. След като слугите напълниха ваната с гореща вода, Ингрид ги изпъди и помогна на Кира да свали расото на отец Кориган. Оглеждаше с укор разкъсаната пола на господарката си. Май щеше да е по-добре нейната господарка да не смърди чак толкова силно на пушек.

— Точно така, Ингрид — знаеш ли как е постъпил Кинси със съпругата на Арин?

Момичето наведе смутено глава.

— Да, чух... слухове.

— За съжаление са верни.

— И Уолъс, предводителят на тези хора извън закона, също е жесток. Знам го.

— Нищо не може да се сравни с мъките, изтърпени от шотландците.

— Но нали вие ще се омъжите за лорд Кинси, милейди. — Ингрид отвори широко големите си сини очи. — А този бунтовник дори няма титла.

— Ингрид, благородническата титла не прави човека почтен.

— Но той никога няма да се ожени за вас — избухна изведнъж Ингрид. — Преди вие бяхте дъщерята на вашия баща, а сега сте...

— Курвата на мъж извън закона — допълни Кира.

— О, милейди! — завайка се камериерката.

— Няма нищо, Ингрид. Докато не се противопоставяме на тези хора, те няма да ни сторят нищо лошо и ще можем да си запазим живота.

— Добре, милейди — Ингрид се накара да се усмихне насила. — Позволете да ви измия косата... — И помогна на господарката си да се съблече.

Кира се отпусна разтреперана в топлата вода, облегна се назад и затвори очи. Какъв безкраен ден, каква безкрайна нощ...

— Горката ми господарка — измърмори камериерката. — Ще ви изпакна косата с розова вода, ще я втрия в кожата, това ще поуталожи мъката ви.

— Да, Ингрид.

След малко Кира усети нежни пръсти да докосват главата ѝ — чудесен, чувствен масаж... Не, не бяха ръцете на Ингрид. Преглътна конвулсивно и видя Арин коленичил до ваната. Камериерката беше изчезнала толкова безшумно! Той вече беше свалил бронята и навярно се беше изкъпал другаде, за да премахне следите от битката и огъня.

Той ѝ сапуниса косата, после я изпакна с розова вода. Тя се отдаде с удоволствие на нежните докосвания. Въпреки това... нервите ѝ бяха изопнати, вибриращи горещи вълни заличаваха умората, но и приятното отпускане.

— Е, готово — Арин изстиска водата от косата ѝ, уви главата ѝ с кърпа и се залови да мие тялото ѝ.

Ръцете му се плъзгаха възбуждащо по кожата ѝ. Най-сетне той я вдигна от ваната, сложи я да стъпи на една меча кожа и я уви в голяма хавлия.

— Не бягай никога вече от мен! — заповяда той и я привлече страстно към себе си. — Обещах да ти върна свободата. Щом опасността премине, ще сдържа думата си.

— Да — прошепна тя и облиза устните си с език. — Вече няма да бягам. Вярваш ли ми?

— Толкава важно ли е за теб?

— О, да!

Той я притисна още по-силно към гърдите си и хавлията се плъзна от раменете ѝ. Пламенна целувка ѝ затвори устата, а той продължи да гали нежно тялото ѝ.

— Възможно ли е да означавам нещо за теб?

*Какво иска — да ме предизвика?* — запита се тя, и отговори предпазливо:

— Вече не те смятам за жесток, презрян варварин.

Въпреки усмивката, в очите му се появи хладина.

— А ти? Ти може и да не си лъжлива вещица, готова да ни предаде?

— О, все още не ми вярваш! — оплака се тя.

— Да си спестим нови спорове — засмя се тихо той. — Да идем ли в леглото?

Ако му откаже? Не тази нощ. Помнеше твърде добре отвратителното докосване на сър Игън, презрителните му думи, спомни си как я погледна Кинси, щом си даде сметка колко ѝ е омразен.

Тази нощ искаше да бъде утешавана и прегръщана — от Арин.

— Казах ти истината, за Кинси и мен. Но не мисли, че съм искала така да измоля прошката ти. Не я търся. Би трябвало по-скоро ти да ме молиш за прошка.

— Нямам подобно намерение. Защо аз да те моля за прошка — заради онова, което ми доставя толкова неописуеми радости?

Бузите ѝ пламнаха от нахлулата кръв.

— Вярваш ли, че не исках да те предам?

Известно време той я гледаше мълчаливо, но погледът му си остана загадъчен.

— Може би. Ти не успя да разпръснеш известни съмнения. Бог да ми е на помощ, Кира, но се надявам, че няма да се окажа сляп глупак, ако ти повярвам.

— Безсмислено ли ще е да те умолявам да ми повярваш?

— Сега аз съм при теб и ти при мен. В този миг само това е от значение.

— Да, аз съм при теб, въпреки че се съмняваш в мен.

— Но аз те желая и това е достатъчно.

*Аз също те желая*, помисли си тя отчаяно. Твърде пламенно при това. Все пак не се извърна, а тръгна към леглото. Той я последва и тя

усети устните му на рамената си и ръката му да се плъзга по бедрото ѝ.

Пъхна се разтреперана в леглото. *Това мое влечение е лъжливо*, каза си тя. Не, не — та то ставаше все по-силно... Чаршафите бяха приятно хладни и чисти, кожата я стопляха и Арин се изтегна до нея. Колко хубаво галеше и как умееше да възбуди една жена! Тя искаше да бъде възбудена и погалена, да го слуша да шепне нежни думи, да го чувства целия — и голата му плът, и пулса му, да вдишва познатия мирис. Толкова много желаниа имаше. Тази нощ без съмнение изпитваше огромно желание да бъде обичана и ухажвана. Кинси също я бе желал, но само в стремежа си да я пороби, да пречупи волята ѝ.

Онова, което изживяваше сега, бе различно. Устните им се намериха алчно, разделиха се, отново се сляха.

Когато Арин проникна в нея страстно, но и много нежно, тя го пое със същата жажда. Ритъмът, на който се подчиниха, беше завладяващ — непостижимо, опияняващо изкушение.

*И... о, боже...*

След известно време тя вече лежеше до него, изтощена, задоволена, полузаспала. Ръцете му прегръщаха тялото ѝ, притискаха я силно и властно.

— Не бива да ме обичаш прекалено силно — прошепна той — помисли над това.

— Въобразяваш си твърде много — предупреди го тя. После се ядоса: — Боже господи, нещастен нехранимайко, та аз съм твоя пленница! Не помниш ли?

Опрян на лакът, той я погали леко по бузата.

— Спокойно, нищо не си въобразявам. Знаеш каква е нашата история и знаеш по какъв път сме поели ние, хората извън закона. Аз никога няма да се ожения за теб. А ти не бива да плачеш, ако ме обесят, изкормят и разкъсат — и тъй нататък.

Тя го гледаше ядосана, но и притеснена. Не, няма да се ожени за нея, защото все още обича своята красива Александра, която бе загубил по толкова трагичен начин. А пък тя е годеница на Кинси, негово щедро възнаграждение от английския крал, и не заслужава доверие, въпреки че истината би трябвало да избоде очите на Арин. Тя все още е в опасност. От последните му думи изтръпна, хладен страх измести гнева. Не беше изключено той да победи Кинси. Но зад Едуард стоеше силата на цяла Англия.

Тя се надигна и сигурно не успя да скрие ужаса си или той най-сетне ѝ повярва. Тъй или иначе, но я привлече още по-силно към себе си и прошепна до устните ѝ:

— Знам ли, може и вечно да те обичам.

Когато усети, че тя трепери, притисна я още по-силно към себе си. Заспаха силно прегърнати, а изпълнената с толкова събития нощ вече преминаваше в ден.

Мрак.

Англичаните се оттеглиха в хълмистата гора, където Арин откри лагерните им огньове.

Малко встрани от войниците Кинси Дароу стоеше на ръба на пропастта, сложил крак на скалата, скръстил ръце на гърдите, все още във властта на едва поносимо вътрешно напрежение. Загледан далеч над полята, виждаше светлините на Сикерн, сенките по опряната от лунна светлина крепостна стена, труповете на своите бойци и мъжете на Арин, които ги оглеждаха.

Кира се бе появила в гората. Очакваше ли да го срещне тук? Ричард твърдеше, че се е държала странно и се е опитала да избегне годеника си.

По дяволите! После и той срещна изпълнения ѝ с омраза поглед.

Като същински глупак се бе оставил тази слаба жена да го бутне в реката и да избяга.

Но ако се бои от него, защо е препуснала в бягството си към гората? Защото го презира и не вярва той да успее да я надвие?

Стисна гневно зъби. Още от първата им среща тя упорито го избягваше. Ако Едуард не ѝ бе заповядал, тя никога нямаше да стане негова годеница. Подмазваше се на краля и го убеждаваше, че ѝ трябва още известно време до сватбата. Е, няма кой знае какво значение — каза си тогава Кинси. Търпение, рано или късно тя ще му принадлежи, защото кралят не може да отлага сватбата им до безкрайност.

А сега...

Беше на една ръка разстояние от него. За малко да я сграбчи. Вместо това Арин Грейм я върна в крепостта.

Там сега трептяха светлини. Кинси видя и пожара. Но той бе своевременно угасен, а хората му побързаха да отстъпят, за да се спасят от горящите стрели, отнасяйки няколко ранени, изоставяйки мъртвите и умиращите...

Кинси беше добър военачалник. Но в яда си забрави всяка предпазливост и нападна Сикерн с недостатъчна бойна сила. Колко ли хора загуби?

Прекалено много. Когато Ричард му викна, че трябва да отстъпят, ако не искат да предизвикат с безсмислените загуби гнева на краля, Кинси си възвърна благоразумието. Докато препускаше към гората, видя как пожарът избухна, а после угасна. Дали Арин Греъм си спомня сега за развалините на своя дом, за обгорения труп на съпругата си?

Кира дали е в пламналата стая в кулата, или заедно с Арин празнува победата над англичаните?

На източната кула все още се виждаше светлина. Ами ако онзи варварин празнува победата си в обятията на Кира?

Ако гневът може да печели битки, Кинси щеше да победи. Но и лютият му бяс не можеше да разбие масивната порта. Все пак защо в негово отсъствие крепостта е паднала толкова лесно? Дали защото тя го е решила?

— Кинси!

Ядосан, че го смуцават, той се обърна към Ричард.

— Какво има?

— Застанал си на самия край на пропастта.

— Боиш се да не съм си загубил ума? — Кинси поклати със смях глава. — Наистина си чудесен приятел! Но няма от какво да се боиш.

— Втренчил си се в замъка отсреща и си ужасно ядосан, защото дамата ти се изплъзна. Повярвай ми, стоиш твърде близо до пропастта. Спомни си, моля те, че Шотландия е в това отчайващо положение, защото един крал е полетял от скала в пропастта.

— Е да де, глупав крал, който нямал търпение да прегърне младата си съпруга. Не бой се, Ричард, няма да рискувам живота си за една жена, нито ще те лиша по този начин от заслужена награда.

— Ако запазиш хладнокръвие, Едуард ще награди богато и двамата ни.

— Дръж си езика зад зъбите — предупреди го Кинси — и не забравяй, че съм твой началник.

— Зная и съм загрижен за теб. Обсебен си от тази жена. Какво мислиш, как ли ще те накаже Едуард, като разбере, че си рискувал живота на хората си, за да се биеш за нещо предварително изгубено.



— Още не съм загубил Кира.

— Все още ли би се оженил за нея?

— Бракът ни трябва да продължи поне докато титлата и богатството на Кира не станат мои по закон.

— А после?

— Аз съм ревнив мъж, тласнат от ужасните събития на ръба на лудостта.

— Не подценявай благоволенieto на краля, на което се радва Кира. Неговата съпруга обожаваше момиченцето.

— А ти не подценявай омразата на Едуард към жена, която го е предала на шотландците. На мен тя вече изневери! — избоботи Кинси.  
— Но аз ще си я върна. Ричард, да беше зърнал само как ме гледа! Сякаш съм заповядал на хората си да я убият. Странно, защото не бях го направил, исках само да я доведат при мен.

— Твоите хора я смятат за вещица. Освен това се е бранила ожесточено и за малко да бъде ранена.

— Но от теб избяга невредима, нали?

Ричард си спомни ядосано колко лесно го надхитри Кира.

— Не исках да ѝ причиня болка. Но твоите хора знаеха колко силно те е уязвила и че те е предала. Може да я е заплашил някой умиращ, някой от победените от Грeъм бойци, и тя затова да те е изгледала с укор.

— Ами, тя винаги ме е презирала.

— Всички нас. Може би си мисли, че ние сме варварите.

— Ние сме бойци на Едуард.

— Кинси, както и да си решил да я накажеш, тя си го заслужава. Но да внимаваме. Мислиш ли, че кралят би се поколебал да те окове във вериги, ако загубиш важно сражение само защото си обсебен от тази жена?

— Достатъчно често съм побеждавал бунтовниците.

— Досега сме надвивали само слаби противници. Сега ни предстои трудна война. Недопустимо е да изложиш втори път тази нощ, живота на хората си на смъртна опасност. Имай търпение и ще се насладиш на отмъщението. Що се отнася до Кира, стига да пожелаеш, тя ще стане жертва на нещастен случай или ще понесе заслужено наказание.

— Да, всичко трябва да е легално — Кинси погледна отново към кулата отсреща, просветваща сред нощните сенки. Там неговият враг спи с нея. Отблясъците от огъня потапят голото ѝ тяло в златна светлина... Неволно измъчваше сетивата си, като си представяше нежната усмивка, която тя никога не му бе подарявала. Търпение... Времето на отмъщението е близко. — Утре ще препуснем към отряда на Уерън. Ричард, ако победа тези мъже извън закона...

— Никакво ако. Разбира се, че ще ги победиш.

— След триумфа... Напомни ми, че за тях не бива да има великодушна смърт. Греъм е презрян бунтовник, Кира е вещица и коварна предателка. Следователно трябва да умре като предателка. И...

— И какво още, Кинси?

— И двамата трябва да изгорят, да усетят пламъците на ада, а вятърът да развее пепелта им по четирите посоки на света!

Атмосферата в Сикерн беше напрегната. Кинси Дароу може да се беше отказал засега от обсадата на крепостта, но щеше да се върне. Арин и хора му го знаеха.

Двама от защитниците бяха ранени, но от загуби не можеха да се оплачат. Край външната стена се бяха натрупали петдесетина трупа на хора е отличителните цветове на Дароу. Доброволно пожертвани бойци — цена, прекалена висока дори за един луд малко преди решаваща битка.

Погребаха всички като християни.

Кира отиде още веднъж на погребение, този път стоеше до Арин и слушаше как отец Кориган произнася със спокоен глас обичайните думи. Но долавяше вътрешната му тревога. Не, той положително не е обикновен служител на църквата, нито дори свещеник, когото реформаторите са проклели. Не живееше с жена и, доколкото знаеше, не беше създал копелета, не беше нито пияница, нито развратник. Но притежаваше смелост и меч с който умееше да си служи.

Тя не удостои покойниците дори с поглед. Бяха хора на Кинси, потеглили е него на война и обучени от него.

Повечето от тях бяха негови земяци от Съфък. Други бяха събрани от тежко въоръжените кралски рицари от всички краища на

страната. Кинси ги бе свикнал да са безмилостни в боя да грабят, да убиват, да изнасилват.

Какво ли щеше да стане с нея, ако бяха превзели замъка? Какво ли щеше да им позволи Кинси да вършат?

Тази вечер тя седеше на масата до Арин, от лявата ѝ страна беше седнал Джей, Рейгуър седеше вдясно от своя командир. Както винаги по време на лятната жътва, бяха сложили изобилна вечеря.

Затвореше ли очи, Кира веднага си представяше, че отново е заживяла в мирен свят. Както преди Едуард да покаже истинското си лице.

— Замислена сте, милейди — забеляза Джей, който я беше наблюдавал. — Навярно си спомняте добрите стари времена?

Тя вдигна усмихнато чашата си.

— За времената, когато баща ми беше жив. Тук всички го уважаваха и обичаха. На празниците в Сикерн канехме и много от селяните, смеехме се и танцувахме, а той обичаше свирнята на гайдите, старите и новите мелодии...

— Да, зная, милейди. Познавах баща ви, той беше добър човек. — Тя го погледна слисана, а той добави: — Гостувах преди много години в Сикерн, заедно с Арин. Моят баща беше арендатор на неговия баща и на Александър, господаря на Хоук'с Керн. Когато Арин постъпи на служба при краля, аз го придружих. Прекосихме страната надлъж и нашир. Един ден дойдохме с бащата на Арин и тук.

— Не си спомням.

— Тогава бяхте в Лондон, милейди, при двора.

— Е да... — измърмори тя и се втренчи в чашата с вино.

— Там сте научили с какво се занимава обикновено една жена — например да върти меч.

Тя се изчерви и се наведе към него.

— Едуард ми разреши. Той е в много отношения добър човек и аз го обичах. Повярвайте ми, Джей — продължи тя вече по-неуверено: — Толкова съжалявам за случилото се със съпругата на Арин. Вие познавахте ли я?

— Да, беше моя братовчедка.

— О... значи и вие сте преживял болезнена загуба и... — гласът ѝ секна.

— Вас не обвинявам в нищо, милейди. А престъплението скоро ще бъде изкупено.

Щом този човек не я упреква в нищо, защо приятелят му я обвинява за случилата се трагедия? Хвърли бърз поглед към Арин и видя с огромно притеснение, че той я гледа изпитателно. Все още ли не ѝ вярва? Веднага се обърна отново към Джей:

— Докато растях, аз се възхищавах от английския крал. Може би... е грешка да се борите с него. Когато реши да помилва някого, той може да е много великодушен и състрадателен. Много рицари са се бунтували срещу него и той на мнозина от тях е прощавал и то неведнъж.

— Но ако не прости, хората умират от жестока смърт. Не прояви ли състрадание, убиват дори малки деца.

— Така е и Бъруик е опетнил завинаги името му — съгласи се тя.

— Освен това ви е поверил на Дароу.

— Как е могъл да го стори? — намеси се сега и Арин. Той се наведе напред, опря лакът на масата и я погледна изпитателно в очите. — Защо са те сгодили за това чудовище? Въпреки че кралят уж те обичал?

— Както толкова много негови поданици аз съм само пионка в неговата игра.

— Да, но защо е избрал за теб тъкмо Дароу?

— След смъртта на кралицата Едуард се промени. Взе да преследва целенасочено и безскрупулно интересите си. Дароу и аз живеехме в Лондон, при двора. Щом ме видял, той помолил краля за ръката ми. Малко по-късно баща ми почина. Едуард реши съдбата ми и после...

— После какво, милейди? — попита Джей.

Кира отпи глътка вино.

— После Едуард заяви, че ако Дароу се прояви като безкомпромисен борец срещу шотландците и достоен за моята крепост, той трябва да бъде възнаграден. — Усети потиснато как Арин се дръпна от нея.

— Да, но вие още не сте женени — натърти Джей. — Вярно, хората приказват, че сте се застъпвали страстно за краля и сте вдъхновявали Дароу за победите му...

— За неговите жестокости — намеси се и Арин.

— Досега успях да отлагам сватбата — възрази Кира. — Заявих на краля, че ми трябва време, за да оплача баща си и да измоля от всемогъщия подкрепата му в моя брак. Заплашвах Дароу с отмъщението на Едуард, ако пренебрегне желанието ми да застана невинна пред олтара.

Кира се засмя. Но Арин изобщо не се забавляваше. Стана рязко от масата, избърза към вратата, грабна наметалото си окачено на стената.

*Защо се ядосва?* — питаше се учудена Кира. *Защото говорехме за Кинси?*

Странно, но когато Арин излезе, тя се усети самотна и изоставена. Беше я предупредил, че не бива да го обича твърде много.

Защото щеше може би да умре.

*Не...*

Не затова, а защото все още тъгува за съпругата си и нероденото си дете. И защото тя току-що му напомни, че не е жената, на която принадлежи неговото сърце, а тази крепост е само едно от многото му завоевания. Нищо повече.

Готова да заплаче, тя се накара да се усмихне на Джей.

— Как така не сте женен, сър? Или имате съпруга? Не зная нищо за вас.

— Не, милейди, не съм женен. Ако питате за причината, тя е, че срещна ли хубава жена, все се оказва, че е вече обвързана.

Кира се изчерви, защото предположи, че той има нея пред вид. *Аз не съм обвързана,* — можеше да му отговори, *аз съм само използвана...*

— Колко жалко, Джей! Вие сте привлекателен мъж. Разкажете ми нещо повече за себе си.

— Израснах заедно с Арин, последвах го в двора на крал Александър, а после и в неговото родове имение Хоук'с Керн. — Помълча малко и продължи: — Щом почнаха бунтовете, потеглихме на север. Когато се върнахме, видяхме... овъглени развалини и трупове. Сега сме непрекъснато в движение.

Тя докосна умоляващо ръката му.

— Джей, моля ви, наистина ужасно, безкрайно съжалявам.

— Зная, милейди. Въпреки всичко мога да се смятам щастлив, сестра ми е сред малцината, преживели клането. Въпреки това

болезнено копнея за отмъщение, не по-малко от Арин. Дойдохме тук, за да унищожим Дароу. Вместо това причинихме болка на вас.

— Нямайте грижа за мен, силна съм и мога много да понеса.

— Но какво ще стане сега? Не смеем да ви оставим в Сикерн.

— Господ да ни закриля, а що се отнася до нея, тя трябва да тръгне с нас.

Двамата се обърнаха към отец Кориган, който се беше изправил зад тях.

— Значи вие ще ни придружите, отче, така ли? — попита Джей.

— Но нали вашите овчици живеят в Сикерн?

— Да, но сега съдбата ми сочи друг път.

— А всевишният, на когото сте длъжник? — подкани го Кира да се позамисли.

Отец Кориган поклати усмихнат глава.

— Мисля, че той ме праща на война.

— Наистина ли сте свещеник, отче?

— О, да, бог ми е свидетел!

— Твърде странен свещеник — заключи тя, обърната към Джей.

— Може би и той ще ни разкаже своята история.

— Да, може би — съгласи се Кориган, — някой ден, милейди. А сега готвачката Майда и Гастон искат да ни посвирят, за да потанцуваме. Готова ли сте?

— Да танцувам? С вас?

— Аз съм отличен танцьор. Ако позволите, с удоволствие ще ви го докажа.

Тя погледна към края на масата, където дребният британец седеше с флейта в ръка. Майда, едрогърдестата готвачка, беше вдигнала високо цигулка.

— Почакайте, ще си донеса гайдата! — извика Рейгуър.

— Знаете ли старите песни на хората извън закона?

— Да, Гастон! — Рейгуър излезе бързо от залата, а слугинчетата раздигаха масата.

— Мога ли да си позволя тази дързост, милейди? — попита отец Кориган и хвана Кира за ръката.

— Божият човек никога не е дързък, отче, той винаги е в правото си. — Стана усмихната, а Гастон засвири. Възпълничката Майда го слуша известно време, после присъедини звуците на своя инструмент

към веселата мелодия, която свиреха обикновено по сватби и празненствата по жътва. Кира се поклони на отец Кориган и той ѝ отвърна с поклон — по всички правила на изкуството.

Докато двамата се носеха през залата, тя чу и Рейгуър да свири на гайда. Скоро ритъмът се ускори, свещеникът и Кира се въртяха все по-бързо в кръг.

— Отче, за бога! — възкликна Кира.

— Подарете танц на един самотен мъж, красива лейди! — Отец Кориган се поклони ухилен.

Кира подбра с една ръка полите на роклята си, подаде другата на Джей и затанцува с него през цялата зала.

След малко го смени Тайлър Милър, последваха го Роджър Филип и мъже, които тя познаваше само бегло. Когато взе да се задъхва, тя се обърна към едно слугинче, застанало в края на масата. То потропваше ритмично с крак в пода.

— Ела, Елизабет! Потанцувай с този строен млад воин!

— О, милейди... — Елизабет прехапа устна. — Това прилично ли е?

— Разбира се... Къде е Ингрид? И тя трябва да танцува с нас! Джей, би ли я довел?

В този миг към нея пристъпи огромен боец, когото никога не беше виждала отблизо, брадата му беше яркочервена, очите — сияещо сини.

— Милейди, аз съм Свен, ще позволите ли да танцувам с Ингрид?

— Трябва сам да я попиташ, Свен — отговори засмяна. — Гледай само да не ти откаже.

След малко Ингрид вече слизаше по стълбата. Известно време се дърпаше, но после закръжи радостно със Свен. Бира и вино се лееха като река и всички се радваха на живота — войници и рицари, слуги и слугини.

С пламнали бузи и разрошена коса Кира наблюдаваше оживеното веселие. Почти забрави за предстоящата война и несигурното си бъдеще. Странно, че се радва така безрезервно тази вечер...

Над главите на танцуващите двойки срещна погледа на свещеника и той тръгна към нея.

— Видяхте ли, това е Шотландия — обясни той. — И затова шотландците ще победят. Това е тяхната страна. — После продължи разпалено: — Чуйте гайдата, милейди, погледнете тези хора. Този народ няма да се остави така лесно да го покорят.

— Но ако войната не донесе никакво решение? — попита тя тихо. — Ще избухнат все нови и нови войни...

— ... и много бунтари ще намерят смъртта си — допълни той. — Но бунтът никога няма да бъде потушен.

— Моля ви, милейди, танцувайте пак с мен — извика Тайлър Милър. Беше хубав младеж, а усмивката му заразителна.

— Ами добре.

Да, трябва да танцува и да се смее, да отпъди мисълта, че най-много ѝ се иска да изтича от залата и да потърси Арин. Отишъл е може би на гробището, за да поговори с мъртвите. Той никога няма да се ожени за нея. Тези думи сякаш я преследваха.

— Добре, хайде да танцуваме! — Тя се отпусна в прегръдката на Тайлър, но толкова се надяваше, че Арин ще се върне и ще я види.

*Не, няма да го обича прекалено много.*



Защо в тази прекрасна нощ е в толкова лошо настроение? *Може би съм ядосан от простицкото обяснение на Кира за годежа ѝ с Дароу*, размисляше той. Защото тя никога не го е обичала а той, Арин, я превърна в оръжие на отмъщението си.

Или защото е толкова упорит боец? Тя се бе борила с Кинси, докато Александра се бе покорила на съдбата си без съпротива.

Или защото с непрекъснатите си подозрения за бдителност и предателство неговият братовчед пося в сърцето му семето на съмнението?

Той крачеше по крепостната стена и поздравяваше стражите. В края на стената спря и погледна към гората отсреща. Тази нощ нямаше лагерни огньове. Изглежда хората на Дароу са се отдалечили. Арин се радваше, че поне засега ще са му спестени нови сражения. Но и до него ще стигне призивът на Джон и той ще трябва да се присъедини към Уолс и Де Морей. Когато силите на Уерън се съберат, а нещата вече вървяха натам, ще потеглят, за да преследват отблизо шотландската войска. Скоро ще пламне голямата битка.

Никога не беше и помислял, че може да си пожелае да остане в Сикерн. Превзе крепостта подтиквайки единствено от чувството за мъст, но постепенно тя стана негов дом. Споменът за миналото бавно избледняваше. В кошмарни сънища продължаваше да вижда покойната си съпруга. Но буден с мъка си представяше лицето ѝ, защото друго бе завладяло въображението му — едно лице със зелени очи, обрамчено от златиста коса.

Трябваше ли Кира да го придружи на бойното поле? Тя умееше да върти меч. Но Джон твърдеше, че не бива да ѝ имат доверие. Пък и една жена няма какво да търси на бойното поле.

Тогава какво? Можеше ли да я остави тук, както реши отначало, да я остави във властта на Дароу, който знае, че е преспала с неговия враг. Подобно решение можеше да е правилно, ако Кира се бе сгодила

драговолно с Кинси и ако го обичаше. Но както Арин успя да разбере, беше положила всички усилия, за да избяга от годеника си.

Ще убие ли Дароу кръщелничка на кралицата? Може би не веднага. Но след като се ожени за нея, тя сигурно ще падне от кулата, но не в реката, а върху твърда скала, или ще се озове под копитата на препускащи коне. Тогава Кинси ще може да стане законно неин наследник.

Не, каза си Арин, не бива да я оставям в Сикерн...

Изведнъж чу музика. Отпъди потискащите мисли за минало, настояще и бъдеще, заслиза, гонен от любопитство, от крепостната стена, и прекоси двора. Спря пред отворената врата на залата. Слугините танцуваха. Велики боже, даже скромната Ингрид, която създаваше впечатлението, че само след миг ще коленичи и ще почне да се моли. Танцуваха и повечето от неговите бойци, а останалите се смееха, пиеха бира и вино, и пееха.

Без да си го признава, затърси с поглед Кира. Да, тук е. Разрошената ѝ червеникаво-златиста коса се развяваше, очите ѝ блестяха. В чудесно настроение, тя се въртеше ту с един ту с друг танцьор и ги очароваше всички. Когато музиката млъкна, тя се засмя звънко на нещо, което Джей ѝ бе прошепнал, и докосна ръката му. Мъжете бяха във възторг от нея, дори прекалено. А тя си дава, разбира се, сметка колко лесно може да оплете войниците на Арин.

Рейгуър подхвана на гайдата тъжна мелодия и кимна на Кира да отиде при него. Докато тя бързаше, все още задъхана, към него, устните му се отлепиха от ручилото.

— Милейди, Тайлър ми каза, че знаете тази шотландска песен, а пеете като славей.

— Като славей? — усмихна се Кира. — Не съм много сигурна, но зная песента. Впрочем тя е не само шотландска.

— С удоволствие научавам нещо ново. Моля ви, милейди, изпейте я за нас.

— Щом искате.

Рейгуър си пое дълбоко дъх, долепи отново устни до ручилото и притисна към гърдите си меха от овча кожа, флейтата на Гастон и цигулката на Майда запригласяха на тъжните звуци. Кира запя на чист галски старата песен, която обичаха всички бунтовници. Кристално чистият ѝ глас трогна сърцата на всички присъстващи.

Когато отзвуча и последният акорд, Рейгуър отпусна гайдата.

— Прекрасно, милейди! — И добави ухилен: — Изглежда сте повече шотландка, отколкото подозирате.

— Майка ми произхождаше от стар и високоуважаван тукашен род, аз също съм родена тук.

По този начин показва на хората ми, че е една от тях помисли си Арин.

— Да, но си отраснала в Англия! — извика той.

Глъчката тутакси замлъкна, въздухът в залата стана сякаш постуден. Никой не го бе забелязал как влиза. Сега всички погледи се насочиха към Арин. Войниците му го гледаха притеснени, а той се почувства като неканен натрапник.

— Не исках да ви преча! — каза с молба в гласа. — И в трудни времена човек трябва поне от време на време да се радва на живота. Изsvири още една песен, Рейгуър! Този път нещо весело!

Рейгуър го гледа няколко секунди, после кимна и гайдата зазвуча отново, съпроводена от флейтата и цигулката. Една слугиня прехвърча покрай него в обятията на Роджър и Арин я отне от своя войник. Как ли й беше името? Елизабет. Хубавко тъмнокосо девойче с големи очи и напращели гърди. Танцува известно време усмихнат с нея, после двамата пресушиха по чаша вино. Човек не бива да остава прекалено дълго време с една единствена жена, каза си той. Трябва да го обясни и на Кира. Озърна се, но тя беше изчезнала. Арин не я последва.

Усети как в главата му нещо почна болезнено да тупти. Сега резките звуци на гайдата вече му късаха нервите, струваха му се грозни и дисхармонични. Понечи да заповяда на музикантите да спрат, но не го стори. Хората му имаха нужда от тази весела нощ, отмора преди предстоящите сражения.

Най-сетне той изкачи стълбата и влезе в стаята на кулата. Кира лежеше пред камината, загледана в пламъците. Тази вечер носеше златиста рокля, а сиянието на огъня се отразяваше в блестящата ѝ, все още разрошена коса. Беше толкова млада, жизнена и съблазнителна. Съвсем различна от Александра. Толкова страстна, толкова темпераментна, винаги готова да се подчини на чувствата си, да изрази гнева или радостта си, да каже каквото мисли, докато Александра... Мека, кротка и сдържана, с нежна усмивка, непрекъснато загрижена за него. Миналото отново го измъчваше.

Кира чу стъпките му, но не се обърна. След малко попита рязко:  
— Кинси и неговите хора са вече далече, нали?

Знаеше, разбира се, че враговете на Арин са напуснали скалите в гората. Сигурно го е установила не по-зле от неговите войници.

— Значи ще потеглиш с отряда на война, така ли? — продължи тя, без да дочака отговор. Вече се бе обърнала към него: — Ако потеглиш, аз не мога да остана тук, Арин. На северозапад от Стърлинг, в подножието на планините, живеят мои роднини от клана на моята майка. Лели и чичовци. Искam да потърся тяхната закрила. Още тази нощ.

— Тази нощ? Не ставай смешна, милейди! Много е късно.

— Предпочитам да тръгна под закрилата на тъмнината. С един или двама слуги, предрешени като поклонници...

— Вярваш, че нищо няма да ти се случи, въпреки че безброй войници кръстосват околните градове, села и гори?

Тя стана гордо и скръсти ръце на гърдите.

— А теб откога те засяга това? Не означавам нищо за теб. Тъй че моето добруване не би трябвало да ти създава големи грижи.

— Нито въпросът къде ще отидеш?

— Какво значи това? Ах, да, не ми вярваш, смяташ, че ще предам на англичаните теб, Уолъс, Де Морей и още много бунтовници.

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Когато му дойде времето, ще реша какво да правя с теб.

— Защо? Какво те интересува моето бъдеще?

— Както ти вече каза, не е изключено да ни предадеш милейди.

— Нямам намерение да го правя. Искam само да оживея.

— Досега те оставях жива. Затова ще ти попреча да напуснеш крепостта и да се оставиш да те убият мъже, потеглили за бойното поле.

— Кой би отнел живота на сама жена?

— Много мъже, отдалечени от своите домове и опиянени от силата си. Още повече, че Едуард е заявил, че шотландците не бива повече да се размножават.

Тя се престори упорито, че не е чула думите, насочени против краля.

— Може наистина да е рисковано, но риска си го поемам аз и си е само моя грижа.

— Не! — възрази решително той.

— Арин, аз трябва...

— Заблуждаваш се, не е само твоя грижа. Както вече казах, Ще се погрижа за теб.

— Наистина ли? Ти ще участваш в решаваща битка, ще спечелиш или ще загубиш, може би ще умреш. — Тя пристъпи към него, изпълнена от преливащ гняв. — Желанието ти беше да ми причиниш болка, за да отмъстиш за съпругата си, която не познавах и на която не съм сторила нищо. Е, успя да ме нараниш. Сега доволен ли си? Помогна ли на справедливостта да възтържествува? Можеш ли да потеглиш с гордо изпъчени гърди?

Той отвърна засрамено на укоризнения ѝ поглед. Тя отново бе събудила чувството му за вина. Най-много искаше да я разтърси и да ѝ обясни, че изобщо не подозира какво е истинска мъка. Все пак само я хвана за раменете, стисна зъби и се помъчи да се овладее. После я отблъсна от себе си, защото знаеше че не бива повече да я докосва. Останала без дъх и смаяна, но невредима, тя се озова в леглото.

— Победа на справедливостта, така ли, милейди? Никога. Съпругата ми се превърна в пепел. При такава загуба изкупление и справедливост няма. Що се отнася до теб, ти ще напуснеш замъка, когато аз ти заповядам, а докато пътуваме, ще имаш моята закрила. — Без дума повече той излезе бързо от стаята и тръшна вратата след себе си.

Вече се зазоряваше, но Арин още не се беше върнал.

Кира не знаеше кога е почнала да плаче. Сега сълзите ѝ се стичаха неспирно. Казваше си ядосано, че не бива да плаче за него. Не ѝ ли бе заявявал достатъчно често, че не бива да го обича твърде много? Защо го обича въпреки това? Той ще загине много скоро на бойното поле или ще бъде убит като предател. А тя ще копнее по него, за неговия глас, за неговото докосване.

За да го предизвика, танцува и флиртува с други мъже и си пожела нещо, което той не можеше да ѝ даде. Когато Арин се появи в стаята на кулата, овладя чувствата си, обяснила му спокойно и разумно намеренията си. Остава ѝ малко време. За нея ще е по-добре да тръгне веднага, вместо да го види да потегля. Но той не иска да ѝ го позволи.

Спомни си как той танцуваше с хубавичката малка Елизабет. Може да е отишъл тази нощ при момичето... Не, трябва да престане да мисли за него и да се измъчва. Но не можеше да заповяда на мислите си да замлъкнат.

Дали не се забавлява с Елизабет, за да ми докаже, че не означавам нищо за него? — запита се тя. Но ако съм му безразлична, защо трябва да ми доказва каквото и да било?

Докато се въртеше непрекъснато в леглото, на вратата се почука. Надигна се обнадеждена. Колко глупаво от нейна страна — та той никога не би почукал. Междувременно беше сменила дрехите с топла, прилепнала нощница и сега я пристегна на гърдите.

— Кой е?

— Ингрид.

— Разбира се, Ингрид.

— Сама ли сте, милейди?

— Да, влез!

Ужасно развълнувана, Ингрид влезе бързо в стаята. Стискаше с треперещи пръсти една от плитките си.

— Милейди!

Кира се взря разтревожено в изпълнените със страх небесносини очи. Нещо лошо ли се е случило?

— Какво има?

Ингрид пребледня, после стана червена като рак.

— Говори най-сетне! — Кира скочи нетърпеливо от леглото и хвана момичето за раменете.

— Свен! — изрече с мъка момичето.

— Свен ли? — повтори Кира и вдигна недоумяващо вежди.

— Свен...

— А, да... — Един от хората на Арин, едрият воин, който танцуваше с Ингрид. Сега Кира забеляза, че камериерката ѝ още е по рокля. От роклята висеше сламка, от плитката ѝ — още една.

— О, боже, толкова съжалявам, Ингрид. Той да не би... Да, очевидно! Отец Кориган ще сложи проклетото копеле на място!

— О, не, милейди! — изплака Ингрид.

— Значи той не те е...

— Не, не, но аз го исках.

— О!... — прошепна Кира.

— Той ме помоли да се омъжа за него. Не е ли чудесно?

— Ами аз...

— Ще ми позволите ли, милейди? Моля ви!

— Но ти едва го познаваш...

— Наблюдавам го, откакто е тук. Говорихме си няколко пъти и той все ми помагаше да занеса мръсните дрехи в пералнята. Вчера вечерта, докато танцувахме...

— ... Ти е направил предложение за женитба?

— Да, милейди, и ви умолявам да ни разрешите.

— Никога не бих отказала на такава молба, Ингрид. Но от друга страна, само след една-единствена нощ...

— На много момичета е дадена една-единствена нощ.

— Да, но...

— Богатите млади дами ги омъжват още като деца и те често изобщо не познават годеника си.

— Така е, но мисля, че това е много тъжно.

— Няма как, така е, милейди. — Ингрид си пое дълбоко дъх. — Повярвайте, аз го обичам.

— Сигурна ли си?

— Ще имам ли втори път такъв шанс? Не съм хубавица. И той не е хубавец. Значи моят Свен и аз чудесно си подходяме.

Кира подари на камериерката си усмивка, която веднага угасна, защото Ингрид беше оставила вратата отворена и сега Арин стоеше на прага. Откога ли?

— Какво има, Ингрид? — попита той и влезе в стаята.

Тя се изчерви и се обърна към него. Но сякаш вече не се боеше от мъжете извън закона.

— Сър Арин, исках да поприказвам с господарката си...

— За Свен?

Тя кимна притеснено.

— Ще му разрешите ли да се ожени за мен?

— Свен не е мой слуга и е тръгнал доброволно с нас да се бие за Шотландия. Тъй или иначе, той има благословията ми.

— А какво ще кажете вие, милейди? — попита плахо Ингрид.

— Той тръгва на война.

— Аз ще го чакам, защото го обичам.

— Въпреки че почти не го познаваш?

— Лейди, както виждам, тези двамата имат много по-сериозни причини да искат да се оженят, отколкото повечето двойки, — натърти Арин.

Навярно иска да ме представи за смешна черногледка, каза си Кира и вдигна с въздишка ръце.

— Направи каквото смяташ за правилно, Ингрид. Имаш благословията ми.

— Много ви благодаря, милейди! — Ингрид обви ръце около шията на господарката си и я целуна. — Какво да облека? Трябва да се оженим час по-скоро...

— Вземи една от моите рокли — предложи Кира, а камериерката избухна в силен смях.

— О, милейди, не ми се подигравайте! Как бих се сместила във ваша рокля... И на вас трябва да благодаря, сър Арин...

Той я привлече засмян към себе си и я целуна по челото.

— Кажи на Свен да потърси отец Кориган. Сватбата трябва да стане още днес, преди вечеря. И пак ще празнуваме.

— Бог да ви благослови, сър Арин! — възкликна тържествуващо Ингрид и изтича навън.

Арин затвори вратата и разтри слепоочията си, които толкова го боляха. Без да обръща внимание на Кира, стъкна огъня в камината и се съблече.

— Какво правиш? — попита тя.

Той се обърна учуден.

— Какво правя ли? Лягам си, защото имам нужда от сън. — Той изпъшка и се пхна под кожените завивки. — Най-удобното легло в целия замък...

Сякаш е опитал вече и няколко други... Отчаяна, тя отиде до една от раклите и извади дрехите, които искаше да облече този ден.

— Възглавницата ми е мокра — заяви Арин, но тя не му обърна внимание. — Да не би да си плакала за мен, Кира?

— Не ставай глупав.

— Ела тук.

— Няма.

— Би трябвало добре да поразмислиш. Ако не дойдеш, ще те донеса на ръце.

— Напразно ще си правиш труда.



— Напразно, мила? В никакъв случай. Просто ще те отнеса до леглото.

Тя се изправи, ужасена, готова да протестира. Но той вече беше до нея и я вдигна високо. През тънката бяла нощница усещаше толкова добре яките му мускули. Той я сложи на леглото, погали я по гърдите и през мекия плат пръстите му се заиграха с една от пъпките, предизвиквайки сладка мъка. Тя напразно се опита да го отблъсне.

— Милейди, нали ти казах да не ме обичаш твърде много?

— Не те обичам.

— Тогава защо си плакала?

— Представа нямам за какво говориш...

— Разбира се, че си плакала.

— Защо мислиш, че съм проливала сълзи за теб? — Тя опря гневно ръце в гърдите му. — Защо да плача? Ти нямаш доверие в мен. И толкова много мъже искат да ме убият. За да оживея, трябва да напусна дома си, всичко, което ми принадлежи, което познавам. И да съм плакала, сигурно не е било за теб.

— А сега защо ме отблъскваш?

Тя се втренчи неразбиращо в него.

— А ти защо се опитваш да ме съблазниш, въпреки че ми нямаш доверие и по всяка вероятност... си бил някъде другаде?

— Пленените жени не бива да задават въпроси, а само да се покоряват на господарите си. Понеже съм в добро настроение, ще ти кажа къде бях. Прекарах цялата нощ с Рейгуър.

— Не си бил с друга жена? — Предпочиташе да си беше прехапала езика.

— Бях си го помислил — заяви той. — Защото ти не бива да забравяш кой съм и какво съм.

— Та кой си и какво си?

— Неверникът варварин, завладял този замък и теб.

— Защо не ме пусна миналата нощ да си ида?

— Защото не исках. Какво ще става тук, решавам аз.

— Тъй като не означавам нищо за теб, трябваше да ме отпратиш и да се позабавляваш с друга.

— Както вече казах, това го решавам аз.

— Може би не трябваше да ме обичаш!

— Не го и правя — увери я той със смях.

— Ами тогава...

— Когато лагерувам с хората си в гората, ям сух хляб, докато не намеря нещо по-добро. Всеки път, когато е възможно, хапвам сочно печено и пия отлежало вино.

— Какво искаш да кажеш?

— Глупаво ще е да се откажа от отлежалото вино, за да ям сухия хляб.

— О, господи, пусни ме да стана...

— Не — отсече той, наведе глава и през тънкия плат устните му обхванаха зърното на една от гърдите ѝ. Въпреки волята си тя се разтрепери и отгатна безпогрешно какво изпитва. Той си даде достатъчно време, за да я възбуди, с уста и горещия си език. — Виж какво, Кира, както на отлежалото вино, така и на теб ти е позволено да разпалваш сетивата ми.

— Понеже ти си завоевателят, а аз твоя пленница, не трябва ли да крещя и да се боря?

— Може би трябва да ти напомня за сълзите върху възглавницата — отговори той и я погледна изпитателно в очите.

— Плаках за нашия тъжен свят! — Тя опря ядосана ръце в широките му рамене и се опита да го отблъсна.

— Светът ни наистина е за оплакване — съгласи се той и загали опитно гърдите ѝ, а тя усети на бедрото си нарастващото му желание. — Престани да се съпротивляваш, Кира. Вчера вечерта те видях да танцуваш и да флиртуваш, а мъжете се разтреперваха от копнеж да докоснат поне ръката ти. Искаше да ме предизвикаш, нали? Ако е така, паднах в капана ти и реших, че трябва да изиграем играта докрай.

— Не, не беше капан — прошепна тя. — Та ти излезе от залата...

— Да, но се върнах.

— За да танцуваш с друга и да пиеш с нея вино. После дойде тук при мен и пак си отиде.

— Желая само теб — натърти той страстно, — теб и никоя друга.

— Ти получи отдавна онова, което желаше.

— Така ли? А какво искаш ти от мен?

— Нищо.

— Лъжеш ли, милейди? Или искаш да ти обещаю нещо, което не мога да изпълня? Вече имах съпруга! — напомни ѝ той внезапно разгневен.

— Да, зная — изсъска тя и се запита дали той се сърди на нея или по-скоро на себе си. Защото не само я желае, но изпитва към нея и нещо друго? — Не ме оставяш да забравя случилото се. И винаги ще смяташ, че аз нося за него същата вина, каквато и Кинси.

— Ти си мой враг.

Не, понечи тя да възрази, но нямаше възможност. Арин притисна с въздишка устните си към нейните. От гърлото и се изтръгна стон. Забарабани с юмруци по гърдите му, но после зарови пръсти в къдравата му тъмна коса. Той вдигна нетърпеливо нощницата, голото му тяло се плъзна по нейното и той се намести между нейните бедра. Пръстите му я галеха все по-интимно, езикът му си играеше с нея, докато тя сякаш цялата пламна от желание.

Опита се с вик да го отблъсне, впи нокти в раменете му огъна се, но усети неустойимо желание да го приеме в себе си. После той се наведе над нея и затвори устата ѝ с огнена целувка. Желанието растеше. Все така деликатно и примамливо, като езика му, който се плъзна между зъбите ѝ, той проникна в нея, отдръпна се, отново се сля с нея, отново и отново, все по-бързо и по-бързо. С всяко негово движение сладката мъка ставаше все по-силна. След известно време той вдигна глава. Тя срещна погледа му, после затвори очи, обви с ръце шията му и го привлече към себе си. Той проникна в нея, колкото можеше по-дълбоко. Дива тръпка прониза цялото ѝ тяло и ѝ се стори, че ще избухне, че ще умре...

— По-бавно, моля те...

Но той беше като неудържим вихър, увеличава и нея и тя усещаше потръпването му, напрежението в неговите гърди, суровия ритъм на неговите бедра, покоряващата му жизнена сила... Изживяха едновременно върховния миг сред вихрушка от течен огън. Тя се вкопчи в него, понесена от страстен екстаз, усети тръпката, която премина през тялото му...

Как ще живее без него, след като бе поел така властно съдбата ѝ в свои ръце?

После той лежеше до нея и я прегръщаше така силно, сякаш никога нямаше да я пусне.

— Не ме обичай прекалено много, Арин — прошепна тя.

— Изобщо не те обичам — отговори той и прокара пръст по лицето ѝ. — Но ти ще останеш при мен, докато...

— Докато?

— Докато аз не се разделя с теб.

— Не е честно! — протестира тя.

— А защо трябва да съм честен? Аз съм завоевателят.

— Копеле! — изсъска тя.

— Сигурно. И въпреки това аз съм завоевателят. А сега заспивай, и двамата имаме нужда от малко почивка.

Докато тя спеше, той се вслушваше, загледан в профила ѝ, в дълбокото ѝ дишане. Най-сетне стана от леглото, вдигна сложената на умивалника кана с вода и отпи глътка, после отиде до камината и се загледа в пламъците.

— Да, аз наистина имах съпруга — прошепна с горчивина. — Но нека всевишният ми прости и ми помогне — никога не съм я обичал така, както обичам сега теб. — Той коленичи до леглото, зарови ръце в червеникаво-златната коса. — Въпреки всичко не мога да забравя как умря жена ми.

Усетила докосването, тя се размърда. Приближи се доверчиво към него. Отлежало вино...

Той легна отново. На хоризонта изгряваше утринното слънце. Това нямаше значение. Сега трябваше да задържи Кира. Може би никога вече нямаше да изживее такава нощ.

Отново се чуха звуците на гайда. Тази вечер вратата на залата беше широко отворена. Много селяни бяха надошли да празнуват, да пият вино и бира, да танцуват и да пожелаят щастие на младоженците.

Свен се ожени за Ингрид. Двамата чудесно си подхождаха — снажни потомци на завоевателите-викинги, останали в тази страна и станали добри шотландци. Арин обърна вниманието на господарката на младоженката на този факт. В жилите на повечето добри шотландци течеше кръвта на викингите. Отначало тези северняци са сеели в Шотландия страх и ужас, но после са се заселили завинаги тук и са помогнали за утвърждаването на народността.

— Значи и ти произхождаш от викингите? — закачи го тя.

— Разбира се, и то от най-дивите, от най-ужасните варвари.

— Естествено...

— Прапрадядо ми е бил ърл и господар на остров. Там още живеят някои от роднините ми.

— Изглежда клановете са много силни.

— Дори не подозираш колко силни. Може би в това е спасението ни, също и твоето. — Арин сложи чашата си на масата. — Ти омая снощи всички мъже. Ще танцуваш ли днес с мен?

— Може ли победената да откаже желание на победителя?

— Ако иска да рискува тежко наказание...

— Какво именно?

— Ще ти го покажа в някой тъмен подземен затвор.

— Дали да танцувам с теб, или да задоволя любопитството си, като настоя да разбере какво ще е наказанието? Да си призная, изборът ми се вижда труден.

— Не се оставяш лесно да те сплашат, нали?

— Напротив, Арин. Хайде да танцуваме.

— С удоволствие. Хвани ръката ми.

Те се присъединиха към веселите хора, които танцуваха на двора под лунната светлина и се наслаждаваха на топлата нощ, сменяха

партньорите, връщаха се към предишните, смееха се и се забавляваха. Въпреки огромния си ръст Свен танцуваше учудващо леко, протягаше ръка към всички присъстващи момичета и ги завърташе около себе си.

При един от традиционните танци Кира заситни покрай ръкопляскащите мъже и всеки я завъртя по веднъж. В края на редицата спря ужасена. Джон Греъм току-що се беше върнал в замъка с неколцина от хората си. Тя ги видя как слизат от конете после се обърна към Арин, който я хвана за ръката.

— Нека довършим. — Имаше предвид танца, но думите му имаха и по-дълбок смисъл.

Кира се олюляваше в прегръдката му, заслушана в звуците на гайдата — весела, но и меланхолична. Скоро заглъхнаха и последните звуци. Хората се смееха и ръкопляскаха. Дори да знаеха, че техният свят се променя, това не им личеше.

Арин посегна разсеяно към ръката на Кира и я заведе при Джей. Да, дошло е времето, помисли си тя. Отсега тя е вече без значение. Да можеше Джон да е паднал в някой ров, далеч от Сикерн... Но какво значение би имало това за нея? Тъй или иначе Арин ще тръгне на война.

Когато Рейгуър засвири отново на гайдата, Кира се върна в залата. Сватбата на Ингрид вече не я радваше. Гастон, който тъкмо слагаше на масата блюда с пресни плодове, ѝ кимна.

— Шотландците скоро ще потеглят — обясни му тя. — Преди малко пристигна вестonosец.

Тя също ще напусне крепостта и ще се върне само ако бунтовниците победят — нещо твърде малко вероятно. Тъй или иначе, няма да види никога вече верните си слуги.

— Така е, милейди.

— Слез в двора, Гастон, танцувай под звездите и се радвай на празника.

Той отвърна тъжно на погледа ѝ.

— Ще го сторя, милейди. Не се тревожете за нас... — Кога то прочете въпроса в погледа ѝ, той се усмихна. — За нас обикновените смъртни, животът просто продължава. Само великите и могъщите водят битки и правят промени. Освен това някои господари са по-добри от други, това е всичко.

— Само всевишният знае какво ще реши Едуард, когато се разгневи. А онези, които въртят меч от негово име, не знаят милост.

— Не по-малко отчаяно ще се сражават и шотландците милейди. Но на нас нищо няма да ни се случи. Когато лорд Дароу се върне, едва ли ще ни избие до един. Иначе кой ще му слугува, кой ще му готви и чисти? Понеже е човек алчен, който иска да има плодородни ниви и богати реколти, няма да посегне и на арендаторите. — Той се поколеба за миг преди да продължи: — Но вие, вие трябва да се махнете, милейди. — Той се приближи бързо до Кира и ѝ стисна ръката. — Бог да ви пази.

Трогната, тя го прегърна.

— Ти си добър човек, Гастон. Каквото и да се случи тук, постъпи така, както го диктуват обстоятелствата. Ако лорд Дароу превземе крепостта, престори се, че се радваш и мразиш проклетите шотландски нашественици. Спаси живота си, не го гневи.

— Да, милейди, ще продължа да живея и да се наслаждавам на малкото радост, която ми е отредена. А сега ще танцувам ще пея и ще поздравя младоженката. Трябва да донеса на новодошлите студено печено месо и хляб. Те ще седят на масата до късно през нощта и ще говорят за това, че скоро ще почне битката на всички битки, за своя гняв и надеждите си... — Кира кимна и го целуна по бузата. Когато тя тръгна към стълбата, той извика: — Милейди!

Тя се обърна, учудена.

— Да?

— Не биваше да го казвам...

— Моля те, кажи каквото мислиш.

Все още колебливо, той каза:

— Ами отначало се боях, че тези шотландци са не по-малко диви от онзи татуиран древен народ, пиктите. Но после опознах сър Арин, който е идвал преди години няколко пъти в Сикерн. Тогава разбрах, че няма да ви застрашава никаква опасност. Аз и хората от моята черга знаем много за господарите, на които служим. Повярвайте, милейди, по-добре е да обичате човек извън закона, отколкото да се омъжите за жесток, та макар и защитен от закона лорд.

— Благодаря, Гастон... — Тя се почувства нещастна и избърза по стълбата към стаята в кулата, към своя затвор. Не никога не е била

неин затвор. Тя стъкна огъня, седна на мечата кожа пред камината и зачака.

Времето на битката наближаваше. Джон беше дошъл в Сикерн, за да го съобщи на братовчед си и неговите приятели.

На другия ден ще почнат приготовленията, ще опаковат храна, оръжие и одеяла — всичко, което беше необходимо за сраженията и можеше лесно да се пренесе. Ще се присъединят към Уолъс и Де Морей, към благородници и свободни граждани, свещеници, селяни и писари, смели мъже, готови да рискуват живота си в името на Шотландия.

Докато в двора сватбеното тържество продължаваше, Арин седеше в залата с Джей, Рейгуър, Патрик, Роджър и още неколцина мъже. Братовчед му показваше на масата с чаши и кани разположението на позициите.

— Ще се срещнем тук, в околностите на Стърлинг. По пътя дотам трябва да внимаваме, защото войниците на краля препускат приблизително тук... — Пръстът на Джон докосна място, разположено на импровизираната му карта някъде на запад. — А тук. Тук е Кресингам, тъй че Уерън би трябвало да е тук. Отрядът на Пърси се е разпаднал, но хората му може би продължават да кръстосват страната на отделни групички от убийци.

— Защо се е разпаднал отрядът на Пърси? — попита Арин и смръщи чело.

— Изглежда Уерън вярва, че неговите сили са достатъчни за да разбият неколцина селяни, потеглили с пики към бойното поле — отговори Джон.

— Би трябвало да използваме това предимство.

— Изглежда кралят си е въобразил, че не заслужаваме по-голямо усилие — предположи Патрик.

— Трябва да използваме всяко предимство — наблегна Арин. — За краля се бият обучени войници, кавалеристи, стрелци с лък, наемници от континента, а също и бедни рицари, които не могат да си изкарват препитанието от турнири. Но ние ще използваме оръжия, които те не притежават.

— И кои са те, братовчедо? — попита Джон.



— Страстно желание за победа, отчаяние. Та нали се бием за нашата страна, за живота си.

— Така е — съгласи се Джон.

— Бароните ще ни подкрепят ли? Призовани ли са?

— Изглежда неколцина от тях ще дойдат на бойното поле, за да гледат. Ако се окаже, че нашите отряди са близко до победата, ще се намесят. Но ако врагът надделее...

— ... ще му помогнат да ни разкъсат на парчета — допълни Рейгуър.

— Можем да решим този проблем — заяви Арин.

Рейгуър вдигна учудено вежди.

— Как?

— Като победим. Утре ни чака тежък ден. Приятели, отивам да спя.

— Само за момент! — извика Джон.

Арин беше вече до стълбището. Обърна се към братовчед си, който изрече тихо:

— Доколкото знам, искаш с нас да дойдат и неколцина воители от Сикерн, а също и лейди Кира.

— Да.

— Тя вече толкова пъти е бягала от теб.

— Но аз всеки път съм я хващал. Тя искаше да се махне от Сикерн...

— Докато Дароу и хората му лагеруваха в гората.

— Неговите хора се опитаха да я убият. Видях го с очите си.

Когато Джон скептично въздъхна, Арин добави решително:

— Не се съмнявай в способността ми да преценявам! Зная какво върша. Ако Дароу свари годеницата си тук, той ще я убие. Затова Кира трябва да дойде с мен.

— Ако наистина ѝ имаш доверие, не възразявам. Но какво смяташ да правиш с нея?

— Ще я отведа в едно село в подножието на планината, където живеят много семейства на хора извън закона. Натам щяхме да препуснем и ако Кира нямаше да ни придружи. Някои от бойците ни искат да видят преди битката още веднъж своите жени и деца.

— Решаваш се да оставиш дамата в това село?

— Да, защо не?

— Защото ще срещне там хора оцелели след Хоук'с Керн.

— Тя няма никаква вина за онова клане.

— Добре тогава — сви рамене Джон. — Прекланям се пред убедеността ти. Да се надяваме, че и други виждат нещата така.

— Тъй или иначе, нямам друг избор.

— Лека нощ, братовчеде — кимна му Джон. — Приятни сънища. Не, изобщо недей да спиш! Както са обичали да казват нашите прадеди — викингите: като умрем, ще имаме предостатъчно време да се наспим. Използвай нощта. Тази вечер аз ти завиждам. — Той се върна ухилен към масата, където хората продължаваха оживено да спорят.

*Използвай нощта...* Точно такава бе намерението на Арин. Изкачи стълбата. Поколеба се за миг пред вратата. После влезе. Кира седеше пред огъня. Беше сложила бяла рокля. Гледаше тъжно в огъня. В лунната нощ лек ветрец шумолеше и раздвижваше пламъците. По стените танцуваха сенки. Обгърната от червеникава светлина, Кира беше невероятно красива.

Като чу стъпките на Арин, тя се обърна и понечи да стане. Но той поклати глава и седна до нея, прегърна я и облегна гърба ѝ на гърдите си.

— Утре потегляме. Щом приготвят конете и опаковат провизиите.

— Закъде?

— На север. Ще дойдеш е нас.

Тя обърна с усмивка глава към него.

— Въпреки че ми нямаш доверие?

— Кира...

— Добре, добре, разбирам гнева ти. Нали съм все пак дъщеря на английски лорд.

— Близко до Стърлинг има едно село.

— Бунтовниците ще се опитат ли да превземат Стърлинг?

Той не отговори на този въпрос.

— То е затънтено селце в подножието на планините. Англичаните не се интересуват от жителите му, защото там почвата е скалиста и не ражда почти нищо. Говедата са кожа и кости, а овцете дават малко вълна. Селото е собственост на епископа на Глазгоу, добре известен бунтар. Но досега кралят му е прощавал всичко. Там ще си на сигурно място.

— Благодаря. Но нямаше ли да е по-добре да отида при роднините на майка си, при клана Маклауд.

— В онова село ще се скриеш най-добре. Ако загубим сражението, Дароу ще почне да те търси. Семейството на майка ти може много да пострада, задето те е приютило.

— А селяните? А твоите хора? Няма ли да ги изложи на опасност, ако англичаните победят?

— Не. Те ще знаят как да постъпят и в такъв случай. Англичаните не могат да изстребят всички шотландци, а останалите живи ще отведат семействата си в планините. Там господари са силните, готови за битки предводители на кланове, а тях не са могли да победят дори римляните. Англичаните също не смеят да ги закачат. Още повече, че ще са заети да си връщат крепостите на север и изток, които Уолъс и Де Морей успяха да завоюват през последната година.

— Но ако англичаните загубят?

— Тогава няма да има от какво да се боиш.

— Как ли ще изглежда бъдещето?

— Един господ знае. Ако спечелим битката, Едуард сигурно ще се вбеси и ще потегли срещу нас начело на силна войска. Познаваш го по-добре от мен. Такова ще е решението му, нали?

— О, да.

— Що се отнася до Шотландия... Бейлиъл ще си остане лишен от власт, а роднините му от рода Комин ще претендират за трона както и младият Робърт Брус, графът на Карик. Впрочем твърде се съмнявам, че той ще пожелае да се бие срещу нас на страната на Едуард. Може да изберат шотландско регентство.

— А ти? Ще се върнеш ли у дома?

— Моят дом е в развалини и пепел.

— Можеш отново да го изградиш.

— Може би. Още не знам.

— Крепостта ти принадлежи.

— Да, но тя е в погранична земя, където никога няма да цари мир. Тъй че няма да имам време да си изградя нов дом. Още повече, че Едуард много скоро ще ни нападне. Но всички тези разсъждения засега са излишни. Само времето ще отговори на нашите въпроси.

Кира кимна и сложи глава на рамото му.

— Арин?

— Кажи.

— Не ме упреквай, че прекалено много те обичам, защото ще моля всевишния да те пази на бойното поле. Много искам да го помоля изобщо да не се сражаваш, но просто няма смисъл. Затова ще се моля само да останеш жив...

— Благодаря ти, милейди. — Арин сложи брадичка на рамото ѝ. — Колко мили думи от устата на толкова жестоко малтретирана пленница... — Тя докосна с треперещи пръсти ръцете му които я прегръщаха през кръста. — Не бой се, аз ще остана жив — обеща Арин. — И на теб няма да ти се случи нищо лошо.

— За себе си не се страхувам. И без това се бях запътила към планините, още когато избягах в гората.

— Не искаше ли да отидеш в Англия?

— Отначало имах такова намерение, но скоро отхвърлих тази мисъл. Ако бях стигнала до Лондон, Едуард щеше да ме сгоди за друг гаден рицар.

Арин тихичко се засмя.

— Какво да се прави, такава е женската съдба.

— Ех, ти можеш да се подиграваш, нали за теб никога няма да се пазарят. Не си нещо, което може да бъде продадено или подарено като награда за извършени жестокости. — Тя помълча после попита неуверено: — Сам ли избра съпругата си? Или ти беше обещана още като дете? Джей ми каза наскоро, че била негова братовчедка. — Тя усети вътрешното му напрежение. Той не искаше да говори за Александра. Поне не с нея. — Прощавай — прошепна тя. — Разбрах, че стъпих на свещена територия. Прости ми. — Тя се опита да стане, но той я държеше здраво.

— Да, тя беше братовчедка на Джей. Познавахме се от деца. Никой не ни е принуждавал да се оженим. Направихме го защото решихме, че е добро и правилно.

— Звучи прекрасно.

— О, да, и наистина беше прекрасно. Докато не я убиха.

Тя се обърна уплашено към него.

— Кинси ще се появи на бойното поле. Арин, моля те, не го търси в множеството бойци. Решиш ли да го преследваш, за да пролееш кръвта му, може ти да си намериш смъртта.

— Трябва да го намеря.

— Ще имаш достатъчно време, ако шотландците спечелят битката. Англичаните ще бранят само позициите си в пограничните земи, освен тях, предполагам, и Бъруик. Не рискувай живота си само за да заловиш Дароу. Смъртта му просто не си го заслужава.

Той я погледна замислено в тъжните очи.

— Готов съм да дам живота си, за да го видя мъртъв.

— Защото изпитваш вина. Ти си убил роднината на Дароу, а той си е отмъстил. Не си очаквал толкова ужасно отмъщение. Не си бил в дома си, за да умреш за своята съпруга. Но как да предположиш, че ще се пролее толкова много кръв. Затова не бива да обременяваш съзнанието си.

Той я погали по косата, откъсна я нежно от себе си и стана.

— Въпреки това укорите на съвестта ще ме преследват до последния ми дъх.

С гръб към Кира, той отиде до камината и се опря на нея с две ръце.

После усети ръцете ѝ, които го прегръщаха, бузата ѝ и нейното рамо.

— Нашата последна нощ в този замък, нали?

Чу стъпките ѝ да се отдалечават. Когато се обърна, роклята ѝ вече падаше на пода, последва я, като бял облак, и фустата от тънко ленено платно. На червеникавите отблясъци на огъня просветваха сладостно извитите ѝ бедра, красивите дълги крака. Косата ѝ беше сякаш от изпредено злато, примесено с мед. В смарагдовозелените ѝ очи танцуваха блестящи искрици.

Тя тръгна бавно към леглото. Да, последната им съвместна нощ в стаята на кулата... Дрехите на Арин полетяха след нейните и той я последва в леглото. Тя коленичи, за да го приеме. Врърхчетата на пръстите ѝ се плъзгаха по голото му тяло, устните ѝ търсеха неговите. Изпълнен от пламенно желание, той я притисна към себе си и отговори на целувката ѝ. Но тя откъсна устни от неговите, плъзна ги по раменете му, по шията, по гърдите. Вече бе научила много. Наслаждаваше се алчно на всяка милувка и тихо стенеше, после той се отпусна заедно с нея върху мечите кожи. Огънят пращеше, нощта отминаваше. Те се любеха отново и отново...

Когато се събуди, беше сама в леглото. Откъм двора долитаха мъжки гласове, дрънчаха брони, потропваха подкови.

Бързо стана и се изми. Загърната в кожена завивка, затърси в раклата подходящи дрехи за езда.

На вратата се почука.

— Милейди, аз съм! — извика Ингрид.

— Влез!

С пламнали бузи Ингрид влезе бързо в стаята.

— О, милейди, трябваше да ги видите — каруците с провизии, оръжието... След малко ще можете да им се възхитите. Сър Арин каза да не вземате прекалено много неща. Ако нещо има особено голямо значение за вас, не бива да се разделяте с него, понеже изобщо не се знае кога, така де... Та значи какво ще вземем? Непременно най-топлото ви палто. То сега е лято, но когато дойде зимата, може да сме вече в планините... — Камериерката млъкна притеснена и се прекръсти.

— Ще потеглиш с неверниците? — попита я със смях Кира. Бузите на Ингрид станаха още по-алени.

— Не ми се подигравайте, милейди! Където и да иде моят Свен, аз ще го последвам. Пък и вас няма да ви оставя сама.

— В такъв случай много се радвам, че ще останем заедно.

— А да, и отец Кориган идва с нас. И Тайлър Милър и мнозина още. Милейди, представяте ли си! Ние двете на страната на бунтовниците!

*Шотландците вече бяха бунтовници, а не хора извън закона.*

— Точно така, на страната на бунтовниците — потвърди Кира.

Няколко часа по-късно всички бяха готови да потеглят. Ингрид се сбогува разплакана с Гастон, който оставаше да управлява крепостта. Хамлин Андерсън, един от арендаторите, трябваше да стане нещо като шериф. Кира искрено се надяваше никой от тези двамата да не раздразни победителите, които ще превземат Сикерн — били те шотландци или англичани.

Мнозина от хората на Арин се бяха сприятелили с арендаторите и селяните, някои войници се бяха влюбили в селски моми. Страстните прегръдки бяха придружени от изобилни сълзи, даваха се пламенни клетви. Пред краката на нетърпеливите коне хвърляха летни цветя.

Малко преди да напуснат замъка, Кира слезе бързо в криптата. Винаги беше мразила влажния въздух в подземието. Но сега слезе по тъмните стълби с факла в ръка, защото се чувстваше задължена да го направи. Вместо своето палто беше взела наметалото на баща си, неговите токи, пръстени и малкия, обсипан със скъпоценни камъни кинжал, който той носеше в празнични дни. Но него трябваше да изостави, както и своя дом, своето наследство. Знаеше, че няма как да не тръгне, но сърцето ѝ се свиваше със силна болка.

Коленичи пред трупа на баща си.

— Моли се за мен — прошепна тя.

— Кира!

Тя се обърна, стресната. Арин се приближи към нея, помогна ѝ да стане.

— Време е да тръгваме. Ела! Баща ти ще почива в мир с меч на бедрото си.

— Да — прошепна тя с очи плувнали в сълзи.

Той взе факлата от ръката ѝ и я поведе по стълбата нагоре. Гастон беше застанал до вратата и тя сърдечно го прегърна.

— Ако е рекъл господ, пак ще се видим, милейди.

— Всевишният да те закриля, Гастон.

На двора Джей чакаше до нейната кобила. Тя се метна на седлото и зае мястото си в дългата редица от конници, товарни каруци и пехотинци. Арин възседна бойния си кон, вдигна ръка и керванът потегли.

Докато минаваше под подвижната решетка, Кира гледаше право пред себе си. Чак от върха на един хълм погледна към своята крепост — тя сияеше в златисточервените лъчи на залязващото слънце и се отразяваше в речните води. Кира побърза да сведе поглед, от страх да не избухне в плач.

— Само едни каменни стени, лейди — каза Арин, който се бе приближил незабелязано към нея. — Бездушен камък, който изоставяш, за да се слееш с душата на един народ.

Когато продължиха пътя си, при нея дойде отец Кориган.

— Ще открия ли душата на този народ? — попита го тя, защото знаеше, че е чул думите на Арин.

— Поне собствената си душа, милейди — отвърна ѝ усмихнато той. — Добра компенсация за едни каменни стени. — Той посегна към

ръката ѝ и я стисна. — Бог да ви благослови, Кира.

— Всички нас.

Усмивката му стана по-широка.

— Да, както казвам винаги, милейди...

— Всевишният помага на онези, които си помагат сами, нали така?

— Има още една поговорка.

— Да?

Неведоми са пътищата божии.

— Амин, отче.

Хвърли последен поглед към своята крепост. После продължи да язди и повече не се обърна назад.



Ездата беше уморителна. Кира беше пътувала често с баща си от Сикерн до Лондон или на гости на семейство Маклауд. През зимата често минаваха по почти непроходими пътища, където заради колите с провизии много закъсняваха.

Все пак никога не беше пътувала с войска, която се стреми да напредва колкото може по-бързо, при това без да привлече вниманието на английската войска.

Не знаеше какво да очаква от нощите. На път за Лондон преспиваха двамата с баща ѝ в домовете на приятелски семейства. Понякога спяха в удобна палатка край лагерен огън, върху меки дюшеци и придружени от многобройна прислуга.

Сега нощуваха на открито, в горите, на земята и без стоплящи пламъци. Всеки път някой оставаше на пост. Първата нощ лежа до отец Кориган, сложила глава на седлото. Посред нощ Арин дойде при нея, хвана я за ръка и я отведе до едно поточе недалеч от лагера. Любиха се безмълвно сред скалите и плискащите вълни. После се изкъпаха и Кира заспа до него, сложила буза на гърдите му.

И втора нощ двамата отидоха до потока.

Храната беше студена и спартанска. Но вода имаше предостатъчно. Яздеха с часове през горите. Кира не се оплакваше. Докато лежаха заедно втората нощ, Арин я попита:

— Съжаляваш ли за мекото пухено легло?

— Не, осеяното със звезди небе е прекрасно. — *Освен това съм при теб...* Но това не го изрече.

— Превръщаш се постепенно в истинска лейди извън закона.

Денем тя търсеше най-често компанията на отец Кориган.

Арин и неговите съветници яздеха начело, за да разберат какво е положението. Из този район бродеха хиляди англичани.

Освен Кира и нейната камериерка, и други жени придружаваха войската — перачки, готвачки и още много момичета, които просто се

грижеха за войниците. Кира обърна вниманието на Арин върху тази толкова многобройна група и обясни:

— Те са съпруги и дъщери.

— Не всички...

— Където има мъже, винаги ще има и жени — отвърна той кратко.

Тази нощ не спа толкова добре. Въпреки предупреждението му, тя се бе влюбила в Арин. Сега го следваше и не се различаваше от другите жени, придружаващи своите любовници.

От време на време възникваха трудности, които забавяха напредването. Пороен летен дъжд беше размил един от пътищата. Наложиха се да се върнат и да потърсят друг. Веднъж две товарни каруци заседнаха в плитка река и на войниците им трябваше цял следобед, за да измъкнат колелата от тинята.

Меките вълнисти хълмове преминаха в стръмни скали сред гористи клисури — в очите на Кира необичаен, но живописен пейзаж. По бреговете на потоците растяха в изобилие диви цветя.

Една сутрин съгледвачите, които бяха препуснали напред се върнаха в галоп към отряда и съобщиха, че едва са успели да се измъкнат от група бойци на Кресингам. Позициите на Уолъс бяха пред англичаните, тези на Де Морей — зад тях. Арин напусна конвоя за няколко дена. В негово отсъствие Кира се чувстваше много притеснена. Неговите хора се държаха приятелски и с уважение, но тя непрекъснато усещаше бдителния, изпитателен поглед на неговия братовчед.

Джей и Свен бяха придружили Арин, затова компания ѝ правеше Ингрид. След женитбата някога толкова скромното и набожно момиче просто разцъфтя и Кира се радваше на щастието на своята камериерка. Съжаляваше, че не могат да спят една до друга защото Ингрид ужасно хъркаше. Една нощ Кира се измъкна, изнервена, изпод одеялото и отиде до близкия поток. Изведнъж ѝ призля и повърна. Изми си с треперещи пръсти лицето. Почувства се малко по-добре. Нощният вятър охлади бузите ѝ.

Чу в тъмното шум, обърна се, ужасена, и видя Джон Грѐм застанал под едно дърво.

— Нямам намерение да бягам при англичаните — натърти тя.

— Нямах никакво намерение да ви подозирам в такова нещо. Последвах ви само, за да ви предпазя от евентуална опасност.

— О... — смръщи тя скептично чело. — Вие нямате доверие в мен и не ме харесвате. Според вас не биваше да съм тук.

Той се приближи към нея, докосна ръката ѝ и тя трябваше да се овладее, за да не я отдръпне.

— Освен това, ако смятате, че не ви харесвам, много грешите, лейди. Тъкмо обратното — възхищавам ви се.

— Но ми нямате доверие, пазите се от мен...

— ... което се дължи единствено и само на вашия произход.

— Не се тревожете. В никакъв случай няма да тръгна да търся нито лорд Дароу, нито който и да било друг англичанин. Твърде слаба съм, за да го сторя.

— Да, забелязах.

— Наистина ли? Зарадвахте се, като ме видяхте да повръщам, нали?

— Вече казах — единственото ми желание беше да ви защита.

— Сигурно съм яла нещо развалено.

— Наистина ли го мислите?

— Какво друго може да е?

Той сви усмихнат рамене.

— Ами има и други възможности.

— Несъмнено... — Тя усети, че се изчервява. После се учуди на чувството на гореща радост, което я изпълни, само при мисълта, че може би очаква дете. Избегна смутено погледа на Джон. Още не можеше да се каже, беше твърде рано. Но може би не и за Джон.

Той ще реши, че Дароу е баща на детето, но тя не искаше да се кара с него или да го убеждава, че доскоро е била девствена. Важното беше, че Арин го знаеше. Но и той не биваше да разбере преди да е съвсем сигурна. Но дори тогава... Неговото неродено дете бе изгоряло в майчината си утроба. А сега е потеглил с хората си на война и срещу едно несигурно бъдеще.

— А сега трябва да се наспите — прекъсна мислите ѝ, Джон — Ще позволите ли да ви върна в лагера?

— Да, моля.

През следващите дни той непрекъснато се навърташе край нея. Учтиво и внимателно задоволяваше нуждите ѝ. Вечер ѝ носеше пресни горски ягоди или сирене от някое близко село.

— Прекалявате с грижите, Джон — възразяваше тя. — Все още нищо не е сигурно.

— На този свят нищо не е сигурно.

— Освен това вие все още виждате в мое лице опасност.

— Така е, лейди.

— Ако познавахте Кинси...

— Зная за него някои неща. Това ми стига. Арин смята че Дароу ще иска да ви убие. Този човек изглежда е луд и не знае пощада. Но какво мислите за крал Едуард? Ако го сравните с другите англичани, които сте срещали през живота си? В тази кървава баня способна ли сте да преминете на другата страна?

— Да можехте да чуете Ингрид, когато Арин и хората му превзеха крепостта! Тя наричаше всички шотландци безверници и диви копелета. Вижте я сега! Язди с нас, помага според силите си на шотландците, а наскоро накара един товарен кон да измъкне каруца от калта. Превърнала се е в отявлена бунтовничка. Обича своя Свен и му е безрезервно предана. На моята камериерка вие имате доверие, Джон. Защо не и на мен?

— Да, тя наистина обича своя Свен — потвърди той усмихнат. — А вие, обичате ли вашия Арин?

— Той ми го забрани — отвърна тя припряно.

— И вие изпълнявате заповедите на моя братовчед?

— Държа се както подобава на една пленница.

— Нищо подобно, лейди — засмя се той тихо.

— Защото е възможно да очаквам дете?

Джон помълча.

— Скоро ще влезем в бой с войска на служба при английския крал. С най-добрите стрелци с лък на този свят. С войници, които умеят да въртят меч, а са събрали и опит във Франция и Уелс. Ще трябва, може би, всички да умрем.

— Така е — потвърди тя тъжно.

— На ваше място не бих изложил един мъж на такава участ, без да му разкажа, че неговата династия ще бъде продължена. Всеки мъж

вижда в едно дете своето безсмъртие.

— О, Джон... — поколеба се тя. Този разговор ѝ се стори вече твърде личен. — Той много е обичал съпругата си.

— Несъмнено.

— Умряла е заедно с нероденото му дете. И той не иска друга. Може би не и друго дете. Освен това още не съм сигурна, дали наистина очаквам дете. Трябва ми малко повече време.

— След онази нощ край потока сигурно сте се размислили и сте преброили дните, милейди. Тъй че сте вече сигурна.

— Дори да беше така...

— Кажете го на моя братовчед. Или ще трябва аз да му го съобщя.

И той си тръгна, без да дочака отговор.

На другия ден тя яздеше със свито сърце през гората и си мислеше за заканата на Джон. Колко бавно напредват... Заради бавните товарни каруци пътуването им сякаш траеше вече цяла вечност и Кира едва понасяше вътрешното напрежение, което нарастваше с всеки изминал ден. Въпреки това напусна лагера и сега седеше край един поток, а босите ѝ крака се люлееха във водата.

Когато я откри, Арин я вдигна безмълвно на крака и я прегърна. Известно време тя стоя притисната в него, после се дръпна леко и попита:

— Ти къде беше?

Той не отговори.

— За съжаление нямам време да те отведа в някое село. Утре тук ще дойдат приятели. Ще придружат теб и още няколко души.

Въпреки топлото време, тя потрепери. Та той току-що се бе върнал при нея... Не — при хората си. Тя само ги придружава.

— Значи битката ще започне.

— Да. Сложи си обувките.

Тя го послуша и той я хвана за ръка. По извита горска пътечка стигнаха до една цепната скала и той ѝ помогна да се изкачи. От върха над урвата се откриваше широка гледка. В ясната нощ тя видя огньове.

— Там наблизо е абатството Крейг — обясни ѝ Арин. — Утре, щом се развидели, ще потеглим натам, за да срещнем врага.

В тъмното лагерните огньове светеха като безброй светулки.

— Толкова много войници... — прошепна уплашено тя.

— Ще бъдат десетки хиляди от двете страни. Но мисля, че англичаните имат огромно превъзходство.

— О, Арин, не трябва да се биете. Обикновено преди толкова големи сражения командващите изпращат при противника хора за преговори. Едуард е понякога великодушен и състрадателен. Прощавал е на мнозина, въпреки че често са променяли позициите си и...

— Не, Кира, преговорите ще са безсмислени — прекъсна я той.  
— Мир няма да има.

Тя се вкопчи изведнъж в него и сложи глава на гърдите му.

— Не искам ти да умреш!

— Бъди сигурна, че ще положа всички усилия, за да изпълня желанието ти.

Сега трябва да му каже за бебето...

— Арин... — започна тя и го погледна.

— Да?

Но думите умряха в гърлото ѝ. Не, подходящият миг още не е настъпил. Само преди малко го видя отново, а нейното признание не бива да го накара да се отдалечи, за да поразмисли.

— Искам само да съм с теб — прошепна тя.

Той вдигна засмян брадичката ѝ, целуна я по устните.

— Да се върнем при потока.

Спуснаха се по стръмния скат, а на брега той ѝ помогна да се съблече. После свали горната си дреха, ленената риза обувките, вълнения панталон. Разтреперана, Кира се вслушваше в плискащите се вълни, които танцуваха по камъните. Косата ѝ се развяваше на лекия вятреца. Тя се притисна към Арин, загали го по лицето, по гърдите. Стори ѝ се, че водата зашумя по-силно, а вятърът се усили. В бистрия поток се отразяваше сребърна луна, пръскаше нереална светлина, хвърляше лилави сенки.

Арин постла дрехата си на тревата и се отпусна заедно с нея. Известно време само я гледаше. В тъмнината сините му очи изглеждаха черни и толкова дълбоки, че погледът му въздействаше като докосване. После той почна да я гали с невероятна нежност. Понесена от желанието, тя се притисна към него, а вятърът премина в буря. Толкова много го желаше, него и всичко негово — голата му

кожа, неговия дъх. Той покри с целувки цялото ѝ тяло. Нощният въздух охлаждаше влажните следи от устните му, но Арин запалваше отново и отново кръвта ѝ с целувки, които галеха всичко — все още без средоточието на насладата ѝ. Най-сетне устата му намери и тази трепереща перла.

След малко той се надигна. Лунните лъчи сякаш ги пронизваха. Под гърба си тя усещаше дъхавата горска пръст, чуваше тихия глас на Арин, който се смесваше с шепота на ветреца и песента на вълните. Скоро вятърът се засили, пак стана бурен, а гръмотевиците го придружаваха в ритъма на техните две сърца. Кира се наслаждаваше алчно на тежестта на тялото му усещаше силата му, вдишваше аромата на горещата му плът.

Тя се стресна в съня си и скочи — беше отново сама на брега на потока, под един могъщ дъб. До нея лежаха грижливо сгънатите ѝ дрехи, наметалото на баща ѝ покриваше голото ѝ тяло.

Вееше ветрец, поточето ромолеше.

Скочи с лек вик. После се отпусна разплакана върху наметалото. О, господи, Арин я изостави, за да отиде на война.

Той бе решил, че ще е най-добре да тръгне, без да се сбогува. Но му беше толкова трудно! Кира никога не му бе изглеждала толкова красива и прелъстителна, като в този миг спокойно заспала на тревата под високия дъб, сред дивите цветя. Багрите на лятото не можеха да съперничат със златночервената ѝ коса, а топлината на изгрева с горещата ѝ плът.

Въпреки всичко трябваше да се раздели с нея. Само всевишният знаеше какво ще им донесе бъдещето.

Мъжете чуха заповедта да отидат въоръжени при конете си. Пехотинците се строяваха. Само след няколко часа ще стигнат до абатството Крейг. Арин, Джон, Джей, Рейгуър, отец Кориган и още неколцина мъже ще препуснат начело, последвани отблизо от конниците, а малко по-късно и от товарните каруци.

Според Уолъс битката ще започне следващата заран. През последните няколко нощи неговите разузнавачи бяха проучили

положението, Уорън изпрати при Уолъс хора, които да поведат преговори, същото направи от своя страна и Уолъс. Сега войските заемаха позиции. Шотландците и англичаните.

Арин и хората му щяха да прекарат нощта преди сражението в абатството Крейг. След като остави Кира, грижливо завита с наметалото на баща ѝ, той се върна в лагера и срещна там Хари Мактавиш, някогашния иконом на Хоук'с Керн, а също и Томас Рили и Джойн Фъргюсън. Тези мъже от неговия край бяха отвели оживелите след клането в сигурно скривалище в подножието на планините, а после отново бяха поели риска да дойдат да им съобщят новини.

Арин поздрави най-напред Хари, а после и Томас, които го осведоми за предвижването на англичаните през последната нощ. Най-сетне стисна ръката на Джойн и разбра от него, че в селцето всичко е наред, хората водят прост, но спокоен живот, а в случай на нужда ще се изтеглят в планините.

Катарина, сестрата на Джей, която беше придружила мъжете, беше хубава млада жена със светлосини очи и руса коса. Арин я свали зарадван от седлото на коня.

— Колко хубаво, че пак те виждам, момиче! Не вярвах, че ще изживея и този ден.

— Арин! — Тя го прегърна засмяна, после поздрави брат си, Джон, Рейгуър, Патрик и останалите.

— Хари, сега искаме да ви доверим жените и слугите — заяви Арин. — Ако битката завърши зле за нас...

— Ще отведа всички в планините. Но аз вярвам в нашата победа, Арин, а след нея ще се видим всички в Стърлинг.

— Разбира се, че не искаме да загубим. Дори да претърпим поражение, няма да позволим на Едуард да ни избие до един. Тъй или иначе утрешният ден ще реши съдбата ни. Поне засега... Защото, дори да победим, английският крал няма да остави нещата така.

— Сигурно си прав, Арин — съгласи се с болка Хари.

— Особено много ще трябва да внимавате за лейди Кира — предупреди Джон, преди да се метне на седлото, а Арин му хвърли остър поглед. — Нейният живот може да бъде сериозно застрашен — допълни братовчед му.

— Лейди Кира ли каза? — избухна Катарина. — Годеницата на Кинси е тук?



— Да — отговори Арин, — тя ще дойде с вас.

— О, не!

— Ще дойде, Катарина.

— Защо?

— Нямаме време за подробни обяснения.

— Но моля те, Арин! Или си забравил какво ни стори Дароу? Тя защо е тук?

— Защото не можех да я оставя в Сикерн. Там щеше да е в опасност.

— В опасност? — повтори недоверчиво Катарина. В очите ѝ блестяха сълзи.

Той яхна нетърпеливо бойния си жребец. Бързаше най-сетне да тръгне. Но Катарина беше изстрадала толкова много, затова се накара да ѝ отговори спокойно:

— Да, в сериозна опасност. Не разбираш...

— Какво не разбирам? Видях със собствените си очи кървавата баня, в която Дароу превърна Хоук'с Керн, чух умиращите да крещат, до мен стигаше миризмата на горяща плът... Как можеш да ни водиш тази жена?

— Млъквай, Катарина! — заповяда ѝ Джей.

— Не! Никога!

— Примири се, Катарина — помоли я Арин. — Постъпих както трябваше.

— Тя непременно ще ни предаде.

— Как ли би могла? — прекъсна я той ядосан. — Не сме малка групичка, която се крие в гората, за да издебне неколцина англичани, да ги надвие и да изчезне. Сега се събираме с хиляди и заедно с Уолъс и Де Морей ще потеглим към бойното поле. Мислиш ли, че Кира ще избяга при англичаните и ще им разкаже, че нашата войска ги очаква? Те вече го знаят, мила моя.

— Въпреки това, тя не е трябвало остане с нас.

— Ако това толкова те натъжава, съжалявам. Но нямах избор. Дароу щеше да я убие.

— И така да е!

— Катарина! — прекъсна я Джей.

— Толкова бих искала и двамата да са мъртви!

Джей въздъхна, отиде при нея и я прегърна през раменете.

— Стегни се, Катарина! Дори ако всичко това не ти харесва, трябва да го приемеш. И те моля да посрещнеш учтиво лейди Кира.

— Учтиво ли? — изсъска тя. — Арин! Видях съпругата ти да умира!

— Няма да го обсъждаме сега — отговори безстрастно той.

— Никога няма да разделя храната си с тази жена, нито ще спя близо до нея...

— В това имаш пълна свобода.

— Нима си забравил своя народ? — прошепна тя изумена.

— Глупости дрънкаш... И няма да отговарям на нови въпроси. Избягвай Кира, тя не те засяга. — Той обърна ядосан коня. Знаеше, че ѝ дължи подробно обяснение, но времето го притискаше. — Бог да пази всички ви!

— И теб, Арин! — извика Томас. — Ще ви чакаме.

Катарина продължаваше упорито да стои, без да обръща внимание на брат си, който също се метна на коня. После изведнъж изтича при него и прегърна крака му.

— Джей, проклет глупако! Пази се добре!

— Разбира се, както винаги, сестричке — погали я той нежно по главата.

— Ще се видим отново в Стърлинг. И ще танцуваме, за да отпразнуваме победата. Нека всевишният ти помага — обърна се сега тя неуверено и към Арин.

— Благодаря, момиче.

— Но да знаеш, че няма да съм мила с нея! — закани се тя.

— Сякаш някой я е обвинявал някога, че е много мила! — отбеляза сухо Джей.

Арин насочи засмян коня си към Катарина и се наведе от седлото, хвана я за ръцете и я целуна по бузата.

— Всичко хубаво.

Тя кимна, прехапа устни и отстъпи назад.

Той пришпори с трескаво нетърпение Пикт и мъжете го последваха.

Кира се надигна бавно от наметалото на баща си и се усети сякаш е престаряла жена. Защо не я събуди, защо не се сбогува с

нея?... О, господи, защо трябва да има битка? Победителите ще смажат безмилостно победените.

Ще се пролее толкова много кръв. Тя се зави разтреперана в наметалото на баща си и отиде до потока. Не биваше да мисли за войната. Трябва да изчака някак да мине времето. Коленичи, наплиска си лицето със студена вода, изми безсмислените сълзи. После седна на брега. Чу как изпраща клон и се обърна. Стройно русо момиче, което приличаше на ангел, се беше облегнало на ствола на един дъб. Кира скочи слисана и притегли трескаво наметалото към раменете.

— Коя сте вие?

— Значи вие сте лейди Кира?

— Да, а вие?

— Името ми няма значение. От вашите уста не бих искала да го чуя.

— Тогава защо сте тук и защо говорите с мен?

— Защото исках да разбера как изглежда една английска курва.

Какво можеше да отговори Кира? Просто не знаеше. Впи разтреперана пръсти в плата на наметалото. Не, няма да издаде отчаянието си пред тази враждебно настроена млада жена. Коя ли е? Играеше ли някаква роля в живота на Арин? Кира се накара с мъка да запази спокойствие.

— Е, вече ме видяхте. Разбирам че искахте да ме обидите. Постигнахте целта си. А сега си вървете и ме оставете на мира.

За нейно учудване русата жена я послуша. Но след няколко крачки спря и се обърна.

— Мъжете може и да ги омайвате, лейди. Но мен няма да ме измамите толкова лесно. Внимавайте с мен, защото зная коя сте и каква сте! Освен това въртя меч не по-зле отколкото ножа. Пазете се! Само едно погрешно движение и сте мъртва. Разбрахте ли ме?

Кира смръщи объркана чело.

— Представа нямам какво знаете за мен... Тъй или иначе аз не съм ви сторила нищо лошо.

— И в най-зловещите си сънища не сте могли да си го представите...

— Каквото и да ви се е случило, аз нямам вина. Освен това също умея да въртя меч и нож. Та не би трябвало в бъдеще пътищата ни да се пресичат. Съгласна ли сте?

— Чуйте ме, лейди Кира, едва след като се озовете в ада ние ще бъдем достатъчно далеч една от друга. — И с тези думи младата жена бързо се отдалечи.

Кира се обърна с натежало сърце към водата. Мъжете препускаха към бойното поле. Какво ли ще ѝ донесе идният ден? Ще види ли някога отново Арин?

Откъм дърветата долетя шум. Тя бързо се обърна, но не видя никого. И все пак... Този странен шепот в храсталака я накара да настръхне. Сякаш тук бе стоял някой и я бе наблюдавал.

Може би русата жена се е върнала, за да я дебне? Не тя заяви открито омразата си към Кира и не би почнала тайно да я шпионира. Листа са изшумолели на вятъра. Сигурно този шум я е уплашил. Или някое животинче, претичало през храсталака. Колко смешно...

После тя чу тиха песен. На поляната се появи Ингрид.

— Ето ви и вас, милейди! Сър Арин каза, че спите, каза да не бързам да ви будя. Било по-добре да потегли за битката, без да ви събужда. Не бойте се, милейди, сигурна съм, че шотландците ще победят. — Ингрид се смееше, сияеща, но изведнъж горчиво се разплака.

— О, Ингрид! — Кира изтича при нея и я прегърна. — Имаш право, те ще победят.

— Вече дойдоха и неговите хора, които ще ни пазят. Хари Мактавиш, някогашният управител на Хоук'с Керн, много добър човек, ни обясни, че трябва да изчакаме още малко, преди да потеглим. Иначе може да се озовем в ръцете на англичаните. О, милейди, ако моят Свен загине, ще ми е все едно в каква опасност ще се озова — той е моят живот!

— На този великан положително нищо няма да му се случи.

— Да, вярно, той наистина е огромен. — Ингрид продължаваше да подсмърча, но личеше, че много се гордее със своя съпруг. — Сър Арин е голям военачалник. Те ще спечелят битката.

Камериерката се разрева още по-силно, а Кира се опита да я успокои. Но когато погледна покрай нея, отново изпита чувството, че дърветата я наблюдават. В шепота на вятъра сякаш се таеше нещо зло. Очи в сенките и на светло, в леко олюляващите се клони, в шумолящите листа... Кой ли се крие ей там, в гъсталака? И защо?

Да, време е. Той тържествуваше, че може да я смути. Тя знае, че я наблюдават.

Беше чакал толкова търпеливо и се бе преструвал на покорен дезертьор. Какви идиоти!

Англичаните ще победят, а шотландците ще лежат в прахта. И ще се лее кръв. Защото предателите, които оживеят след битката, ще понесат заслуженото наказание. Законът определя каква съдба очаква предателя. Английският закон! Законът на английския крал. А всички, които служат на английската слава, ще пожънат плодовете на усилията си.

Шотландците бяха потеглили преди малко. Той вече знае каквото трябва. Сега ще се върне при своите, при бъдещите победители. Измъкна се тихо от гората и се приготви за самотното си пътуване.

Шотландците се бяха събрали в абатството Крейг от всички части на страната. Бяха препускали дни или седмици — бедни арендатори, богати и могъщи мъже, хора от планините и долините, пикти, скоти, британци, англосаксонци, хора от Севера. Потомци на всички родове, образуващи шотландския народ. Но много от лордовете, дали на Едуард клетва за вярност, не се появиха.

Само някои от техните васали, които умееха въртят мечове препуснаха на силни бойни коне към полесражението, защото знаеха как се премахват врагове.

Тази лятна нощ лагеруваха по височините около манастира Крейг. Стари приятели се поздравяваха, разменяха спомени за войни срещу англичаните, в които бяха участвали рамо до рамо. Сред отзовалите се на призива на Уолъс имаше и нови лица. Обединени под командата на човек, който търсеше не богатство а само свободата на Шотландия, те щяха да се сражават един до друг.

Събрани в абатството Крейг, англичаните също наблюдаваха лагерните огньовете. Хиляди. Може би десетки хиляди.

Както и много други, Арин стоеше на скалата и гледаше трепкащите пламъци. Глъчката и смехът, солените шегки, които даваха кураж на бойците, постепенно за млъкваха. Твърдо решени, те се бяха насърчавали взаимно в страстната си привързаност, в отчаяната си

загриженост за отечеството. Оръжие, толкова силно като тези толкова много храбри сърца и безумно смели души, англичаните със сигурност не притежаваха.

Пиха, но с мярка, смяха се малко по-тихо от обикновено, оплакваха покойни приятели и роднини, мъже, които лежат в английските затвори и ще бъдат екзекутирани за държавна измяна. Арин прокара замислено поглед по тези мъже. Не видя свещеника. Отец Кориган може би коленичеше някъде в сянката и се молеше. Джон се присъедини към братовчед си, който му кимна потиснато.

— Силна войска! Ти отдавна се присъедини към отрядите на Уолъс, а сега той ни е събрал всички до един.

— За тази цел му бе нужен Андрю де Морей, богат земевладелец от благородно потекло. За щастие той притежава и други достойнства. Умее да се бие, никога не се е прекланял пред чужд крал и бе нападал англичаните с успех още по-голям от този на Уолъс.

— Събраха ни двама велики бунтовници.

— Така е. След кратко мълчание Джон попита: — Ти поговори ли с твоята лейди, преди да потеглиш?

— С моята лейди?

— С Кира.

— А! Значи е станала изведнъж моя лейди? Мислех, че не я понасяш и ѝ нямаш доверие.

— Какво да ти кажа, има открит поглед.

— Не, не я събудих преди да потегля. Защо те интересува това?

— Засега няма значение. Видя ли безбройните огънове на англичаните?

— Разбира се.

— Как мислиш? Ще умрем ли?

Арин сви рамене, после се засмя.

— Не, нали ти обещах.

— Тъй или иначе, кланът ще продължи да живее.

— Разбира се, той е широко разклонен във всички краища на страната.

— Да, ако ние намерим смъртта, мнозина ще останат живи и ще обичат тази страна, която се надявам да извоюваме за тях.

— Не искаше ли да ми кажеш още нещо, Джон?

— Не... — изпелтечи Джон. — Освен ако не бъдеш смъртно ранен... На бойното поле ще съм винаги близо до теб, та ако стане нужда, да можеш да ме извикаш.

— Джон...

— А сега ме извини. Виждам ей там човек, с когото искам да поговоря.

Арин погледна учудено подир братовчед си. Защо е трябвало да поговори с Кира? Как тъй е станала изведнъж негова лейди? Тъй или иначе, на нея няма да ѝ се случи нищо лошо. Хари ще очаква новини за хода на битката. Ако селото се окаже в опасност, веднага ще отведе Кира и останалите в планините, при най-войнолюбивите членове на клана. Няма съмнение, че те ще закрилят всеки човек, потърсил защитата им.

Ако остане жив след сражението... Трябваше да накара Джон да бъде по-ясен. Но братовчед му не се върна при него.

Арин остана да стои встрани. Когато приятели го помолиха да се присъедини към тях, учтиво отказа. Това самотно нощно бдение беше важно за него. Идният ден ще е толкова важен. Отмъщение. Свобода.

Огньовете бавно догаряха. Свирач на гайда подхвана песен, химна на хората извън закона. Скоро му запригласяха и други музиканти, тъжните звуци се заиздигаха към нощното небе. Или потъваха в ада. Най-сетне в мелодията се намеси и боен зов подхванат от хиляди бойци. Смелост и решителност, гняв и страст изпълниха нощния въздух.

На разсъмване трябва да докажат бойната си мощ.

Той яздеше сам. Много внимаваше в пътя. Не се оказа трудно да заобиколи големия отряд на Арин.

Когато наближи Стърлинг, видя навсякъде следите от движението на английската войска — по пътищата коловозите оставени от каруците на обоза, премазани храсти, отсечени дървета строшени юзди, конски тор.

Когато се стъмни, пламнаха безброй огньове, които никой не се опитваше да крие. Войските бяха в период на преговори. Уморен от битки и болен, графът на Съри искаше да избегне сражението. Настояваше шотландците на капитулират. Та те достатъчно често се бяха предавали. Редом с английските, той видя и шотландски знамена. Щом зърна лагера на англичаните, пришпори коня и препусна в галоп. За няколко секунди се усети несигурен. Тук се бяха събрали хиляди и хиляди войници — бойци потеглили на север, наемници, шотландски лордове, притежаващи земи в Англия, които щяха да се бият за Едуард.

Малко преди лагера го спряха английски постове. Мълниеносно го обградиха, попитаха го как се казва и какво иска. Той се представи и заяви:

— Аз съм арендатор на лорд Кинси Дароу и трябва непременно да говоря с него.

— Да, лорд Дароу е тук — каза един от мъжете. — Преди малко се присъедини с отряда си към графа на Съри, за да изпълни васалните си задължения към краля. Ще го намерите ей там. Просто следвайте този път.

Той продължи между разкошните палатки на богатите лордове и скромните на бедните войници. Палатките се издигаха сякаш чак до хоризонта. Рицарите пиеха, разговаряха или хвърляха зарове, оръженосците им лъскаха мечове, щитове и юзди, хранеха конете.

После зърна знамето на Дароу. Пред палатката отново го спряха.

— Кой сте вие? Какво искате от лорд Дароу?

— Сър Ричард, аз съм...



Още преди да успее да обясни, го смъкнаха от седлото хвърлиха го на земята и заместник-командирът на Дароу почна да го души.

— Но почакайте, сър...

— Презряно, страхливо копеле!

— Почакайте, нося новини...

— Пусни го, Ричард. — Шумът от сбиването беше накарал Дароу да излезе от палатката. Сър Ричард Игън гледаше бесен жертвата си. Но се подчини и стана.

— Повярвайте ми, лорд Дароу, не бях неверен страхливец — каза натъртено новодошлият, стана и отупа ядосано прахта от дрехите си. — Играх си играта само докато му дойде времето и вече можех да ви бъде полезен...

— Виж ти... — Кинси прокара ръка по брадичката си. — Идвате при мен в навечерието на битката?

— По-рано не беше възможно.

— Трябва да утрепем веднага това гадно псе — избоботи сър Ричард.

— Но аз нося новини... — човекът изведнъж млъкна, защото сър Ричард извади меча си.

Кинси вдигна ръка, за да заповяда на приятеля си да се сдържи.

— Какви новини?

Мъжът се дръпна предпазливо от оръжието.

— Милорд, винаги съм ви служил вярно. Когато безверниците превзеха крепостта, изчаках, за да ги наблюдавам. Сега мога да ви дам нещо което искате да имате.

— Какво?

— Лейди Кира.

Кинси вдигна недоверчиво вежди.

— Тя с вас ли е?

— Не.

— Нали ти казах — изръмжа сър Ричард. — Да го убием!

— Тя е само на няколко часа езда — добави бързо мъжът. — Не я доведох, защото си дадох сметка, че не бих могъл да я защитя. Защото вие искате да я имате жива, нали сър Дароу?

— Точно така.

— Къде е? — попита все още бесен, сър Ричард.

— Наблизо и е пазена само от неколцина мъже. Мога да ви заведа.

— Хъм — на няколко часа езда... — Дароу размени поглед със сър Ричард. — Ами къде е сър Арин?

— Той вече се присъедини към войската на хората извън закона.

— Внимавай, Кинси — предупреди го Игън. — Този тип лъже, за да отърве кожата.

— Защо ще лъже? Никой не го е карал да идва тук.

— Сигурно иска да те подмами в капан.

— Съмнявам се. — Кинси се обърна отново към мъжа. — Та значи шотландците са замислили грандиозна победа — изсмия се той и плю в прахта.

— Да. Тази заран сър Арии препусна с отряда си към войската на Уолъс, но аз изостанах, за да разбера какво ще стане с лейди Кира. Арин извика в лагера си няколко души от Хоук'с Керн и им заръча да я отвеждат в едно село в подножието на планините. Ако разберат, че англичаните са спечелили битката трябва да избягат с нея в планините.

— В такъв случай ще е много лесно — заяви сър Ричард. — Щом смажем шотландските псета, трябва да стигнем в селото преди неговите хора.

Кинси смръщи замислено вежди, носле поклати глава.

— Не бива да чакаме. Може да ни избяга. Тръгваме веднага. На разсъмване ще сме се върнали тук.

— Как смяташ да обясниш присъствието на лейди Кира в лагера?

— Да обяснявам ли? — повтори ядосано Дароу.

— Графът на Съри не е в настроение да приема каквито и да било усложнения.

— Тук се разхождат предостатъчно курви, Ричард. Перачки, готвачки и прочее. Кира е моя пленница и вярна поданица на английския крал. Не бой се, ще се оправя с дамата. — Кинси отново се обърна към мъжа. — Надявам се, че казвате истината. Ако лъжете и ми готвите клонка, ще ви убия.

— Но ако казвам истината? Ако дамата се озове отново във ваша власт?

— Тогава ще ви върна на служба при мен и богато ще ви възнаградя.

Мъжът се усмихна, предоволен.

— Ричард, ще вземем трима мъже — нареди Кинси. — Потърси най-бързите ми конници и най-ловкия ми фехтовчик. Никакви доспехи! Сър Арин едва ли е оставил в обоза своите тежко въоръжени конници. В отчаянието си шотландците държат на всеки войник. Тръгваме след няколко минути.

Кира скоро разбра, че хората от Хоук'с Керн я посрещат предпазливо, но не толкова неучтиво като русата жена. Тя се казваше Катарина и беше сестра на Джей, притежаваше и голяма власт над брат си. Същото се отнасяше, изглежда, и за Арин. Кира научи всичко това от Ингрид, която я последва от безлюдната поляна до лагера.

Хари Мактавиш, висок, слаб мъж с кестенява коса и изразителни тъмни очи, ѝ кимна сериозно. Седеше с още двама души край малък огън. Той стана, каза си името, после ѝ представи Джойн Фъргюсън, побелял мъж с набраздено от белези лице и младия Томас Рили, който изглеждаше на пръв поглед силен и съвсем здрав. Но когато мъжът стана, тя видя, че дясната му ръка е отсечена до лакътя.

Реши, че ще е безсърдечно да се престори, че не е забелязала, че един от нейните защитници е сакат.

— При нападението на лорд Дароу над Хоук'с Керн ли бяхте ранен? — попита тя тихо.

— Навярно имате предвид клането, лейди?

— Да.

Привлекателният млад мъж с гъста кестеняво-червеникава коса се засмя.

— Така съм се родил, милейди, но се оправям много добре. Благодаря ви все пак за съчувствието.

В този миг Катарина излезе от гората. Като видя Кира да стои до лагерния огън, сякаш потрепери. После бавно се приближи.

— Виж ти, курвата на Дароу се е присъединила към нас!

Застанала зад господарката си, Ингрид изпищя силно, с което едва не разсмя Кира.

— Катарина! — намеси се Томас Рили.

— Поне е решила да се облече — измърмори тя.

— Дръж се прилично! — заповяда Хари. — В тези трудни времена всеки от нас трябва да изпълнява задълженията си.

— Вярно, само че как мислите, на кого пожелава тя победа? На онова копеле, което изби нашите приятели и роднини!

— Катарина! — изпъшка Джойн Фъргюсън — познавам те от дете. Винаги си имала дълъг език. Но този път трябва да се овладееш.

— Как можеш изобщо...

— Арин ни заръча да пазим дамата от всяка опасност — прекъсна я енергично той, — и ние ще го сторим. Ако не ти харесва, момиче, седни ей там отзад, между дърветата. Не ни е лесно да чакаме да дойде времето да потеглим. Не ни прави живота още по-тежък.

Присвила сините си очи, Катарина впери очи в своя враг.

— Ако се опитвате да оплетете Арин, трябва да знаете, че той още обича съпругата си. Вие не сте нищо повече от една курва. Изобщо не си въобразявайте, че някой ден ще означавате за него нещо повече.

*И все пак аз съм курвата, която носи в утробата си неговото дете,* помисли си Кира.

— Съжалявам, че моето присъствие ви причинява толкова мъка — отвърна тя меко и с достойнство.

— Предателка! — изсъска Катарина.

— Но кого именно предавам?

Катарина вдигна ръка, сякаш искаше да удари Кира. Ужасена, Ингрид изтича и застана пред господарката си, за да я предпази.

— Проклетата вещица! Ако се осмелите още веднъж да говорите така на моята господарка...

— Престани, Ингрид — прекъсна я Кира. — Мога и сама да се защитя. Но сега искам да се извиня и да се върна на поляната.

— Ще се молите ли? — попита Катарина. — За кого, лейди?

— За честните и доблестните.

Последвана от Ингрид, Кира излезе от лагера.

Камериерката ругаеше под нос. За да я разсее, Кира ѝ подаде няколко рокли — да ги изпере в потока. Ингрид се залови усърдно за работа, благодарна, че това ще отклони мислите ѝ от Свен.

Малко по-късно Томас дойде при Кира и ѝ донесе дървена чиния с печено месо. Тя го гледаше изумена, а той сви рамене.

— Днес можем спокойно да палим огньовете, милейди. Англичаните са далеч, в лагера на граф Съри.

— Какво е това?

— Пресен дивеч. Да ви е сладко — каза той и се отдалечи усмихнат. Месото миришеше чудесно. Толкова хубаво ядене не беше опитвала отдавна. Тъкмо искаше да отхапе от препеченото месо, когато Катарина излезе иззад дърветата.

— Добър апетит, лейди. Сочен, препечен на огъня дивеч... Мирише ли на изгорено човешко месо? Като това на хората от Хоук'с Керн, на Александра, съпругата на Арин!

Кира веднага върна месото в чинията. Толкова силно ѝ се повдигаше, че скочи и изтича до потока да се наплиска със студена вода. Катарина я бе последвала. Сигурно, за да се порадва, че ми е прилошало, реши Кира.

Изведнъж младата жена сякаш се смути.

— Заслужавате да сте зле — измърмори тя. Въпреки това изгледа загрижено Кира. Може би се уплаши, че брат ѝ или Арин ще ѝ отправят горчиви укори, ако Кира се разболее. Ако те двамата се завърнат разбира се... Катарина седна на брега и се загледа в проблясващите вълни.

— Този ден аз бях там. Знаете ли какво направи вашият лорд Дароу?

— Мога да си представя — отговори тихо Кира.

— Едва ли. Тя викаше, викаше, беше ужасно. После дойде ред и на други хора. Тя вече не викаше, но още е била жива. Видях после очите ѝ. Огънят пламна и... — Гласът на Катарина секна.

— Вие къде бяхте? — попита съчувствено Кира. — Как сте могла да видите Александра, но да останете жива?

Катарина я изгледа втренчено, тя цяла трепереше. Изпълнена със съчувствие, Кира понечи да хване ръката ѝ. Жестът ѝ сигурно щеше да бъде отхвърлен.

— О, аз, аз...

— Добре, добре, не исках да ви засегна.

— В кухнята! — Катарина закри лицето си с ръце. — Скрих се под масата. Нали и без това не можех да ѝ помогна... — Там имаше толкова много мъже... Но видях Александра, на стълбата...

— Разбира се, че сте била безсилна да направите каквото и да било — съгласи се Кира.

— Не биваше да продължа да живея... — прошепна Катарина, протегна ръката си и се втренчи в нея, сякаш учудена, че в нея тече кръв.

— Напротив, трябва да живеете, за да разказвате за случилото се. Изведнъж Катарина рязко скочи.

— Вие не означавате нищо за него! Каквото и да казва, вие сте англичанка и годеница на Дароу! Заслужавате си думата, с която ви нарекох... — Тя замълча и побягна.

Късно вечерта Томас дойде при Кира, донесе ѝ парче хляб.

— Катарина ми каза, че е говорила с вас и е сравнила печения дивеч с изгорено човешко месо — каза той притеснено. — Може това повече да ви се услади.

Тя благодари с усмивка и грабна хляба.

— И вие ли бяхте там, когато хората на Дароу са нападнали Хоук'с Керн?

— Бях — отговори тихо той, загледан във вълните на потока, които проблясваха на лунната светлина.

— И оживяхте...

— Някои мъже бяха повалени и сметнати за мъртви. Между тях и Брендън, братовчедът на Арин, които ще се сражава при Стърлинг. Той се опита да задържи англичаните на входната врата. Поваляха го толкова брутално, че после за малко да го погребем. Аз имах повече късмет. Отървах се с по-лек удар. Сметнали са, изглежда, еднорък мъж за безопасен. Всъщност аз си служа много добре с оръжието. Но те бяха толкова много... Бойна брадва ме улучи в слепоочието. Когато се свестих от припадъка, подуших пушека. Хората на Дароу вече се оттегляха.

— Просто е невероятно, че той още е жив — прошепна Кира, — как господ още не е убил с мълния това чудовище...

Томас се засмя тъжно.

— Ако всевишният наистина беше милостив, крал Едуард щеше да падне от коня и да си строши всички кокали, а после подковите да го тъпчат докато му изскочат вътрешностите...

Кира вече дояждаше парчето хляб. Сега отпусна с треперещи пръсти останалото.

— Прощавайте, лейди — извини се угнетено Томас.

— Няма нищо. Всъщност би трябвало аз да ви моля за прошка. Защото приписват и на мен вина заради жестокостите на Дароу.

— Сега всички бойци са се събрали в манастира Крейг. — Томас надникна между клоните към звездите. — Тази нощ само малцина ще могат да заспят.

Кира потрепери.

— Вече сигурно ли е, че утре ще се бият? — Тя хвърли изведнъж поглед през рамо. Беше чула странен шум.

— Какво има?

— Очи — прошепна тя. — Мисля, че ни наблюдават... — Този път изпраща клонка, а зад един дъб тя зърна сянка която се движеше.

— Кой е? — попита рязко, стана и изтича между дърветата. Трябва да разбере на кого са тези невидими вдъхващи страх очи.

— Милейди! — извика тревожно Томас.

Когато иззад ствола на един дъб се появи някакъв мъж и криво се усмихна, Кира спря като вцепенена.

— Тайлър? Тайлър Милър! Какво правите тук? Мислех, че сте потеглили тази сутрин с Арин за манастира Крейг. О, господи! Да не му се е случило нещо? Какво...

Прекъсна я висок вик. Тя се обърна ужасена и понечи да се върне при потока, но Тайлър я хвана здраво за ръката.

— О, не, милейди.

Защо изобщо му беше вярвала? На лунната светлина виждаше смаяна разкривеното му лице, после заби с все сили коляно между краката му. Той се запревива, изпъшка и пусна ръката и, а тя се отскубна. Видя как той се свлече на земята и бързо отиде при Томас, които я хвана за ръката. Искаха да се върнат час по-скоро при другите. Но само след няколко крачки спряха отчаяни, все още в закрилящата ги сянка на дърветата.

Лорд Кинси и сър Ричард стояха наскреде лагера. Съпруги перачки и готвачки се пръснаха на всички страни, преследвани от трима мъже, носещи цветовете на Кинси. Джойн Фъргюсън лежеше с лице към земята до неподвижния труп на Хари Мактавиш. Ричард и Кинси играеха на гоненица — с Катарина.

— Бягайте, милейди! — прошепна ѝ Томас. — Ще се опитам да помогна на Катарина.

Трябва да знае какво го очаква, ако той, едноръкият, реши да се бие с петима въоръжени мъже. Но преди да умре, ще успее може би, да убие Катарина, за да я спаси от по-ужасни мъки.

— Не! — възрази Кира и мислите ѝ се объркаха. Какво да направи?

Мъжете си подхвърляха Катарина, скъсаха ѝ роклята. Двамата мъже се наслаждаваха на смъртния ѝ ужас.

— Ела при мен, Кира! — извика Кинси. — С това хубаво момиче с удоволствие ще се позабавляваме по-дълго. Но само след няколко часа започва войната. Ела, покажи се, преди да сме я убили.

Изкушението да избяга в планините, в някое от малките кралства сред скалите, където властваха предводителите на клановете и където англичаните не смееха да се появяват... Пък и Катарина я бе посрещнала без разбиране и с нескрита омраза.

Ножът на сър Ричард проблесна и роклята на Катарина се раздра от край до край.

*Ако се опитам да я спася, тези престъпници ще убият и двете,* каза си Кира. Когато Томас тръгна да се покаже между клоните, тя докосна ръката му.

— Недей, аз ще отида...

— Само през трупа ми, лейди.

— Моля ви, не бива да рискувате живота си! Вас Дароу със сигурност ще убие. На мен може и да ми подари живота. Трябва да помогна на Катарина. Яхнете коня, идете при Арин и му разкажете какво се е случило!

— Милейди — отговори той отчаян, — тези хора разпъдиха конете ни...

— Тогава идете пеша! Доведете помощ, Томас! Тичайте при Арин! Чакам дете от него!

Той я гледаше смаян.

— Кира! — извика Кинси. — На това хубаво момиче му остават само няколко минути живот!

Зад тях, на брега на потока Тайлър Милър се изправяше с мъка на крака.



— Погрижете се за него, Томас! — заповяда Кира. — За бога, спасете живота си и този на Катарина. После трябва да спасите заедно и моя. — Преди Томас да успее да я задържи, тя тръгна към поляната.

Чу съскащ звук и отскочи недоумяващо назад. Зърна сред клоните лицето на Ингрид и ѝ направи знак да остане в скривалището си. Ингрид поклати отчаяно глава, а Кира продължи да върви.

— Милейди, недейте! — прошепна камериерката и се промъкна след нея. — Вашия меч!

Кира грабна с благодарност лекото оръжие, което умееше така добре да върти, и бутна с рязко движение Ингрид по-навътре в гората.

— Кира! — избоботи Кинси.

Скрила меча зад гърба си, тя се заприближава бавно към него.

— А, ето я и нея! Защо си даде толкова много време любима моя? — попита Кинси и блъсна Катарина към приятеля срещу него. Сър Ричард я улови със смях, притисна я към гърдите си и опря нож в гърлото ѝ. Катарина гледаше Кира с широко отворени, изпълнени със страх очи. Когато острието се вряза в кожата ѝ, тя мъчително се сви.

— Пуснете я, сър Ричард! — заповяда Кира.

— Съжалявам, но нейната смърт ще лежи на твоята съвест — заяви Кинси.

— Не, Кинси, сър Ричард ще изпълни желанието ми. — Тя се нахвърли мълниеносно върху Кинси. Той трябваше да го предвиди. Едуард достатъчно често го бе закачал и бе твърдял, че годеницата върти меча по-добре от годеника. Само че Кинси всеки път само се беше смял.

Този път не се смееше. Неговият меч беше останал в ножницата и не му остана време да го извади. Със силен удар тя го повали на земята. После стъпи на него, сложила единия си крак на гърдите му, допряла стоманеното острие във врата му.

— Сър Ричард, пуснете я!

— Не! — изкреця гневно Кинси. — Кира няма да...

— Какво няма да направи Кира? — Мечът се раздвижи, показва се капка кръв.

— Ей сега ще убия тази жена! — изсъска Ричард. — Кира придружават ни трима мъже. Те със сигурност ще ви надвият...

— Но лорд Дароу ще умре. Нещо, което няма да му хареса нали Кинси? Искаш утре да колиш шотландци, нали? — Острието на меча

се плъзна по адамовата ябълка на Кинси — Пусни я да си върви, Ричард!

Той изруга и блъсна момичето пред себе си. Катарина стоеше като замаяна.

— Катарина, бягай!

— Милейди... — с мъка можа да прошепне русото момиче.

— Бягай!

Най-сетне Катарина я послуша.

— По дяволите, Кира, пусни ме да стана! — настоя Кинси.

— Ей сега...

— Моите хора ще те хванат...

— Само един да се приближи към мен и си мъртъв.

— Една жена срещу петима яки бойци... Само след малко и те ще нападнат.

Ако убие Кинси, с нея е свършено. Ричард няма да се поколебае и ще я прободете още тук. Смъртта на Кинси сигурно си го заслужаваше...

Не. В утробата ѝ расте бебето на Арии. Затова трябва да остане жива.

— Кира!

— Още минутка — отговори тя тихо.

Кинси погледна към сър Ричард. В същия миг един от другите англичани се нахвърли върху нея и тя се дръпна. Кинси веднага скочи, изтръгна ѝ меч и го захвърли в гората. После я сграбчи за косата и я привлече към себе си.

— Когато приключи с теб, Кира... — подхвана той.

— Лорд Дароу, ето че я хванахте! — Тайлър се запрепъва откъм поляната. — Разбрахте, че не ви излъгах и не съм ви предал.

Кира го изгледа презрително — мъжа, когото Арин пощади в Сикерн.

— Какъв подъл плъх сте, Тайлър...

— Но ще получа наградата си.

— Да, разбира се — потвърди Кинси. — Ричард, дай му наградата!

Докато сър Ричард пристъпваше към него, Тайлър се изправи в очакване.

— Ето я вашата награда, младежо! — извика ухилен сър Ричард и заби ножа си в корема му.

Тайлър слисано примига, после очите му станаха стъклени, треперещата му ръка затърси смъртоносното оръжие. Преди да падне на земята, сър Ричард изтегли камата си.

— Награда! — измърмори ядосано Кинси. — След като за малко не провали толкова просто нападение!

Кира гледаше смаяна трупа.

— Ами да, заслужена награда — добави Кинси. Опипа внимателно със свободната ръка раненото си гърло. После погледна смаяно кръвта по пръстите си. — Кира, ранила си ме!

Той сви гневно юмрук и брутален удар я просна на земята.

Земя и небе сякаш се завъртяха, после потъна в непрогледен мрак, въпреки че очите ѝ бяха широко отворени.

Клепачите ѝ трепнаха и се затвориха, тя потъна в милосърден припадък.

Слънцето изгряваше. Датата беше 11 септември 1297-ма.

Англичаните заеха позиции в южния край на укрепленията. Оттук можеха да виждат през реката чак до учудващо голямата шотландска войска.

В блестящите си доспехи англичаните препускаха с развети знамена на светлината на утринното слънце. На многобройните шлемове се развяваха гъсти пера. Много коне бяха със скъпи покривала в цветовете на краля или на видни семейства. С пръхтене и звънтящи юзди, те препускаха в сякаш безкрайна колона.

Шотландците се бяха събрали по бреговете на река Охил, те също на множество с весели цветове. Все пак повечето не бяха толкова разкошно издокарани. На някои лица изпъкваха, изрисувани, багрите на техните прадеди-пикти. Бунтовниците бяха заели отлични позиции. По склоновете английската конница не можеше да свърши кой знае каква работа, а зад шотландците се простираха хълмове, гъсти гори и блата. Натам можеха, в случай на нужда, бързо да се оттеглят. Вляво бяха защитени от река форт, вдясно от нейните извивки. Пред тях се простираше блатиста ливада чак до моста Стърлинг. Отвъд моста ги очакваше врагът — поне две хиляди тежко въоръжени конници с брони освен тях и няколко десетки хиляди пехотинци. Цялата шотландска войска наброяваше десетина хиляди души.

Да, ситуацията наистина ни дава известни предимства, каза си Арин. Едуард се сражава във Франция, а неговият главнокомандващ, Джон де Уорън, граф на Съри, беше стар, болен и уморен. По всяка вероятност не се разбираше добре с Хю Кресингам омразния ковчезник и бирник. Кресингам беше суетен, властен и крадец. Много от шотландските лордове го презираха и вярваха, че краде от данъците, за да възстанови разрушения Бъруик.

В сутрешния здрач Арин се спусна заедно с Уолъс, Де Морей, Джон и други командири начело на бунтовниците по част от хълма и двете войски почнаха да се опознават До Арин Джей Рейгуър, Патрик

и Тен седяха навъсени в седлата зад тях идваха бойците, които се бяха присъединили към отряда му, както и много мъже от Сикерн. Толкова много лица — напрегнати и загрижени, и все пак готови за бой... — Обзе го смътна тревога, сякаш му липсваше някой, но не знаеше кой.

Арин предвождаше малката шотландска конница, а Джон командваше пехотинците.

Арин се възхити още веднъж на изгодната позиция на бунтовниците — плод на стратегията, която Уолъс и Де Морей изглежда бяха създали заедно. Военното изкуство на Уолъс се опираше на безпогрешния му инстинкт и богат опит. При неочакваните му нападения на английски лагери последната пролет той всеки път преминаваше реката. На свой ред Де Морей притежаваше способността да избира всеки път за битките си най-подходящия терен.

Въпреки това врагът представляваше гледка, внушаваща страх. Англичаните бяха самоуверени, шотландците — готови за бой, насърчени от победите на Андрю де Морей. В цялата страна от Бюли до Тей, бунтовниците бяха взели оръжието, за да се срещнат край брега на река Охил.

— Мъже, ние нито ще се колебаем, нито ще отстъпваме — извика Арин на хората си. — Помнете Хоук'с Керн!

— И Бъруик! — изкрещя някой.

От всяка редица се надигнаха такива бойни викове, които врагът положително щеше да чуе.

Изчакаха, за да спазят обичая всяка войска да е получила възможност да отстъпи. Предишната вечер Джеймс Стюарт, граф Малкълм Ланъкс и други рицари бяха отишли при Де Уорън, за да му заявят, че ще преговарят от негово име с Уолъс. Преди това му обещаха войници и го предупредиха, че минат на страната на англичаните. При втория разговор съобщиха, че Уолъс няма да се откаже от сражението. Междувременно двамата благородници се бяха представили на командващите де Морей и Уолъс. Някои все още не можеха да се решат и Арин предполагаше, че искат да си оставят всички пътища отворени и първо да видят какъв ще е изходът от двубоя.

Уолъс поръча да съобщят на Де Уорън, че не е тук, за да сключва мир, а за да освободи Шотландия. По-късно в лагера на шотландците се появиха двама монаси и заявиха, че ако бунтовниците са готови да

капитулират, ще им бъдат простени всички предишни простъпки. И двамата се върнаха здрави и читави при англичаните.

— Ще се бием! — извика Арин.

Малко по-късно англичаните настъпиха.

Тя отвори очи и примижа срещу ярката утринна светлина.

Брадичката я болеше, главата ѝ сякаш щеше да се пръсне. Възря се слисана в платнището на палатката, върху което слънчевите лъчи хвърляха жълта светлина и тогава осъзна, че се намира в английския лагер. Опитва се, но напразно, да размърда ръце. Те бяха вързани на гърба ѝ.

— А, Кира, събуди ли се? — прозвуча зад нея гласът на Кинси.

*Ингрид, Катарина и Томас — дали успяха да избягат?* Можеше ли да се надява, че междувременно са съобщили на Арин?

Къде я е довял Кинси? Зад английските позиции, близо до Стърлинг? Господи, каква ли ще е съдбата ѝ?

Той пристъпи към нея, в пълни бойни доспехи, с наметало с неговите цветове през рамо.

— Въпреки че лицето ти е подпухнало, а косата разрошена, лейди, и сега си невероятно красива. Както винаги. Измамна хубост, защото си предателка. Всички знаем какво се случва на предателите. Но преди това трябва да видиш как ще мрат шотландците. Ела с мен! Запазил съм ти място в задните редици на авангарда. Когато поведе отряда си към моста, сигурно всички шотландци ще са вече мъртви. Та ще се откажа от удоволствието да убия собственоръчно неколцина от тези копелета, за да изживея радостта да наблюдавам лицето ти по време на клането.

Той я вдигна грубо на крака. Главата ѝ се пръскаше от силна болка. Когато залитна, той я задържа. Не знаеше какво е прочел в очите ѝ, но той сякаш полудя от гняв.

— Вече не можеш да нараниш чувствата ми, лейди. Хайде тръгвай, не бива да изпускаме сражението. Позволявам ти да яздиш кобилата си. За което трябва да си ми благодарна.

— Шотландците ще те убият, Кинси.

— Мила моя Кира, трупове не убиват. Преди да изтърпиш наказанието си, ще видиш как се лее шотландската кръв — като река.

— Кой е главнокомандващият тук?

— Да не се надяваш да ми избягаш, като коленичиш пред по-високостоящ? Няма да можеш. Джон де Уорън е болен, Кресингам е глупак, пълен идиот! Освен това проявява към бунтовниците по-малко търпение от който и да било друг. Тъй че едва ли ще ти помогне. — Той я хвана ядосан за ръката и я издърпа от палатката.

Кира видя, че много рицари вече бяха яхнали конете си. Други се суетяха наоколо. Едни точеха мечове, други кърпеха такъми, трети развяваха знамена. Кинси извика високо Ричард който доведе кобилата на Кира.

Кинси вдигна бързо пленницата си на седлото после я погледна усмихнат.

— Мила моя, въпреки всичко сватбата ни ще се състои.

Все още с ръце вързани на гърба, й беше много трудно да запази равновесие на гърба на коня. Въпреки това вдигна предизвикателно глава.

— Никога няма да се омъжа за теб, Кинси! От самото начало те презирах, а сега те мразя повече от когато и да било.

— О, виж я ти, изтънчената, високомерна лейди! Да не мислиш случайно, че ще останеш за дълго моя съпруга?

— Ако откажа, не можеш да се ожениш за мен!

— Много грешиш. Ще намеря пътища и начини да те принудя.

— Ами ако умра преди венчавката? Това ще ти провали плановете, нали Кинси?

— Не се надявай да получиш възможност за благородно самоубийство...

— Няма да са ми нужни особени усилия. Кобилата ми не е боен кон. Предполагам, че както съм с вързани ръце, тя ще ме понесе, ще ме хвърли и ще си строша врата. Толкова е просто.

Кинси се поколеба и я погледна неуверено.

— Не я слушай! — предупреди го Ричард. — Само дебне начин да избяга, нали иска да се върне при своя безбожен любовник.

— Как би могла да избяга? — попита ядосано Кинси.

— Наистина — как? — обърна се тя с меден глас към сър Ричард. — Освен това как може да сте толкова сигурни, че ще победите бунтовниците?

Кинси извади нож от ножницата на пищяла си. Няколко секунди тя беше почти сигурна, че ще забие острието му в гърлото ѝ. Вместо това той преряза въжето и тя можа да разтрие болезнено натъртените си китки.

— Е, трябва да ми благодариш Кира. — Тя отговори безмълвно на погледа му и се усмихна. — Само едно погрешно движение и ще те нашибам до смърт. Коня ми, Ричард! Свидай хората, битката скоро ще почне.

Арин знаеше, че сега Ричард де Ланди се бие за англичаните. Именно той трябваше да ги възпре да не минат през моста. Конниците със сигурност щяха да потънат в блатото.

Само че английските командващи сигурно бяха прекалено самоуверени или толкова ядосани на „простолюдието“, което се е осмелило да ги предизвика. А може и да не се доверяваха на Де Ланди, преминал наскоро на тяхна страна.

За голям късмет на шотландците, двамата английски командващи се бяха сблъскали, изглежда, със сериозни проблеми. Тъй като здравето на Де Уорън не беше никак добро, той беше помолил, но напразно, Едуард да го освободи от задълженията на командващ. Що се отнася до Кресингам, бирника на Едуард, той беше толкова омразен на съотечествениците си, че му се подчиняваха само пряко волята си.

Над река Форт минаваше тесен мост. Английската конница напредваше в две редици.

— Да тръгваме ли? — попитаха неколцина шотландци.

— Не, ще поизчакаме! — отговори Арин. Дисциплината на която бе учил хората си, сега даваше плодове. Всички търпеливо зачакаха.

Англичаните бавно се приближаваха. Мина половин час.

— Арин... — подхвана нервно Патрик и направи с бойния си кон няколко крачки напред.

— Ще чакаме.

Търпение и дисциплина. На муцуната на Пикт беше кацнала конска муха. Конят се вдигаше нервно на задни крака и въртеше опашка.

— Хайде, кротко — мило увещаваеше Арин бойния си жребец. Ще го настигне ли този ден смъртта? Ако ли не, ще може ли най-сетне



да си отмъсти? Измъчван вече година от угризения на съвестта, беше укротявал с гняв силната болка. Но ако остане жив този ден... Още половин час.

Ако оживее след тази битка, може би ще погребее завинаги своите покойници и ще се освободи от миналото, ще стане независим, защото и Шотландия трябва да се развива занапред като независима страна.

Не искаше да се измъчва и реши да не мисли за Кира. Но времето се влачеше, животът и смъртта натежава еднакво на двете блюда. Не беше в състояние да пропъди спомена за онази последна среща в гората. Остави я, без дума да ѝ каже. Беше ѝ заявявал, че никога няма да се ожени за нея и никога няма да я обича.

Това не беше вярно: обичаше я, имаше нужда от нея. За да надвие угризенията си, оскърби Кира. Чувството за вина продължаваше да го преследва. Да, носеше вина пред мъртвите от Хоук'с Керн, пред Александра, нежната, сладка възлюбена от детските години, жената на неговото сърце, неговата душа която мечтаеше за свободата на Шотландия, която му даваше сили за да преследва тази съдбоносна мечта. В онзи ужасен ден той я бе изоставил. Но днес ще изкупя вината си, мислеше си сега.

Ако му е писано, отсега нататък ще има свой собствен живот.

Още половин час...

Все повече англичани минаваха по моста. Не искаше да мисли за миналото. Ето че вече намираше кураж да се моли за бъдещето.

Докато шотландците чакаха, Арин хвърли поглед към манастира Крейг. Там Уолъс, яхнал бойния си жребец, наблюдаваше двете армии и преповтаряше на ум избраната стратегия...

Минаха близо два часа. Шотландската войска беше готова англичаните преминаваха моста — лордове, кавалеристи, рицари със своите оръженосци, понесли високо знамената.

Танцуващи коне, дрънчащи юзди, развети родови пряпорци...

После прозвуча рог. Сигналът. От безброй гърла се изтръгна вик.

— В бой!

— Войниците с пики! Към фланга, към моста! Задръжте моста!

Арин извади меч. Наоколо му къртяха бойни викове, гръмките призови на клановете. Последван от своята конница и от пехотата си, Арин препусна надолу по склона, вряза се в масата от хора.

В края на моста шотландците образуваха непреодолима верига. Английската конница, която вече беше преминала моста се оказа отрязана от останалата войска, а тежестта на доспехите теглеше бойците надолу — в блатото.

Само някои пехотинци и някои стрелци с лък бяха преминали моста. Сега искаха да се върнат. Но шотландците нападناха с все сили врага.

Понесъл ранен, английски командир си проправяше решително път към моста. Само малцина от хората му успяваха да го следват.

На моста войниците се строполяваха, премазани. Конете падаха в реката. В ожесточения близък бой стомана дрънчеше срещу стомана, ехтяха викове на болка, цвилеха умиращи коне. Английски войници се опитваха да смъкнат шотландски рицари от седлата и падаха, поразени от бойните им секири.

Сред първите, които се хвърлиха в боя, Арин се сражаваше с меч и щит на гърба на бойния си жребец. Смъкваше отново и отново конници от конете им, въртеше Пикт на всички страни, за да се бие с нови и нови противници. Зърна наблизко Кресингам, омразния английски командващ, който бе разчитал на победа над шотландците, а сега лежеше в прахта. Прободен от дузини мечове. Убиха го със същата страст, с която го бяха ненавиждали. Умря за секунди. Може би непредвидена милост.

Удар с меч улучи Арин в ризницата, в гърба и го накара да откъсне очи от Кресингам. Този мъж не заслужаваше вече нито една негова мисъл. Докато отблъскваше умело ожесточените нападения на англичаните, напразно се оглеждаше да види Кинси Дароу. Затова всеки мъж, с когото се биеше, се превръщаше в Дароу. Не само той беше окрилен от дива жажда за мъст. Чуваше наоколо си гневни гласове.

— За Бъруик!

— За Дънбар!

— За моя баща!

— За моя брат!

— За съпругата ми!

— За Шотландия. За слава на всевишния и за честта на Шотландия!

Мъже и коне се търкаляха в тинята. С храбростта на отчаянието англичаните се сражаваха за живота си. На Арин му беше понякога трудно да вдигне меча си в гъстата тълпа.

Зад него се биеше Джон, отляво Джей, пред него Тен, отдясно Патрик. Отец Кориган, ирландският свещеник, въртеше неуморно меча си и благославяше мъжете, които убиваше. Брендън — прекалено млад за тази битка — се озова срещу боец с шлем и тежки доспехи, яхнал ранен кон.

Когато го нападна с вдигнато оръжие и втори се устреми към него.

— Пази се, Брендън! — извика Арин. Заобиколен от врагове, не можеше да стигне до братовчед си.

Джей чу вика. И той предупреди Брендън, който бързо се наведе. Нападателят загуби равновесие, падна от седлото и бе смазан до смърт под конските копита. Брендън веднага се изправи и мечът му се заби във врата на врага, яхнал ранения кон.

Арин чу нещо да бръмчи във въздуха. Успя да отблъсне навреме меча на един рицар и го простря на земята.

В панически ужас, подлуден от миризмата на кръв, конят на англичанина се изправи на задни крака, а после го стъпка.

Мечът на Арин беше в кръв, зеленото блато се беше обагрило в червено. От моста много англичани паднаха в студената вода, тежките доспехи ги повличаха към дъното.

Все още заобиколен от суматохата на битката, Арин установи изведнъж, че вече няма противник. Сега виждаше само трупове — някои лежаха с лице в тинята, други гледаха неவிждащи в небето.

— Победихме ги! — извика един шотландец.

— Бързо, след тях! — призова друг.

И те наистина се втурнаха да преследват англичаните през реката, чак до Стърлинг.

Арин забеляза някакво бурно вълнение сред шотландците, чу възбудени гласове. Той прескочи труповете по пътя си и препусна към мястото на събитието. Андрю де Морей лежеше ранен на земята.

— Отнесете го на сигурно място! — заповяда Арин. — Внимателно! — Той скочи от седлото и коленичи до командващия, който се бе сражавал така неуморно и безстрашно за свободата на Шотландия. Богатият наследник на Ботуел, чийто баща остана след

сражението при Дънбар пленник на англичаните, бе поставил на карта всичко, което можеше да е любимо и скъпо за един човек.

Докато оръженосците му се грижеха за него, той хвана ръката на Арин.

— Господи, наистина го извършихме!

— Не се напрягай!

— Подгони копелетата, Арин. Уолъс... Убит ли е?

— Не. Би се като демон начело на хората си.

Тялото на Де Морей беше цялото в тиня и кръв, затова не можеше да се каже колко тежко е ранен.

— Благородният произход не прави командващия — изрече той.

— Уилям го доказва. А душата на един народ е нещо много по-силно от великолепна конница и безсърдечни наемници.

— Кълна се в бога, постигнахме целта си...

— Преследвай англичаните, Греъм — помоли го Де Морей.

— Разбира се, ще ги преследваме чак до ада — увери го Арин.

Отнесоха Андрю де Морей и Арин извика да му доведат коня. Когато го яхна, леко залитна. Да, успяха. Англичаните бягаха, а шотландците ги преследваха безмилостно по петите.

Отрядът на Дароу не премина моста. Той не вярваше на очите си и ругаеше, свидетел на позорното поражение на англичаните.

На отвъдния бряг труповете ставаха все повече. Сред този хаос от тиня и кръв лежеше и Кресингам, командващият, пренебрегнал предупреждението на сър Ричард за този мост.

Докато Кинси обикаляше насам-натам, за да намери по-удобно място за наблюдение, на Кира не й оставаше друго, освен да седи на коня си и да наблюдава кървавата гледка.

Често затваряше очи. Но когато виковете ставаха неистови, поглеждаше през реката, обзета от страх, че щастието може да е изневерило на шотландците.

Наистина необяснимо — презрените „плебеи“ побеждаваха неизмеримо превъзхождащата ги английска военна сила.

Сега бунтовниците вече прекосяваха реката, въпреки срутилия се мост. Конете смело пореха вълните. Чу се пронизителен звук на рог — Джон де Уорън даваше сигнал за отстъпление. Впрочем излишен. Сякаш преследвани от фурии, англичаните вече бягаха в панически

ужас. Шотландците бързо ги настигаха и поваляха. Някои се опитваха да се спасят с пълзене и молеха задъхано за пощада.

— Лорд Дароу! — извика един боец.

Въпреки заповедта за отстъпление, Кинси не бе помръднал от мястото си — просто не желаше да приеме поражението.

— Кинси! — извика му сър Ричард.

— Добре, да почнем да отстъпваме — изсумтя Дароу.

Отстъпление — възможност за Кира да избяга, да стигне при шотландците... да прекоси бойното поле, с надеждата, че Арин не лежи сред убитите...

— Проклетата вещица! — Дароу насочи изведнъж коня си към нейната кобила. Очите му пламтяха с трескав огън, близък до безумие. — Проклето чудовище! — изруга той, сякаш тя беше помагала на бунтовниците да победят. Посегна бесен към нея и тя извика, понечи да пришпори кобилата, но хората му я обкръжиха. Дароу беше превъзходен ездач и успя да я прехвърли на своя кон. Пръстите му я дръпнаха болезнено за косата. — Е, тържествуваш ли, лейди? Може би искаш да танцуваш върху труповете на англичаните? Само не бързай да се радваш!

Той заби силно пети в хълбоците на едрия си боен жребец който изобщо не реагира на увеличения товар. Бърз като вятъра той препусна сред тълпите бягащи англичани.

Победителите се понесоха тържествуващи към Стърлинг, към границата.

Андрю де Морей беше тежко ранен, затова Уолъс пое сам командването. Някои от бойците му настояваха да нападнат бягащата английска войска по цялата фронтова линия. Но той не искаше да рискува, защото шотландците бяха капнали след напрегнатото сражение. Вместо това заповяда да вземат за заложници голям брой ранени, все богати благородници. Роднините на много от бунтовниците бяха пленници в Англия и сега можеха да бъдат разменени срещу заложниците. Освен това бунтовниците трябваше да се погрижат за собствените си убити и ранени.

Тен Макфедън също беше ранен. Арин не знаеше дали раната му е тежка. Все пак хората му го сложиха на носилка Междувременно на бойното поле се бяха появили жени и лекари, грижеха се за ранените и помагаша на войниците да вземат всичко ценно от убитите англичани.

Когато Роджър Комин го откри, Арин беше коленичил заедно с Джей, Рейгуър и отец Кориган при ранените. Сред убитите откриха трупа на Хейдън Мактигъл. Този мъж беше от Хоук'с Керн и след клането се бе сражавал рамо до рамо с Арин, беше му добър приятел и храбър съратник. Колкото и горчиво да оплакваше Арин тази загуба, за разлика от английския командущ той можеше да се смята щастлив, защото беше загубил сравнително малко мъже.

Колко по-тежки загуби бяха претърпявали шотландците преди!

Докато коленичеше до Хейдън, до ушите му стигна триумфален вик, той стана и видя как окачиха трупа на Кресингам на едно дърво. Със смях и песни хората извън закона танцуваха около мъртвия. За ужас на Арин, те почнаха да го дерат.

— Боже милостиви! — прошепна отец Кориган. — Сега вече не се различаваме от противниците си, които толкова ни отвращаваха. — Той извърна бързо поглед от ужасната гледка и се прекръсти.

Арин гледаше замислено безбройните мъртъвци. Бяха поне в повечето случаи врагове, а не приятели... Грандиозна победа... Въпреки това изпитваше необяснимо притеснение.

Свещеникът благослови покойните езичници, после попита тихо:

— Какво ви подтиска, сър Арин?

— Нищо, или всъщност това, че англичаните ще се върнат. Щом Едуард се прибере от Франция, неговата войска отново ще ни нападне и този път под командването на краля.

— Е да, но преди това Шотландия вече ще е станала наша. Да се радваме на свободата си, сър Арин.

Арин затвори за няколко секунди очи. Свобода! И все пак...

— Нима не я усещате? Не ѝ се наслаждавате?

— Отче, в момента усещам само миризмата на кръв.

Свещеникът въздъхна и смръщи чело. Изведнъж Арин се засмя. Едва сега го завладя замайващо чувство на триумф, безкрайната си радост той прегърна свещеника и го потупа по рамото.

— Свобода! Господи, прав сте! Постигнахме нашата цел.

Отново се зазоряваше нов ден. Миризмата на кръв не се беше разнесла. Когато Арин се събуди в лагера недалеч от бойното поле, запита се, дали и за в бъдеще ще я долавя при всяка глътка въздух.

Чуваше чуруликане на птички, свеж ветреца галеше лицето му и отнасяше за малко смрадта на кръвта. О, още толкова много неща му предстоеше да свърши. Замъкът Стърлинг трябваше да бъде превзет, войската да се прегрупира.

Вестоносци препуснаха в бърз галоп да прекосят страната нашир и надлъж, защото благородниците, които се бяха заклели във вярност на английския крал, сега бързаха да известят за победата на храбрия млад командващ Уолъс и на Де Морей. Някои бойци се опасяваха, че лордът от Севера е смъртоносно ранен. Но Уолъс беше готов да продължи битката.

В паническото си бягство англичаните бяха предали всичките си позиции. Шотландските командващи предполагаха, че врагът ще поеме към Бъруик — града, който англичаните завладяха след като избиха населението му до крак. Не беше изключено и да спрат в Йорк, своето първо владение отвъд границата.

Джон, който беше спал до братовчед си, сега стана.

— Усещаш ли тази миризма, Арин?

— На кръв и смърт?

— О, не, аромата на нашата освободена родина и на победата.

— Излишно е да добавям — и на нашия живот, нали? — вметна Джей.

— Да, точно така — на нашия живот — потвърди Арин.

— Тази сутрин не си толкова радостен, колкото би трябвало.

— Напротив, радвам се, Джей. Може би още не смея да повярвам в нашия успех. Господи, ние спечелихме битката! Но...

— Не си видял трупа на Дароу.

— Мъртвите бяха толкова много — намеси се Патрик. — Не можахме да огледаме всички.

— Дароу го нямаше — обади се и отец Кориган. — Зърнах го веднъж само за малко — неговите хора, неговите цветове. Но той не мина по моста. Вместо това побягна заедно с другите страхливци.

Рейгуър, който изглежда от доста време беше станал, сега препускаше към тях.

— Арин, Уолъс иска да говори с теб.

— Добре, искам само набързо да се изкъпя.

Не в реката, в която лежах мъртви войници и коне. Малко по-далеч ромолеше чисто поточе. Арин се съблече и изми в студената вода следите от битката. После пак се облече и се върна на бойното поле.

Видя, слисан, млада жена да стои наред с мъртвите и сърцето му силно затуптя. Хари и останалите мъже от Хоук'с Керн бяха вече известени. Скоро ще са тук. Като пожар в стърнище из цялата страна се разпространяваше новината за триумфалната победа на шотландците.

Коя ли е младата жена, чиято коса блестеше сякаш златна на слънчевите лъчи?

*Кира?*

Предишната нощ отведоха ранените в лагера, а отец Кориган благослови мъртвите, преди да ги погребат. Но толкова много трупове още не бяха прибрани. Над кървавите тела кръжах лешояди.

Младата жена стоеше неподвижно.

— Кира? — Той избърза към нея и тя се обърна. — Катарина! Какво правиш тук? Това не е място за теб...

— О, Арин! — Разплакана и разтреперана, тя се хвърли на врата му.

— Гледката е наистина ужасяваща... Но сме виждали и по-лошо. А този път можем да тържествуваме.

— О, не, Арин, не! Още ли не си говорил с Томас?

Той гледаше ужасен бледото й лице.

— Какво се е случило?

— Той я отвлече...

— Какво?

— Кинси Дароу отвлече лейди Кира от лагера ни. О, божичко, Арин, беше ужасно! Появиха се ненадейно от гората, бяха се промъкнали като лисици. Повалиха Хари и Джойн и ги раниха. Когато



англичаните изчезнаха, доведохме от селото моята леля Мов, тя мисли, че старият Джойн може и да не се оправи от раните си...

— А Кира? — прекъсна я той. — Всемогъщи боже, тя доброволно ли тръгна с него? Нима го е лъгала през цялото време. Ще я убия!

— Не, не... — Очите на Катарина отново плувнаха в сълзи. — Аз имах желание да убия лейди Кира, за да не заеме мястото на Александра. Когато тя ме упрекна, че не съм помогнала на жена ти, още по-силно я намразих.

— Ти не можеше да помогнеш на Александра. Само щеше и ти да умреш. Кира трябваше да го знае.

— Вече няма значение. Ще трябва да живея и занапред с онова, което извърших.

В този миг Арин чу тропота на копита. Неколцина от неговите хора се приближаваха в галоп, а Томас, въпреки възрастта си превъзходен ездач, скочи от един взет на заем боен жребец. С него бяха и свещеникът, Рейгуър, Джей, Джон, Роджър, Натан и Патрик, следвани от Свен и разплаканата Ингрид. Съпругът ѝ я притискаше към широките си гърди.

— Тихо, тихо, миличка...

— Но какво се е случило? — Арин гледаше с нарастваща тревога мрачните лица на своите другари, които очевидно вече знаеха всичко.

— Какво успя да ти разкаже Катарина? — попита потиснато Томас.

— Не много. — Арин направи усилие да изглежда спокоен. Каза ми, че Дароу е дошъл с хората си във вашия лагер, че Хари и Джойн са убити.

— Те започнаха с мен ужасна игра — прошепна Катарина. — Подхвърляха ме насам-натам и ми скъсаха роклята...

— А после?

— Дароу викна на Кира, заяви ѝ, че ако тя не излезе от гората ще убие мен.

— И тя се показва — прекъсна я тихо Арин.

— Онези главорези сигурно щяха тъй или иначе да убият и мен, но тя заплаши Дароу с меч си...

— Успях да го дам овреме на господарката — намеси се гордо Ингрид.

— Кира повали Дароу на земята и опря стоманеното острие в гърлото му — продължи Катарина. — Държа го докато онези не ме пуснаха да си вървя.

— Повярвай, Арин, опитах се да убедя Кира да не излиза на поляната — потвърди Томас. — Но тя все повтаряше, че нея Дароу щял остави жива, но не и нас.

— Как е успял да ви открие?

Свещеникът плю презрително на земята.

— Тайлър Милър ни е издал.

Сега Арин вече знаеше кого е търсил напразно по време на битката в редовете на хората си — мъжа, на когото Кира бе заповядала при битката за Сикерн да капитулира и който се присъедини към шотландците. Изглежда Милър сменя лоялността си не по-трудно от ризите си.

— Ще удуша това копеле!

— Няма да стане нужда. Той си поиска наградата за предателството и я получи от един англичанин, който му заби нож в корема.

— Вчера Кинси беше тук — измърмори Кориган.

— Лейди Кира трябва да е била с него — предположи Патрик. — Сигурно се е надявал, че тя ще присъства на поражението ни.

— Сега всички англичани бягат към границата — забеляза Джей. После видя как Арин бързо се отдалечава и викна подире му: — Къде отиваш?

— При Уолъс.

— Но ние трябва да намерим Кира! — протестира Томас.

Арин продължи невъзмутимо да върви и Джон изтича след него.

— Не можеш да говориш сега с Уолъс, трябва да освободим Кира, иначе Дароу ще я убие и...

— Така ли? — Арин спря нетърпеливо за миг и се обърна.

— Тя очаква дете от теб.

На Арин му секна дъхът.

— Тя ли ти го каза? — попита недоверчиво.

— Не направо... Досетих се. Отначало не беше съвсем сигурна, но...

Междувременно Томас беше настигнал двамата братовчеди.

— Вярно е, Арин! Ако Дароу я убие, и твоето дете ще умре.

Студена пот изби по челото на Арин, обзе го неукротим гняв. Но той продължи, забързан, без да каже ни дума.

— Арин! — извика Джон и братовчедът му спря.

— Няма значение дали е истина или не. Разбира се, че ще тръгна да търся Кира. Но преди това трябва да говоря с Уолъс. Той иска да нападне Англия. Ако ние тръгнем първи, добре ще е да знаем, че той ни следва по петите.

Джон въздъхна облекчено.

— Да, но трябва да настигнем англичаните, преди...

— Преди какво? — попита Томас.

— Преди Дароу да е убил Кира — заяви Арин.

— Тя твърдеше, че щял да я остави жива и затова трябвало да отиде с него... — Гласът на Томас секна. След поражението на англичаните положението сигурно се е променило.

Арин продължи пътя си със свито сърце. Най-сетне беше извоювал свободата, но загуби душата си.

Малко по-късно тръгнаха на път. По време на разговора Уолъс прояви разбиране, но подчерта, че не може да се лиши от прекалено много войници, които да подкрепят Арин при евентуално нападение, в случай че Дароу се е скрил в яка крепост.

— Хората са капнали, мнозина са ранени. Освен това вече обсаждат замъка Стърлинг. А пък аз трябва да се върна в Дънбартън. Скоро ще има съвещание в Пърт, засега Шотландия е наша но аз не съм глупак. Едуард ще ни нападне и ни трябва голяма армия. Скоро ще пратим в чужбина дипломати, ще възстановим търговските си права, ще пратим и епископи в Рим... Много добре разбирам, Арин, защо искаш да нападнеш веднага Дароу. Но трябва да разбереш и мен. Отрядът на сър Хари преследва отстъпващите англичани, други отряди са по петите на ранените и на пръсналите се съединения, които са се оказали откъснати от английската войска и си опитват сами късмета. Въпреки това всички мъже, които успееш да спечелиш за похода си, са твои, Арин. И успех!

Въпреки безумния си гняв, Арин се вслуша в гласа на разума. Докато разговаряше с Уолъс, разбра, че няма да помогне на Кира, ако нападне слепешката. Знаеше на какво е способен Дароу. Почувства ли

се застрашен, няма да се поколебае да изнасили Кира, да я подложи на мъчения и да я убие.

Тя носи в утробата си дете от мен, мислеше си Арин. Дано успее да го премълчи. Подобно признание може да подлуди Дароу. А той дано се съобрази с това, че кралицата е била нейна кръстница, а Едуард почита паметта на съпругата си. Следователно Кинси трябваше да внимава.

Но ако представи смъртта на Кира за нещастен случай? Тя можеше да се озове под копитата на галопиращи коне, да падне от скала или да се спъне и по странен начин да се натъкне на нож, който да прободне сърцето ѝ...

— Как ще я открием, Арин? — попита Джон, докато язدهа към Стърлинг. — Та там гъмжи от рицари...

— Спокойно, ще я намерим...

За щастие отстъпващите англичани имаха само една грижа — колкото може по-скоро да офейкат, без да предприемат нищо друго. Това щеше да отклони на първо време Кинси от желанието да отмъсти на Кира. През деня препускаха в главоломно темпо, нощем спяха на открито, без шатри, защото ги бяха оставили близо до бойното поле.

За да спаси живота си, Кира се мъчеше да не привлича вниманието на Кинси. На няколко пъти за малко да се опита да избяга от нощния лагер. Но си даваше сметка, че тогава сигурно щеше да усети как ѝ забиват нож в гърба и ще умре заедно с нероденото си дете.

Вестители идваха и си отиваха, конници бяха препускали за да донесат новини за шотландците, обсаждащи Стърлинг. Под командването на мъж на име Хенри от Хейлибартън, те преследваха бягащите англичани и убиваха всеки, когото успееха да настигнат.

На третата нощ към отряда на Дароу се присъедини сър Реджиналд Гротър, ранен английски рицар от Йорк. Всички негови бойци бяха паднали от моста в реката, той самият също за малко да загине. Но нечия приятелска ръка го бе измъкнала от водата. Беше изгубил жребеца си. Но понеже шотландците убиваха само англичани, но не и коне, намери един светлосив боен кон, чиято юзда се беше закачила за храсталака.

Една вечер късно той пиеше бира с Кинси, сър Ричард и още неколцина воители. Вързана за един близък дъб, Кира се вслушваше в разговора на мъжете. Така прекарваше всичките си нощи. Денем също я пазеха строго. Позволиха ѝ да язди собствената си кобила, но с вързани ръце. Само от време на време я оставяха за няколко минути сама, за да може да се измие. Кинси или сър Ричард бяха неизменно някъде наблизо. Изглежда нямаха доверие в останалите воители и се бояха, че няма да я държат под око.

Сега слушаше ужасните истории, които сър Реджиналд разказваше на англичаните.

— Уолъс трябва да е луд! Представете си само, неговите хора окачиха трупа на Кресингам на едно дърво и го одраха. Казват, че Уолъс щял да заповяда да направят от кожата му ножница за неговия меч. Ох, проклетите варвари!

— Няма да се радват дълго — заяви кисело Кинси.

— Така е, върне ли се, Едуард ще поведе войската срещу шотландците. — След кратко мълчание сър Реджиналд добави: — Лорд Дароу, имам новина за вас.

— За мен?

— Бях пленен от една банда нехранимайковци, които препускаха на юг под командването на някой си сър Арин. Той ми подари живота, за да мога да ви открия.

— Като предател ли сте сега тук при мен?

— Не, като пратеник. Натоварен съм да ви съобщя, че във ваша власт се намирало нещо, което било негово.

— Нищо подобно, аз просто си върнах онова, което той ми открадна!

— Сър, не е моя работа да привеждам аргументи, а само да ви предам вестта. За да знаете също, че той иска да си върне онази жена.

— Но няма да успее.

— Каза още, че ако ѝ се случи нещо лошо, щял да си отмъсти на вас и щяла да ви постигне съдбата на Кресингам, само че вас щял да ви одере жив и освен това — прощавайте, думите не са мои, а негови — щял да хвърли тялото ви на псетата.

Пламнал от гняв, Кинси избоботи:

— Кажете му, че...

— За съжаление няма да мога нищо да му предам. Освободиха ме с условие да премина границата и повече да не се върна. — След известно колебание, сър Реджиналд продължи: — Той ви предлага да пратите при него вестител, за да се споразумеете за връщането на дамата. Въпреки че желае смъртта ви, готов е да ви подари живота, стига дамата да се озове при него здрава и читава.

Кинси погледна гневно към пленницата си, а тя се запита дали да не се престори на заспала. Твърде късно, защото той видя очите ѝ, а тя отгатна какъв въпрос си задава. Нима означава толкова много за Арин, та е готов да замени живота на своя враг срещу нейния?

— Онзи човек извън закона не означава нищо за мен — изсъска Кинси.

— Още нещо трябва да ви предам. Да не забравяте, че кралицата е била кръстница на дамата. А кралят може да бъде великодушен, но също и жесток.

— По дяволите, този варварин няма никакво право да ни обяснява каквото и да било за крал Едуард! — намеси се ядосано сър Ричард.

Кинси се заразхожда бавно около лагерния огън, поглаждайки брадичката си.

— Та пожелал е, значи, да ме предпази от отмъщението на краля, — ако реша да убия веднага Кира. Но тя е предателка, нещо, което ще докажа пред съда. Сър Реджиналд, онеправданият съм аз. Безбожникът ми отне годеницата, а тази презряна лейди ме предаде.

— Има още нещо... — подхвана сър Реджиналд.

— Какво?

— Изпраща ви това.

Кинси пое малко ленено вързопче, развърза го и го изтърва, ужасен.

— Късче от кожата на Кресингам — обясни сър Реджиналд. — Сър Арин призна, че не одобрява варварската постъпка на шотландците. От друга страна разбира омразата им към Кресингам, защото и той мрази не по-малко силно вас. Ако му върнете дамата невредима, ще живеете. Ако ли не, вече споменах какво ще ви се случи.

Кира затаи уплашено дъх, когато Кинси се запъти с широки крачки към нея. Очите му я пронизваха като кинжали. Той размаха

изведнъж ножа си и тя изгръпна при мисълта, че може да я прониже в сърцето.

Но вместо това той преряза въжетата и я вдигна на крака. После я повлече между дърветата към една поляна, хвана я за раменете и я погледна втренчено в очите.

— Вещица ли си? Какво е онова в теб, което подлудява мъжете? Огромни богатства ли притежаваш? Или гласът ти омагьосва? Или си чисто и просто фантастична в леглото?

Кира пребледня като платно. *Нищо подобно, можеше да отговори, просто Арин я обича. Но не е забравил Александра. Въпреки това ще направи всичко, за да я освободи, понеже Томас му е казал, че е бременна. Арин няма да допусне Кинси да убие неродено и второто му дете — не би го позволила гордостта му.*

— Аз съм само част от войната между вас двамата — отговори тя.

— Да не би случайно да не си спала с него?

Трябваше ли да излъже? Беше невъзможно, защото лицето ѝ издаваше истината и Кинси поклати глава.

— Не исках да те мразя, Кира. При първата ни среща...

— ... ти си даде сметка за позициите на моя баща — английски и шотландски лорд, за богатството на моята майка, за уважението, с което семейството ѝ се ползва в пограничните земи.

— Точно така — потвърди той със смях. — Но видях и златно-червената ти коса, и очите ти. Такива блестящи зелени очи няма никоя друга жена — очи на вещица.

— Ако бях вещица, щях да използвам способностите си не, за да те прелъстя, а да поискам смъртта ти.

— Въпреки че си ми в ръцете, позволяваш си да ме предизвикваш? — Той скръсти навъсено ръце на гърдите. — Животът ти е в моите ръце.

Веднага щом той я пусна, Кира се дръпна назад.

— Ако загубя живота си, ти също ще умреш.

— Не се боя от онзи луд бунтовник.

— Нито от краля на Англия?

— Да речем, че що се отнася до английския крал, съм малко по-предпазлив. Но ще настоявам за правата си като лорд на Сикерн.

— Тази титла е моя, наследствена, Кинси.

— Да, но щом се оженим, ще стане моя.

— Никога няма да се ожения за теб.

— Нека изчакаме. Освен това вярвам, че кралят ще прости едно мимолетно безразсъдство. Мъж с моя ранг е сгоден за хубава и богата жена... Но после е принуден да разбере, че тя се е отдала на един от най-злостните врагове на Едуард. Моята годеница! От гняв и ревност съм загубил ума и дума обвинил съм пръсти около нежната ѝ шийка и съм и счупил врата.

— Не е изключено и кралят да загуби разсъдъка си, когато научи за моята смърт.

— Да, вярно, има известен риск — отговори той ухилен. — Всъщност не съм искал да те убия, но в безумния си гняв...

— Какво искаш от мен, Кинси?

— Онова, с което си дарила така великодушно онзи варварин.

Тя поклати мълчаливо глава. После си помисли за Александра. Въпреки че беше жестоко изнасилена, ако беше останала жива, Арин щеше да продължи да обича съпругата си. Господи искам да живея и да спася детето си... Арин сигурно го е разбрал. Тя прехапа отчаяно устни.

— Ние скоро ще се оженим, Кира — продължи Кинси. — Но не искам да чакам до брачната нощ. Ела в прегръдките ми!

— Доброволно? Никога!

— Каква борбеност! Възхитително достойнство — ех, само да беше изпълнила желанието на краля и да беше ме обикнала...

— Ако ме беше сгодил за човек, достоен за любов...

— Спи с мен, Кира! Или ще забия този кинжал в сърцето ти и ще кажа, че си предпочела да се самоубиеш, но не и да лежиш в обятията на своя годеник.

— Дали ще си намериш скоро друга годеница, ако хората се разприказват за моето „самоубийство“? — подигра му се тя.

— Ела при мен, Кира или умри!

Ужасена, тя сведе поглед. Трябваше някак да остане жива. Затова запристъпва колебливо към него.

— Отвращаваш ме — прошепна тя.

— Изобщо не можеш да си представиш колко те мразя.

— Тогава защо ме желаеш?



— Защото съм обсебен от теб! — обясни той и я привлече към себе си. — Искам да разбера в какво е магията ти.

Устните му се притиснаха към нейните. За нейно учудване не я целуна грубо или болезнено, но тя изпита въпреки това само растяща тревога. Ризницата му се притискаше към гърдите ѝ, езикът му, вече проникнал в устата ѝ, я отвращаваше.

Вкус на лук. Той беше ял лук. Изведнъж тази мисъл ѝ се стори по-важна от всичко останало и тя сякаш не забеляза ръката му, обгърнала гърдата ѝ.

Сигурно са намерили из пътя лук и тази вечер са яли заешко печено...

Когато той падна заедно с нея в тревата, Кира се опита да избегне устните му. Каквото и да ѝ стореше, щеше да го понесе. Само целувката му не можеше да изтърпи, дъха му...

Той разкопча бързо панталона, а устните му се плъзнаха по шията ѝ. После затърси отново устните ѝ.

— Не, Кинси, не ме целувай...

— Проклетата вещица! Сега ще любиш и мен, както си любила него!

Целуна я отново с дива страст, а тя се задърпа отчаяно. Дръпна го с все сили за косата. Той се надигна с ругатни тя също стана. Така неудържимо ѝ се повдигаше, че се запрепъва встрани и повърна.

— Повярвай, ще се омъжиш за мен — чу го тя да съска. — А после ще умреш със смъртта на предателите, като наказание за унижението, което ме накара да изпитам току-що.

Тя се вкопчи изнемощяла в едно дърво. Унижение ли? Той наистина ли вярва, че е повърнала само за да го обиди? За малко да се разсмее.

Сър Джон Греъм видя как ѝ прилошава и веднага се досети за истинската причина. Скоро и Кинси ще я открие. И тогава... Щеше ли да я убие, само за да премахне детето на Арин? Обърна се бавно и видя, че вече го няма да поляната. Погледна обнадеждена, към гората. Дали да не се опита да избяга?

Не, наблизо беше застанал сър Ричард.

— Бих ви убил, без да ми мигне окото, лейди — заяви той усмихнат. — Елате с мен! Вашето удобно легло ви очаква, заедно с вашите въжета.

Не би имала сили да се пребори с него. Освен това искаше да остане жива. Затова го последва към лагера. На разсъмване потеглиха пак.

На брега на потока много рицари слязоха от конете. Голям майстор в изкуството да се промъква безшумно между дърветата Брендън ги беше открил. Притежаваше освен това остър слух и чуваше тропота на копита, преди неговите приятели изобщо да предположат, че врагът е наблизо.

Арин и неговите хора за малко да налетят на англичаните. Спасиха ги само изключителните способности на Брендън. Той наблюдава известно време конниците, после шотландците ги обкръжиха и Арин даде команда за нападение. Във въздуха засвистяха стрели. От тридесетина мъже паднаха само осем, останалите извадиха оръжието си. Заозъртах се в панически ужас.

С меч в ръка Арин излезе иззад дърветата. На другата страна на поляната се появи Джей, вляво от него Рейгуър, вдясно Джон, опрял крак на една скала. Появи се и Патрик с неколцина другари. Благодарение на тази тактика отрядът на Арин изглеждаше по-голям, отколкото беше в действителност.

— Свалете оръжието! — заповяда белокосият английски командващ на хората си. Арин разпозна цветовете на сър Грифин Пърси, лорд от Северна Англия, когото бе срещал неведнъж при двора на крал Александър.

— Проклетите шотландци живи ще ни избесят! — протестира един от войните на сър Грифин. — Не е ли по-добре да умрем с извадени мечове?

— Още не сме се превърнали в човекоядци — извика Джей.

— Никога няма да хапна нещо толкова жилаво и твърдо като месо на англичанин — заяви Джон.

— Нещастни варвари! — извика мъжът и отново размаха меч.

— Стой! — изрева гневно командващият. Лорд Пърси може да беше стар рицар, но все още с достатъчно авторитет.

— Здравейте, лорд Пърси! — поздрави го Арин.

— Здравейте, сър Арин! — отговори Пърси и се обърна отново към хората си. — Този човек няма да ни одере кожата още по-малко да ни изяде. Няма даже да ни изколи. Освен ако междувременно не сте се променил, сър?

— На бойното поле убиваме достатъчно врагове. — Арин хвърли бърз поглед на трупите и добави: — Само надхитряме от време на време нашите противници и демонстрираме бойната си сила. Бих искал, разбира се, да зная, дали имате намерение да напуснете Шотландия?

— Естествено.

— Когато кралят се завърне от Франция, той ще ни нападне с огромна войска, която се опитваме овреме да понамалим. Затова пускаме на свобода само англичани, които ни се заклеват никога да не се върнат тук.

— Е, момчета? — попита Пърси конниците си.

— Как можем да дадем такава клетва? — възкликна един от бойците. — Та нали, ако кралят ни призове под знамената...

— Той проявява разбиране за известни аргументи. Разбира се, че ще полудее от гняв, ще изстиска от мен непосилни данъци и ще иска аз да платя на войниците му. Но никак не ми се мре тук и сега, тъй че ако дам проклетата клетва, аз непременно ще я спазя. — Той погледна изпитателно хората си. Никой не възрази. Най-сетне се обърна отново към Арин. — Сър, имате думата на целия ми отряд. В името на отминалите времена, много бих желал да чуя как сте. Но май ще е по-добре да тръгваме. Можем ли да отнесем своите убити?

— Да, лорд Пърси. Но имам още една молба. Ако видите сър Кинси Дароу...

— Той трябва да е някъде далеч пред нас. По време на сражението стоеше в последните редици на нашия авангард.

— Да, зная. Ако го срещнете, кажете му, че ще го последвам. Освен това, ако не ми прати лейди Кира, ще му одера кожата, докато го пека на бавен огън...

— Лейди Кира? Имате предвид годеницата на лорд Дароу?

— Била е сгодена за него против волята си.

— Сигурен съм, че не я застрашава опасност... — Сър Пърси млъкна, защото един от хората му се прокашля. — Какво има, Барнабъс?

— Отрядът на Дароу не е кой знае колко по-напред от нас милорд. Вчера срещнах един от хората му, който тъкмо слагаше капани за зайци. Познаваме се отпреди, та той смяташе, че ако побързаме, можем да ги стигнем.

— Накъде тръгнаха?

— Към Сикерн, към замъка на дамата. Той е на границата. Лорд Дароу, изглежда, смята, че ще мине време, преди шотландците да стигнат там, защото имат и много друга работа.

Арин усети как мускулите му се напрягат. Да, стените на Сикерн са поправени и дори засилени, съдовете с олио и килерите са пълни, има и достатъчно стрели... Там Дароу би издържал дълги седмици обсада.

— А лейди Кира? — попита лорд Пърси.

— Ами, мисля, че е добре — отговори мъжът на име Барнабъс. — Старият ми приятел каза, че лорд Дароу напоследък я избягвал, защото вярвал, че е вещица. Въпреки това иска да се ожени за нея, а после да я обвини в предателство на короната защото е отворила портите на замъка си на шотландците извън закона. Човекът се поколеба, но продължи: — Приятелят ми е почтен човек. Когато влязъл в отряда на Дароу, не подозирал какво го чака и злочинствата на неговия командир му вдъхвали страх и ужас. В онова безбожно нападение на вашия Хоук'с Керн той не е участвал, сър Арин. Възстановявал се след болест и не останал в лагера. Не е могъл, разбира се, да предотврати станалото, а с мен разговаря толкова открито, защото допуска, че лорд Пърси може да потегли към Сикерн и да извика Дароу на дуел...

— Не сте споменавали нищо подобно — прекъсна го Пърси.

— За съжаление не успях. Шотландците ни притискаха и трябваше да препускаме без почивка.

— Така е. Вдигнете нашите мъртъвци, момчета! В това време аз ще си поприказвам още малко със сър Арин.

Арин кимна, прегърна стария мъж през рамо и двамата тръгнаха по една горска пътека.

Винаги се е чувствала зле в криптата. Дароу изглежда го знаеше, защото я държеше затворена на това страшно място където лежах и

тленните останки на нейния баща.

На заранта бяха стигнали в Сикерн. Беше напуснала замъка само преди няколко седмици, но ѝ се струваха цяла вечност.

Щом пристигнаха, Кинси заповяда на стражите да отворят портата. Когато те се поколебаха, закани се да срути стените и да заповяда такова клане, пред което Бъруик щял да бледнее.

Кира знаеше, че малкото мъже, които живееха сега в Сикерн, ще са безпомощни срещу толкова превъзхождаща сила. Затова им заповяда да отворят. В двора Кинси веднага я смъкна от седлото и я отведе в залата.

Там ги посрещна Гастон.

— Лорд Дароу! Милейди!... — Щом прочете предупреждението в погледа ѝ, побърза да се поклони пред Кинси. — Милорд, молихме се за вашето несъмнено завръщане. Благодарим на бога, че проклетите варвари напуснаха крепостта! Но, както чухме, шотландците са победили англичаните.

— Английската войска скоро ще нападне Шотландия — отговори Кинси, — и всички предатели ще бъдат екзекутирани. — Докато неговите хора го последваха в залата, добави: — Сложете им да ядат, Гастон и ни налейте от най-доброто вино! — После заповяда да му донесат факла и повлече Кира към каменните стъпала, които водеха към криптата — царството на мъртвите.

Остави я сама в непрогледния мрак. Малко по-късно слязоха с факли неколцина от неговите хора и тя се уплаши да не би Кинси да им е заповядал да я изнасят и убият. Но те провериха само дали железната решетка на криптата е здрава, та пленницата да не може да избяга.

Часовете се влачеха бавно. Кира седеше на студения каменен под. Щом затвореше очи, въображението ѝ рисуаше мъртъвци които слизат от нишите и подхващат зловещ танц. Вдишваше миризмата на смърт и тлен, и мислеше за баща си. И той почива в тази мрачна дълбина. Когато мъртвите почваха да танцуват той сигурно я бранеше от тях. Скръсти, разтреперана, ръце на гърдите.

Беше почти заспала, когато чу глас да шепне.

— Милейди! — С малка факла в ръка, Гастон стоеше пред решетката. На слабата ѝ светлина дори неговото познато лице изглеждаше страшно.

Кира скочи и изтича при него.

— О, Гастон! Внимавайте! Дароу е изпълнен е омраза и жажда за мъст. Ако допусне, че можете да ми помогнете...

— Сега е пиан и спи в стаята на кулата.

— Да, но неговите шпиони дебнат навсякъде.

— Сър Ричард пази на крепостната стена, а останалите не ми обръщат внимание. Тук се чувстват на сигурно място. Пият и хвърлят зарове... Освен това лорд Дароу не ми забрани да ви донеса храна и вода.

Тя пое с благодарност мехчето с вода, което той ѝ подаде през решетката. После посегна и към самуна хляб и парчето печено месо. Едва сега усети, че умира от глад. Докато ядеше попита Гастон, дали до него не са стигнали някакви новини.

— Да, милейди. В цялата страна гъмжи от бегълци и преследвачи. На голямо съвещание в Пърт Уилям Уолъс е бил избран за държавен глава. Със същата титла е бил удостоен и Андрю де Морей. Но той ще поеме, изглежда, на север при младата си бременна съпруга, защото мисли, че е смъртоносно ранен. Уолъс не вярва да е така. Затова е настоял името на Андрю де Морей да фигурира в официалните документи редом с неговото. Освен това Уилям Уолъс е бил посветен в рицарско звание — някои хора твърдят, че го е направил Робърт де Брус. На мен ми изглежда странно, защото Уолъс продължава да смята Джон Бейлиъл за законен крал на Шотландия.

— Англичаните продължават ли да бягат?

— Да. Вече са опразнили дори Бъруик.

— Господи, каква победа! И все пак Кинси владее Сикерн!

Гастон помълча малко, после каза:

— Ако Едуард разбере за поражението, той ще дойде в Шотландия, милейди.

— Едуард се е променил. Освен това и сто пъти да се върне тук, това няма да има никакво значение.

— Може би. Замъкът Стърлинг се е предал. Преди да го напусне, Уорън е назначил сър Мармачайк от Туендж за негов комендант. Този рицар е бил единственият английски командващ, проявил достатъчно разум и заповядал на войниците си да отстъпят от моста — така ги е спасил от катастрофата. Сега клетникът е предал крепостта на шотландците. Какво друго му е оставало с толкова превъзхождащи

сили насреща. Обсадените са щели просто да измрат от глад. Сега е пленник. Заловени са толкова много англичани и се надяваме, че ще ги разменят срещу нашите пленници в Англия.

— Би било чудесно.

Изведнъж на Гастон му секна дъхът.

— Някой идва, милейди. Трябва да ви оставя. Не бойте се, тук долу сте на сигурно място. Мъртвите няма да ви сторят нищо лошо.

— Да, Гастон, зная.

— Вашият баща много ви обича и ще бди над вас, както и всевишният и Светата дева.

Кира си спомни с тъжна усмивка как беше коленичила в капелата пред красивата статуя на Божията майка. Беше толкова отдавна. Каква ирония! Но думите на Гастон ѝ донесоха малко утеха. Кой знае, може би светата дева ще я закриля тъкмо сега когато носи дете в утробата си.

— Много ти благодаря, Гастон.

Той стисна пръстите ѝ през решетката.

— Кураж, милейди. — Той се отдръпна на пръсти, а тя остана в мрака.

Беше настъпил и следващия ден. Подсказа ѝ го връщането на Гастон. Придружен от двама стражи, той ѝ донесе вода да се измие и закуска. Появи се и някакъв свещеник в широко черно расо с качулка — беше навел глава и скръстил ръце за молитва, пожела да я изповяда, да чуе какви грехове е сторила.

— Магьосничество, държавна измяна и разврат? — Тя се засмя неволно и той я изгледа строго.

— Милейди, сега може да ви спаси само изповедта. Покайте се и ще получите опрощение.

— Кинси ли ще ми прости?

— Не, всевишният.

Тя поклати с усмивка глава.

— Отче, ако имате желание вие да ме представлявате пред бога, предпочитам да му отговарям сама.

— Без изповед ще горите в ада, милейди.



— Бракът, който ми предложи Кинси, би бил самият ад. При това след сватбата той не би ме оставил жива...

— Има все пак начини и средства да ви изтръгнем изповедта.

— Несъмнено.

— Засега ще ви оставя насаме с мъртвите. Размислете над греховете си.

Междувременно тя беше свикнала с мъртъвците и дори разговаряше с тях. Най-често с баща си. Кинси се бе надявал, че страхът от мъртвите ще пречупи съпротивата ѝ. Вместо това те бяха станали нейни приятели.

На другия ден той заповяда да довлекат Кира в залата. Беше седнал начело на дългата маса, вдигнал крака на ръба ѝ. Гледаше я с присвити очи и заповяда на двамата войника да излязат. През амбразуриите проникваше само слаба светлина, но Кира я заболяха очите. Стоеше върху каменния под и се мъчеше да срещне погледа на Кинси.

Кога и как ли ще я убие? Както и да я заплашва, няма да се омъжи за него. Иначе ще си присвои цялото ѝ имущество ще обвини съпругата си в държавна измяна, ще подкупи свидетели, които да се закълнат пред краля, че е минала на страната на врага и е преспала с него. А после ще я убие...

Странно — въпреки че е във властта му, нито е доволен нито е щастлив. Най-сетне Кинси стана, приближи се към нея почна бавно да я обикаля. Колко неприятно чувство — да го усеща зад гърба си...

— А, Кира! — Той вдигна с пръсти къдрица от косата ѝ. — Бих могъл да ти кажа, че сега косата ти още блести като злато, а очите ти като скъпоценни камъни и наистина си прекрасна. Но ще е лъжа. Много скоро ще заприличаш на бостанско плашило. Косата ти ще загуби лъскавината си. Не е изключено белоснежните ти зъби да изкапят.

Тя не му отговори.

— Готова ли си вече да се омъжиш за мен? За този тържествен ден бих ти разрешил една баня, лейди. После ще ти дадат чисти дрехи и ще можеш да спиш в истинско легло.

— Няма нужда — отговори тя със смях. — За мен вече не е привлекателно никое легло. Долу в криптата открих една хубава ниша. Там ще спя вечния си сън.

— Ако умреш прекалено рано, главата ти ще бъде забита на копие, а тялото ти изгорено.

— Значи е чудесно, че се радвам още приживе на хубавата ниша.

Той вдигна бесен ръка да я удари. Но се възпря, защото някой влезе в залата.

— Лорд Дароу!

Кира се обърна, слисана. Защо мъжът, когото въведе Гастон, ѝ се струва познат? Гледаше замислено дългата бяла коса прошарената брада, живите сини очи. Въпреки възрастта си изглежда здрав и силен. Да, разбира се, виждала го е в двора на Едуард и в собствения си дом.

— Лорд Пърси!

— Да, наистина е лорд Пърси — потвърди Дароу и я погледна ядосано.

Лорд Пърси се приближи с широки крачки към Кинси и се ръкува с него.

— Докато ловувал зайци, един от вашите хора срещнал един от моите. Така разбрах, че ще ви намеря тук. Докато отстъпвах, онези безбожници за малко не ме убиха, някои от войниците ми са ранени. Разчитам на вашето гостоприемство. Още повече, че вие ще имате, може би, нужда от моите войници. — Без да дочака отговор, той се обърна към Кира. — Мила моя как сте? Вашият свадлив стар баща толкова ми липсва! Добър човек, високо ценен от двама крале. Не сте добре, детенце? Виждате ми се много бледа. Ех, нищо чудно, в тези трудни времена...

— Лейди Кира пребледня не случайно — натърти Кинси. — Тъкмо си приказвахме за това как предаде и мен, и крал Едуард.

— Предала ви е, сър? О, да, та вие бяхте сгодени. Съжалявам, че няма да можете да се ожените за нея.

— Защо не? — изсъска Кинси, а Кира гледаше смаяна стария лорд.

— Защото тя очаква дете от друг.

Кира преглътна конвулсивно, а лицето на Дароу пламна.

— Защо мислите така?

Пърси се изкашля.

— Ами онзи варварин, който за малко не ме уби, онзи гаден сър Арин Греъм.

— Сега разбирам, Кира, той значи затова иска да те върне на всяка цена — измърмори Кинси.

— Наистина иска да си я върне — потвърди Пърси. Пусна ме само с условието да дойда тук и да ви кажа...

— Да, да, да! — прекъсна го Кинси. — Заканил се е жив да ме одере!

— Ако не му върнете дамата веднага!

— Докато държа тази силна крепост, онзи човек извън закона не може нищо да ми стори.

— Но той ще ви преследва до последния си дъх.

— В такъв случай да се надяваме, че няма да живее още дълго.

— Сикерн наистина е внушителна крепост — съгласи се Пърси. — Но замъкът Стърлинг падна. Англичаните изоставиха даже Бъруик.

— Гастон! — извика Дароу. — Налей на нашия гост от най-хубавото вино! — После седна отново до масата и предложи на лорд Пърси място до себе си. — Той няма да получи дамата защото тя е предателка. Вие ще го потвърдите пред съда, лорд Пърси. Доказателствата са неопровержими. Когато сър Арин Греъм, добре известен безбожник, се появил в Сикерн, тя заповядала на хората си да капитулират. Когато се опитал да ѝ върне крепостта, тя ми заключи портата. След което препусна с варварите през горите. Тя се обяви срещу краля и му нанесе големи щети. Сега ще си получи заслуженото. Не се съмнявам, че ще ме подкрепите, още повече, че току-що ми съобщихте — тя очаква дете от друг мъж.

Лорд Пърси благодари на Гастон, който му подаваше пълна чаша с вино. После изгледа изпитателно Кира.

— Всичко това вярно ли е, момиче? Наистина ли заповядахте на вашите войници да капитулират?

— Да, защото в противен случай щяха да умрат.

— Истина ли е, че сте се сражавали срещу лорд Дароу?

— Да, когато разбрах, че е готов да убива дори жени и деца. — Кира се надяваше лорд Пърси да я разбере, но трябваше да се разочарова.

— Не ще и дума, тя наистина е виновна, лорд Дароу. Имате пълно право да я накажете. Въпреки това трябва да има съд.

— Разбира се.

— Тя ще умре като съпруга на човек извън закона.

— Какво? — прошепна Кинси.

За малко и Кира да зададе същия въпрос.

— По всяка вероятност дамата се е омъжила в гората за онзи варварин. Двамата са били венчани от свещеника, който е отслужвал литургии в Сикерн, преди да стане на свой ред предател и да се присъедини към бунтовниците.

Бесен от гняв и нескрита омраза, Дароу се обърна към Кира:

— Омъжила си се за онова копеле? Въпреки че беше сгодена за мен?

Беше, разбира се, лъжа, нали Арин ѝ заяви, че никога няма да се ожени за нея. Опасна лъжа. Сега Кинси вече не може да я принуди да се омъжи за него и ще побърза час по-скоро да я убие...

— Съдът ще се състои още утре — заяви той. — Още този следобед моите хора ще издигнат ешафода за екзекуцията на лейди Кира.

— Не, не бива да я убивате.

— Защо не?

— Защото нероденото ѝ дете е невинно.

За да скрие усмивката си, Кира бързо наведе глава. Добрият стар лорд Пърси — той през цялото време е бил на нейна страна. Но беше избързала да се радва.

— Това е само слух — възрази Кинси. — По всяка вероятност изобщо не е вярно. Кира и онзи нехранимайко се познаваха твърде кратко време. Тъй че тя не може да е сигурна, че наистина очаква дете от него. Убеден съм, че е нагла лъжа. За да избегне справедливото наказание на краля.

— В такъв случай ще изчакаме истината да може да се установи. Хайде, стига, лорд Дароу, нали всички тук сме християни.

— Ще трябва да поразмисля — Така или иначе тя ще трябва утре да отговори за постъпките си. Ще съдят шестима бойци. Не се съмнявам, че и вие ще се поставите на разположение, лорд Пърси. Сега ще заповядам да върнат дамата в нейния затвор, а ние двамата ще се насладим на един хубав английски обед, нали, лорд Пърси?

— Не забравяйте все пак, че тя е дъщеря на Хю Бонифейс — напомни Пърси. — Редно ли е да бъде съдена по ускорената

процедура?

— Ако сърцето ми не беше толкова силно наранено, ако измяната към Едуард не ме беше разгневил толкова болезнено щях да проявя, може би, повече търпение. Извикай стражата Гастон, нека отведе лейди Кира обратно в подземие.

Кира гледаше умоляващо стария човек и се питаше защо той не протестира срещу унизителното й пленничество. Но той стана приближи се към нея и докосна бузата й.

— Съжалявам, милейди. Бъдете силна. Бог помага на онези, които си помагат сами.

Слисана от тези думи, тя смръщи чело. Но преди да успее да отговори, двама войници я извлякоха от залата.

Кинси Дароу, неговият гост и рицарите на двамата лордове пируваха до късна нощ. Реката гъмжеше от риба и въпреки че вече беше есен, арендаторите още се радваха на богат улов.

Гастон обслужваше англичаните със свито сърце. Останалата част от Шотландия тържествуваше. Докато тук...

Трябваше да сложи по някакъв начин край на тази отвратителна история. Но как? Ако вдигне селяните на бунт, войниците на Дароу ще ги избият до един.

Какво трябваше да направи?

Да избяга с лейди Кира? Знаеше как да се измъкнат от крепостта. Пътят не беше от приятните, но въпреки това... През канала за нечистотиите могат да стигнат до реката, а водата в нея е ледено студена. Ех, той е як и кален малък британец. Но как да отключи решетката на криптата?

Докато прислужваше на рицарите в залата, гледаше да не се спъне и да не пролее нито капка бира или вино. Някои от войниците на лорд Дароу подражаваха усърдно на зловещия си господар и вече бяха избили зъбите на не малко непохватни слуги.

— Та значи вие сте Гастон? — обърна се към него лорд Пърси.

Междувременно лорд Дароу беше извикал Гастон и го беше обсипал с упреци задето въведе госта в залата, без да съобщи предварително за него.

— Да, аз съм Гастон — измърмори той и сведе очи.

— Ако искате да спасите живота на дамата, идете тази нощ в гората. Разбрахте ли ме? — прошепна му лорд Пърси и пхна сгънат лист пергамент в ръката.

Гастон се озърна уплашено, но повечето мъже бяха пияни и не му обръщаха внимание. Дароу беше излязъл от залата. Той пхна припряно съобщението в ръкава.

— Да, лорд Пърси.

— Ако можете да излизате от крепостта, ще успеете ли да пуснете моите хора да влязат?

— По-голям отряд, за съжаление, няма да мога.

— Трябват ни само няколко души.

— Ех, има една възможност. Сутрин отварят портата, селяните и търговците влизат с каруците си в двора и хората купуват каквото им трябва.

Лорд Пърси кимна.

— Занесете тази новина нощес в гората.

— Но, сър...

— Тихо! Сър Ричард ни наблюдава. — Лорд Пърси изгледа строго британеца, който се поклони покорно. Очевидно трябваше да създадат впечатлението, че гостът го мъмри за някакъв пропуск.

Когато Гастон тръгна бързо към вратата на залата, сър Ричард го сграбчи за яката.

— И такъв идиот иска да бъде управител на замък! Нескопосан дървенияк!

Без да възрази, Гастон изтича в кухнята.

Кира чу стъпки. Още преди факлата да освети мрака на подземие, вече знаеше кой е. Твърде добре познаваше омразната походка на Кинси.

— Спиш ли с мъртъвците, скъпа? Много скоро ще им принадлежиш изцяло.

Един от стражите отвори решетката и Дароу влезе в криптата.

— Настина ли ще се решиш да ме убиеш? Въпреки че толкова уважаван лорд като Пърси Грифин ти обясни, че преди да бъда екзекутирана, трябва да си родя детето?

— Защо да чакам, след като явно лъжеш?

— Не лъжа.

— И още как! Ще го докажа. Ще те прегледа лекар. Или акушерка. Лъжата ти веднага ще лъсне. Разбира се, че ще изпиташ ужасни мъки, преди да умреш. Освен ако не позволя на палача да те удуши, преди да изтръгнат вътрешностите от утробата ти.

Тя преглътна мъчително и краката ѝ се подкосиха.

— Мога веднага да започна прегледа, Кира — продължи той и се приближи към нея. — Освен ако не подпишеш писмена декларация, че слухът е неверен, не очакваш дете и покорно справедливото наказание на краля. — Когато тя не отговори той въздъхна. — Ами добре, тогава ще извикам своя лекар...

— Дай документа!

Кинси извика един от стражите, застанали пред вратата с решетка, и човекът му подаде пергамент, който той сложи в ръката на Кира. Тя прочете бързо съдържанието. Нямаше друг изход и подписа декларацията, че не очаква дете и приема покорно наказанието на краля.

Той подаде на стража свития на руло документ и се обърна ухилен към Кира:

— Съдебен процес е нещо много по-драматично. Какво щастие, че лорд Пърси ми е дошъл на гости! Ще може да свидетелства, че процесът е бил проведен законно. — Ти си една проклета малка курва! — смръщи той ядосано чело. — Дете от друг мъж! Изглежда веднага си се хвърлила на врата на онзи бунтовник, още щом е превзел крепостта.

— О да, умолявах го да спи с мен, защото иначе ще трябва да се омъжа за чудовище, за един отвратителен глупак. Преди да се обвържа с една маймуна, исках да позная истински мъж!

Той я удари с все сила в лицето и тя щеше да падне, ако не се беше хванала за нещо.

— Аз изнасих съпругата му, която беше бременна от него. А ти още си жива — заобиколена тук от толкова много покойници. Как мислиш — преживяването няма ли да е изключително! — Тя напразно се мъчеше да се отскубне. Беше твърде слаба и трепереше от влажния студ.

— Лорд Дароу!

Той позна гласа на сър Пърси и я отблъсна от себе си. Тя се удари шумно в камъните на нишата, в която лежеше трупът на нейния баща. Вече не се боеше от покойниците. Ако техните духове наистина обитават този мрак, те Ще ѝ дадат сили.

— А, ето ви! — извика лорд Пърси и слезе бързо по стъпалата. — Търся ви, защото трябва да говоря с вас по бърза работа.

— Веднага се връщам, Кира! — закани се Кинси, преди да се качи горе с възрастния мъж.

Тя се слиса, когато лорд Пърси ѝ хвърли бърз поглед през рамо и ѝ смигна.

Не знаеше ли, че тя е на прага на смъртта?

Гастон мръзнеше ужасно. Но не обръщаше внимание на студа и тичаше с все сили към гората. Беше минал бързо през канализацията и сега смърдеше като купчина боклук. Запъхтян и пъшкащ, стигна до дърветата. После дъхът му секна. Иззад сянката на вековен дъб се стрелна ръка и го придърпа в тъмното.

Въпреки заканата си, Кинси не се върна в криптата Кира не мигна цялата нощ.

На сутринта Гастон ѝ донесе закуска, вода за пиене и за миене, чисти дрехи и четка за коса. Кинси явно искаше на скалъпения процес да покаже, че към неговата пленничка са се отнасяли добре.

И Гастон сякаш не беше спал. Но тя не намери възможност да поговори с него, защото двама стражи го бяха придружили до криптата. Клетият Гастон — верен до горчивия край, от който той се боеше със свито сърце.

Когато малко по-късно се върна да прибере остатъците от храната, празните кани и мръсните дрехи, той докосна бузата на Кира.

— Кураж, милейди. Свещеникът ще е до вас.

Тя кимна и се запита дали междувременно не е опознал по-отблизо отец Хеминг, странният нов спътник на Кинси. Едва ли. След малко духовникът застана пред решетката на вратата.

— Ще пожелаете ли сега да се изповядате, дете мое?

— Само пред бога.



— Аз съм оръдие на господата.

— Въпреки това няма да ви доверя нищо, сър.

Вместо да я заплаши отново с вечни мъки в ада, той само поклати глава и си тръгна. Останала сама, тя се бореше със сълзите. Арин знае къде е и ще дойде. Но може би твърде късно едва след екзекуцията... А Кинси ще го тласне за втори път в дълбоко отчаяние.

Тя искаше да живее. Светата Дева бе чула молитвите ѝ бе ѝ подарила най-голямото щастие — безкрайната радост, че ще има дете и силната надежда за едно бъдеще с мъжа, нахлул в нейната крепост, в живота и в сърцето ѝ. Да, искаше да живее — със своето дете и с Арин, независимо от това дали той я обича или не.

— Време е, милейди. — Лорд Пърси стоеше със стражите пред отворената врата. — Ще позволите ли да ви заведе горе.

— Разбира се, сър. — Тя го хвана под ръка и се изкачи с него по стълбите, последвана отблизо от стражите.

— Горе главата, милейди! — прошепна ѝ той.

— Въпреки че ме очаква присъда за държавна измяна? Впрочем, струва ми се, че Кинси няма право да раздава сам правосъдие. Редно е да ме съди кралят.

— Права сте. Но Кинси смята, че ще спази закона, ако ви съди заедно с шестима съдии...

— Все негови войници.

— Кой друг би взел решение, което да му хареса? — Тя му хвърли остър поглед.

— И вие ли ще сте един от съдиите?

— О, да, лейди.

— Успяхте ли да си създадете мнение?

— Ех, наистина носите вина за предателство, освен това сте поели писмено задължението да приемете покорно своето наказание. Въпреки това не бива да се страхувате. Сега трябва да бъдете силна.

— Силна дори в смъртта, сър.

Влязоха в залата, където много мъже бяха насядали около масата. Някои от тях тя познаваше, други не. Сър Ричард прочете обвинителния акт и допринесе за трагичното въздействие на текста, като наблегна особено силно на някои пунктове. След това Кира трябваше да се защити и тя каза, че е пуснала по принуда хората извън закона в своята крепост. Когато я попитаха дали ги е последвала в

гората, за да се застане явно против своя годеник, тя се поколеба и погледна Кинси в очите.

— Никога не съм искала да предам своя крал. Но Кинси Дароу е странен човек, който приема себе си твърде сериозно. Знаех че след като съм се озовала в ръцете на хората извън закона — същите, на които е причинил неописуеми страдания, — той ще намери начини и средства, за да ме убие. Трябваше да си платя за поведението си. И ето, че лорд Дароу наистина посяга към живота ми.

— Лъжкия! — извика Дароу и скочи. — Аз те обичах!

— Освен себе си не си бил способен никога и никого да обичаш.

Той посочи бесен с пръст към Кира.

— Обвинявам я в държавна измяна! Какво ще каже съдът?

Когато осъзна в какво я обвинява, тя не се изненада. Стоеше, гордо изправена. Двама войници я хванаха за ръцете.

— Сега ще понесеш заслуженото наказание, лейди! — изкрещя Кинси.

За неин ужас лорд Пърси изобщо не възрази. Но докато я водеха към вратата, той я последва, избута встрани един от стражите и ѝ прошепна:

— Непременно трябва да се изповядате, милейди!

Тя го гледаше смаяна. Боеше се за безсмъртната ѝ душа?

— Много благодаря за вашата загриженост, лорд Пърси но...

— Умолявам ви, изповядайте се и изслушайте свещеника! — И без да обясни нещо повече, той ѝ обърна гръб.

В двора се бяха събрали хора от Сикерн. Повечето жени хълцаха, някои мъже докоснаха Кира по рамото.

— О, господи, милейди!

— Милейди! Милейди!

Войниците на Кинси изблъскваха хората назад. Когато една плачеща жена се приближи твърде много до нея повалиха я с дръжката на меч.

Кира изкачи бавно стъпалата на ешафода, който хората на Кинси бяха издигнали до вътрешната стена, близо до портата към външния двор. Площадката беше достатъчно висока, та спектакълът на екзекуцията да може да се наблюдава и от околните хълмове.

Щом Кира стигна горното стъпало, вързаха ръцете ѝ на гърба. Сър Ричард прочете още веднъж обвинителния акт и обяви присъдата,

според която предателката трябваше да бъде обесена, изкормена и разкъсана на четири.

— Искате ли да кажете няколко последни думи, лейди? — попита сър Пърси.

Тя гледаше усмихната красивата околност. През есента багрите бяха още по-ярки отколкото през лятото. Хладен ветреца галеше лицето ѝ.

— Приятели мои, обичайте тази страна! — извика тя. — Почитайте Шотландия! Арин, ако ме чуваш, не се сражавай за мен, сражавай се за тази страна, за да ти принадлежи и в бъдеще! Ти трябва да живееш, за да премахваш чудовища като Дароу!

Преди Кинси да успее да изкачи стъпалата на ешафода, бе успяла да каже невероятно много. Той впи побеснял пръсти в косата ѝ.

— Ако искаш да се изповядаш, лейди — направи го сега! Последните ти думи бяха достатъчно много.

— Да, искам да се изповядам. Прати ми твоя свещеник.

Наоколо глъчката растеше. Кинси присви очи.

— Всъщност исках да заповядам на палача веднага да те удуши. Но сега ще трябва да пристъпваш съвсем бавно към своя създател. Но от мен да мине, изповядай се!

Когато той я блъсна в ръцете на мъжа с черна качулка, тя цялата се разтрепери. Арин никога вече нямаше да я види, нито ще се радва истински на свободата на скъпата си родина, нямаше да види и нейното дете... Тя не искаше да умира. В този миг беше готова да коленичи пред Кинси, да го моли за прошка...

Не. От този мъж не може да очаква милост. Няма да избегне смъртта. На крепостната стена стояха стражи. Решетката на портата беше спусната. Невъоръжените селяни не можеха да ѝ помогнат, без да рискуват собствения си живот. Трябваше да умре достойно.

Палачът метна въжето на шията ѝ.

— Свещеника! — помоли тя. Поне ще ощастливи лорд Пърси и ще спечели няколко минути време. Скъпоценни минути.

Палачът отстъпи безмълвно встрани. С наведена глава и скръстил ръце, отец Хеминг изкачи стълбичката. Съвсем близо до Кира спря и я прекръсти.

— Бог да те благослови, дете мое!

После вдигна глава. Тъмносини очи отвърнаха на погледа ѝ. Тя с мъка се задържа на крака. В смайването си за малко не извика името му. Той сложи бързо пръст на устните си и прошепна:

— Коленичи!

— Но — въжето около шията ми...

— То е достатъчно хлабаво.

Тя се подчини, а той се наведе към нея.

— Трябва ли да се изповядам? — прошепна тя.

— Да! Защо не ми каза за детето?

— Нямах такова намерение...

— За това провинение ще ми се извиниш по-късно. А сега се наведи напред.

Докато тя създаваше впечатлението, че му шепне на ухото своите грехове, той преряза въжетата на китките ѝ.

— Когато въжето те задърпа нагоре, хвани се здраво за него.

— Арин! Клупът ще ме удуши...

— Палачът е Джон и знае как да направи възела.

— Но...

— Чуй ме! Това е единственият ти шанс. Трябва да хванеш въжето с две ръце, а после да се залюлееш встрани. Долу под тебе ще чака един рицар.

Арин стана. Мърмореше с монотонен глас латински думи няколко пъти се прекръсти, после отстъпи встрани, отпуснал глава на гърдите.

— Започвайте! — заповяда сър Ричард на палача и човекът в черно дръпна въжето.

Кира се вкопчи с все сили във въжето, което бавно се затягаше. Дъбовата греда, на която то беше окачено, се завъртя на изток, към ешафода и тя изхвърча във въздуха.

Изведнъж въжето се скъса и тя падна с вик... да беше паднала на земята, щеше да си строши всички кокали, и по-лошо дори — щеше да загуби детето...

Но тя се озова в ръцете на мъж с проста ленена риза и панталон до коленете. Сини очи, черна коса — по-младо издание на Арин. Брендън Греъм.

— Милейди! — поздрави я той. Вдигна я с мълниеносна бързина на коня си и се метна на седлото зад нея.

В това време в двора настъпи дива суматоха. Хората на Кинси почнаха да се бият. Странно, но сякаш се нападаха един друг. Подвижната решетка се вдигна, селяните се устремиха през портата навън.

Откъм хълмовете препускаха конници. На ешафода Арин и Джон бяха хвърлили расата и се биеха с войниците, което им препречваха пътя към стъпалата. Повалиха ги един след друг.

— Не! — гръмкият глас на Кинси надви крясъците и звъна на оръжието. После Кира видя как Арин скочи от ешафода, за да срещне най-лютия си враг.

— Да се махаме оттук, милейди, ще ви отведе на сигурно място! — Брендън пришпори коня и го насочи към портата. Преди да стигне целта, як воин се хвърли срещу животното. Брендън и Кира се озоваха хвърлени в прахта.

Младежът остана да лежи неподвижен. Кира зърна меча само секунди преди да се заби в гърдите ѝ.

— Най-сетне ще си получите заслуженото наказание! — Сър Ричард беше попречил на бягството ѝ. В последния миг тя скочи и избягна острието. Той веднага я последва, размахал оръжието си.

— Лейди Кира! — Когато вдигна глава, видя Джей застанал на крепостната стена. Той ѝ хвърли един меч, а после изтича по стената до стълбището.

Вече не е изправена беззащитна срещу противника. Мечът на Джей натежаваше в ръката ѝ повече от собственото ѝ оръжие. Но тя съумя да си служи и с него. И нямаше да се поколебае да убие сър Ричард. Отбиваше ловко ударите му, отново и отново, скачаше ту напред, ту назад...

Пред ешафода мъжете бяха образували полукръг, в които се биеха Кинси и Арин.

Едър и силен, Дароу беше опасен противник. За разлика от Арин носеше ризница и острието на меча му рани врага в ръката. Ленената риза на Арин се напои с кръв.

— Отмъщение за моята крепост! — изсъска Кинси.

— Моята крепост! — отвърна усмихнато Арин.

Кинси го нападна ядосан. Арин реши да изчака силата на англичанина да поотслабне и взе да брои ударите му. После улучи

ямката под мишницата, където бримките на ризницата са по-хлабави и видя да бликва кръв. Пребледнял като платно Кинси вече залиташе.

— Това беше за Александра! — извика Арин. Когато Кинси отново нападна, острият връх се заби в шията му. — За моето дете! — Но Кинси не се остави толкова лесно да бъде победен. С последни сили Арин вдигна оръжието и стоманеният връх се заби повторно във врата на Дароу. — За Кира! — Арин нападаше отново и отново. — За Шотландия! За моя народ! Заминавай за ада, гадно копеле!

— Арин, Арин!

Той най-сетне спря и си пое задъхано въздух. Едва сега забеляза, че сълзи замъгляват очите му. Джон докосна ръката му.

— Престани, Арин, той е мъртъв.

През сива мъгла Арин видя противника си прострян на земята. Да, Дароу беше издъхнал.

Въпреки че сър Ричард беше много по-силен от Кира, тя не се съмняваше в победата си. Защото не се биеше за себе си, а за нероденото си дете.

Докато тя отбиваше атаките му, той не преставаше да се хили. Битката сякаш го забавляваше и той вече се наслаждаваше на близкото си тържество.

Изведнъж Брендън застана до нея. Беше останал без оръжие и сега сър Ричард нападна него.

В същия миг Брендън зърна меча си в прахта и посегна да го вдигне. Ричард изпъшка и се хвана за главата. Но продължи да държи здраво оръжието, въпреки че от раната бликаше кръв.

Вече не може да ме убие, помисли си Кира, защото Брендън е намерил меча си. И Джей вече слизаше тичешком по стълбата на ешафода...

Сър Ричард се опита да я нападне още веднъж, но лицето му се разкриви. Бавно, много бавно той се свлече на земята.

Зад него стоеше Катарина Макдоналд. А от гърба му стърчеше ножът, който тя беше хвърлила по него. Известно време тя гледаше втренчено трупа. После се обърна към Кира.

— Слава богу, че не сте ранена, лейди! Вече се страхувах, че няма да дойдем навреме...

Кира чу бързи стъпки и се обърна, вдигнала меча. Но към нея бързаше Арин.

— Вече знаа, лейди, че когато и да се срещнем, все воюваме. Само че в момента просто не мога да гледам никаква стомана.

Тя пусна оръжието и се хвърли в обятията му. Отвърна страстно на целувката му.

Около тях гръмнаха ръкопляскания и тя вдигна слисано очи. Хората на Арин и селяните ги бяха наобиколили, а в средата стоеше лорд Пърси и ръкопляскаше най-силно.

— Лорд Пърси! — извика тя.

— Тихо, момиче! Официално аз никога не съм бил тук. Впрочем къде е нашият непоправим отец Кориган? Той се сражава не по-малко ожесточено отколкото свети Михаил с дракона. Когато ирландски свещеник едва не загива в битка на страната на Уолъс, пращат го право в Шотландия. Отец Кориган, къде сте?

— Тук съм, лорд Пърси! — Кориган пристъпи засмян напред. Беше предрешен като овчар. Явно беше последвал селяните и беше влязъл с тях в двора. — Бойците на Дароу са мъртви. Поне повечето.

— Колко хубаво — прошепна Катарина.

— Е, край — заяви брат ѝ и я прегърна през рамо.

— Никога няма да има край.

— За съжаление си прав — съгласи се Арин. — Но днес...

— Моите хора ще се погрижат за трупове — прекъсна го лорд Пърси. — Днес, сър Арин, ще се погрижите внучката на моя стар приятел да се роди законно.

— Да, да идем в залата. — Арин прегърна Кира през кръста и я поведе към вратата.

— Нали каза, че никога няма да се ожениш за мен? Освен това неведнъж си ми напомнял, че не бива да те обичам прекалено много...

— За щастие, ти не ме послуша — прекъсна я той, спря и я прегърна.

— Трябва да си призная, че рядко изпълнявам заповеди. Обичам те със цялата си душа.

Той целуна нежно устните ѝ.

— Толкова много неща се промениха. Шотландия отново е наша, а ти моя. Тъй че, ако искаш...

— Разбира се!

— Наистина ли чакаш дете?

— Да, наистина. Но когато сър Пърси почна да твърди, че съм твоя съпруга, сякаш сърцето ми спря. Изглежда в същия този миг Дароу реши да ме убие час по-скоро.

— Съжалявам. Толкова се боях, че лорд Пърси няма да открие навреме опиума на отец Кориган и да замае Дароу — това копеле можеше да се върне още същата нощ в криптата.

Тя се засмя и го целуна по бузата.

— На вашия верен слуга Гастон също трябва да благодарите, милейди. Без негова помощ нямаше да успея да съобщя на Арин и двамата братовчеди Греъм нямаше да успеят да проникнат в крепостта, за да изиграят ролите на палача и на свещеника.

— Добре! — реши тя. — На сватбеното празненство Гастон ще бъде наш почетен гост.

Малко по-късно отец Кориган навлече върху овчарските дрехи едно расо и извърши в залата венчалния обред. Лорд Пърси заведе Кира до импровизирания олтар, Катарина ѝ стана шаферка, а Джон свидетел на братовчед си. Междувременно и Ингрид се беше озовала в крепостта. Свен бе пожелал тя да изчака в гората, докато премине всяка опасност. Сега тя лееше горещи сълзи на радост.

Всички шотландски бойци, превзели толкова триумфално замъка, сега се бяха събрали, пиеха от виното и бирата на Сикерн, хапваха от вкусните ястия и танцуваха. Облегната на гърдите на Арин, Кира се вслушваше във веселата мелодия на гайдата, в песните на хората извън закона, които вече не бяха извън закона.

— Лейди? — прошепна той.

— Да?

— След като сме вече законни съпрузи...

Двамата се измъкнаха незабелязани от залата. Или поне така си въобразиха.

В стаята на кулата дъхтеше на цветя. Леглото беше току-що застлано, в камината пламтеше весел огън. През амбразуриите долиташе свеж ветреца и раздвижваше пламъците.

Кира обви с ръце шията на Арин.



— Наистина съм много щастлива, но не трябваше да се чувстваш задължен да се ожениш за мен. Щеше да ми е напълно достатъчно просто да бъда с теб...

Той сложи, трогнат, пръст на устните ѝ.

— Никога няма да забравя случилото се. Но сега за нас започва нов живот. Кинси Дароу е мъртъв. От пепелта на моето отмъщение се надига благословията за моето бъдеще. Защото те спечелих за себе си.

— Колко поетични думи в устата на кален воин... — прошепна тя със смях.

В брачната нощ те се любиха върху мечата кожа пред камината. Златисти отблясъци трептяха върху гола кожа, магьоснически искри в косата на Кира, сини пламъчета в очите на Арин.

Доста по-късно Кира прошепна тихо:

— Нашето дете може да е било заченато тук, на това място...

— Не в мекото легло?

— Където и да спя с теб, наслаждавам се.

— Това ме прави много щастлив, Кира. Спечелихме важна битка и преди всичко увереността, че можем да се бием за нашата свободна Шотландия и да побеждаваме. Но...

— Какво?

— Английската войска ще се върне с превъзхождаща сила и бесен гняв. Може да ни се наложи да избягаме в планините. А никога не съм те питал, дали си готова да споделяш с мен толкова труден живот.

— Ти не ме попита и дали искам да си омъжа за теб, а чисто и просто ми го съобщи. Толкова труден живот ли? Разбира се, Арин! Дали в долината или в планината, където и да ни захвърли съдбата, аз съм готова на всичко. Разбира се, ако не ми заповядаш отново да не те обичам прекалено силно.

— О, Кира! — прошепна той до устните ѝ. — Ти си моят живот, моята душа.

Привлече я страстно към себе си и отново се любиха. Огънят гореше ли гореше...

Далеч долу на юг Едуард I слезе от лодката и стъпи на брега. Заради дългите му крака го наричаха „Дългокракия“. Тежките клепачи

беше наследил от баща си и те скриваха пронизващи сини очи. Откакто научи новините, те пламтяха от гняв.

*Шотландия...*

— Сър, тук ли ще нощуваме? — попита човек от свитата му.

— Не, по дяволите! — изруга Едуард. — Ще препуснем веднага към Лондон. Там ще съберем нова армия!

Той погледна упорито към север. Да, в следващата битка със шотландците той ще лично ще командва войската.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.